

A hand is shown pulling a purple curtain on the left side of the frame. Behind the curtain, a bright, golden light fills the scene, creating a silhouette of a person with arms raised in prayer. The background is a dramatic sky with orange and yellow clouds.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

ПЪТЯТ КЪМ ПЪЛНО ПРИМИРЕНИЕ С БОГА

ЕЙДРИЪН ИБЪНС

УМИЛОСТИВЕНИЕ

ПЪТЯТ КЪМ ПЪЛНО ПРИМИРЕНИЕ С БОГА

ЕЙДРИЪН ИБЪНС



Copyright © 2021, Ейдриън Ибънс

Автор: Ейдриън Ибънс

Превод от английски: Деян Делчев

Всички права запазени. Никая част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана за реклама печалба, включително предавана под каквато и да е форма и всякакви средства, електронни, механични, фотокопиране, записване или по друг начин, без предварителното писмено разрешение на издателя и носителите на авторските права. Моля, имайте предвид, че авторът е открил части от стиховете с удебелен шрифт, за да се подчертае конкретна идея в тях.

Освен ако не е посочено друго, цитатите от Писанието са взети от Новия версия на крал Джеймс. Copyright © 1982 от Thomas Nelson, Inc. Използва се с разрешение.

Цитатите от Писанието, приписвани на NLT, са от Светата Библия, *Нов жив превод*, Нов жив превод авторски права © 1996, 2004, 2007, 2013 от Фондация Тиндейл. Използва се с разрешение.

Цитатите от Писанието, приписвани на NIV, са от Светата Библия, *Нова международна версия*, авторски права ©1973, 1978, 1984, 2011 от Biblica, Inc. Използва се с разрешение.

Цитатите от Писанието, приписвани на NIV, са от Светата Библия, *Нова международна читателска версия*, авторски права © 1995, 1996, 1998 от Biblica. Всички права запазени.

Всички връзки към уебсайтове и цитирано съдържание са актуални към декември 2021 г

Цифрите, цитирани в квадратни скоби [], са препратки към системата на номериране в конкорданса на Стронг.

Тази книга и всички други публикации на *Баща на любовта* са достъпни на нашия уебсайт, за да поръчате допълнителни копия, моля, изпратете имейл на dejandodo@abv.bg

Снимка на корицата от [Josh Imerbin/Shutterstock.com](https://www.shutterstock.com/author/josh-imerbin)

Набор 10.5/14 Palatino

Съдържание

1. В ТЪРСЕНЕ НА ИЗКУПЛЕНИЕ 5
2. РЕФОРМАТОРСКИ КОНТЕКСТ 15
3. БОЖЕСТВЕНА СПРАВЕДЛИВОСТ И НАКАЗАНИЕ 21
4. СКРИТОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА АДАМ 27
5. АЗ ТЕ ПРОСЛАВИХ НА ЗЕМЯТА 37
6. ПРЕСТОЛЪТ НА БЕЗЗАКОНИЕТО 43
7. ВДИГНАТА ЗМИЯ 53
8. УДРЯНЕ НА СКАЛАТА 63
9. ЧОВЕШКО УМИЛОСТИВЕНИЕ 69
10. КЪДЕТО ГРЕХЪТ ИЗОБИЛСТВАШЕ, БЛАГОДАТТА
ИЗОБИЛСТВАШЕ МНОГО ПОВЕЧЕ 81
11. КЛАНЕТО НА НЕВИННОСТТА 91
12. ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЛЪТ 101
13. КОНТЕКСТ НА ИСТОРИЯТА ЗА АВРААМ И ИСААК
117
14. ВЯРАТА НА АВРААМ 129
15. ДАНИИЛ И ОТВРАТИТЕЛНОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА
МАЛКИЯ РОГ 143

16. УИЛЯМ МИЛЪР, ЕЖЕДНЕВНАТА И ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО
(МЕРЗОСТТА) НА ЗАПУСТЕНИЕТО 151
17. ОЧИСТВАНЕТО НА СВЕТИЛИЩЕТО 161
18. СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ПРОТЕСТАНТСКО И
АДВЕНТНО УМИЛОСТИВЕНИЕ 171
19. НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ 181
20. СЪДЪТ И ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ГРЕХА 193
21. СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ 207
22. ИЗРАСТВАНЕ ДО МЪЖЕСТВО – КРЪСТЪТ Е
НАСТОЯЩА РЕАЛНОСТ 223
23. ЗНАЧЕНИЕТО НА КРЪВТА В СВЕТИЛИЩЕТО 233
24. НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ 243
25. ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА 259
26. ДОВЕДИ БУНТА ДО ПЪЛНОТА 275
27. НЯМА ВЕЧЕ ХРОНОС 285
28. МОЯТ ВЪЗЛЮБЕН СИН 293
29. СЛУЖБАТА НА ПОМИРЕНИЕТО 299
30. ПЪРВА АНГЕЛСКА ВЕСТ 307
31. ВАВИЛОН Е ПАДНАЛ 317
32. БЛАГОДАРНО СЪРЦЕ 323

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗКУПЛЕНИЕ

„Как да се помиря с Бога?“ Този въпрос изразява вътрешния копнеж на милиардите човешки души, които са пътували през мрака на този паднал свят.

Натрупаното чувство за вина, издигащо се в съзнанието на сърцата на хората, престъпили срещу своя Създател, кара душата им да копнее за прошка и помирение.

Нашият Отец в небесата е записал принципите на Своето царство върху плочите на човешкото сърце. Усещането за правилно и грешно, което пронизва съвестта ни, когато лъжем, крадем или убиваме, ни напомня, че сме отговорни пред Някого, по-голям от нас.

Християнското учение за умилоствението (изкуплението) се опитва да ни обясни процеса, чрез който можем да намерим освобождение на нашите виновни души и мир със Създателя и ближните ни.

Ето какво казва известният християнски проповедник Били Грем за това какво означава умилоствението в контекста на християнството:

...увереността почива върху завършеното дело на Исус Христос. Когато Исус умрял на кръста, Той понесъл нашите беззакония, понасяйки Божия гняв, и извикал: „Свърши се!“ (Йоан 19:30). С това Той имал предвид, че е извършено пълното умилоствение за всички наши грехове – минали, настоящи и

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗКУПЛЕНИЕ

бъдещи. Неговото изкупително дело е завършено, целият ни греховен дълг е изплатен напълно.¹

Този възглед представя смъртта на Исус като задоволяване на Божия гняв; Исус заема нашето място и получава наказанието, което заслужаваме, за да можем да излезем свободни. Но много хора по света имат въпроси относно тази история. Защо се гневи Бог и как изпращането на Неговия Син да умре удовлетворява този гняв? Как Христовата смърт изплаща дълга за греховете, които хората продължават да вършат и днес?

В основата на умилоствението е историята за Исус Христос, Който бил осъден на смърт поради злобата на религиозните водачи на Неговия народ и повесен на римски кръст. Хората убили Христос; искали Го мъртъв. А Неговият Отец също ли Го е искал мъртъв? Исус ли е позволил да бъде убит?

Значението на Неговата смърт на кръста и как това се превръща в прощка и мир за виновната душа не е толкова ясно, колкото бихме си представили.

Докато говорел с един от еврейските водачи, който бил заинтригуван от нарастващото служение на Христос, Исус изразил съществена част от пъзела на умилоствението.

„И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Йоан 3:14-15

Исус насочил своя слушател към една история за Мойсей и израилтяните, точно след като те напуснали Египет. Хората роптаели

¹ <https://billygraham.org/story/how-to-be-sure-of-your-salvation/>

УМИЛОСТИВЕНИЕ

срещу Бог и Мойсей и се оплаквали за въображаемите си трудности в пустинята, независимо от факта, че Бог осигурил всичките им нужди. Той ги защитавал от стихийте, както и от опасни животни в пустинята.

Закрилата на Бог била прогонена от тяхната егоистична неблагодарност и змии влезли сред хората и започнали да ги хапят. Следващото нещо, което се случило, изглежда много странно.

"И народът говореше против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб. Затова ГОСПОД изпрати между народа отровни змии, които хапеха народа, и много народ от Израил измря. Тогава народът дойде при Мойсей и каза: Съгрешихме, че говорихме против ГОСПОДА и против теб. Помоли се на ГОСПОДА да махне змиите от нас! И Мойсей се помоли за народа. И ГОСПОД каза на Мойсей: Направи си една отровна змия и я сложи на прът. И всеки ухапан, като я погледне, ще остане жив. И така, Мойсей направи бронзова (англ. месингова) змия и я сложи на прът. И когато змия ухапеше някого и той погледнеше бронзовата змия, оставаше жив." Числа 21:5-9

Мойсей бил инструктиран да направи изображение от месинг на точното нещо, което Бог изпратил да хапе и убива хората за техния бунт – отровна змия. Тогава на хората било заповядано да гледат към изображението представлящо това, което ги убива и като гледали месинговата змия, доверявайки се на Божието слово, те щели да живеят.

Удивително! Исус казал на Никодим, че по същия начин, по който Мойсей издигнал месинговата змия в пустинята, издигането на Исус щяло да направи така, че всички, които Го гледат с вяра да живеят.

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗКУПЛЕНИЕ

Това е изключително странна история, основаваща ключов елемент относно това как човекът да намери мир с Бога и да има вечен живот. Дали Исус сравнявал Себе Си със змия, която по същество представлява Сатана? Защо Бог помолил Мойсей да направи образ на опустошаващите змии и след това да каже на хората да гледат с вяра към образа на това което ги унищожавало, за да бъдат изцелени? Защо не бил направен образ на лечител или на някого, който премахва змии? Защо не образът на агне или гълъб; нямало ли това да има повече смисъл? Как можете да бъдете излекувани, гледайки образа на самото нещо, което ви убива? Защо Исус сравнил Себе Си със змия - това което унищожавало израилтяните?

Тези въпроси служат за подчертаване на факта, че в основата на процеса чрез който човек може да намери прошка и помирение има загадка.

Това търсене допълнително се усложнява от други неща, които Исус казва за пътя към спасението. Когато бил попитан от един човек как може да има вечен живот, Исус дал отговор, който може и да не очакваме.

"И ето, един законник стана и Го изпитваше, като каза: Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот? А Той му каза: Какво е писано в закона? Как го четеш ти? А той в отговор каза: „Да възлюбим Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с целия си ум, и ближния си както себе си.“ Исус му каза: Правилно отговори; това прави, и ще живееш." Лука 10:25-28

Защо Исус посочил на човека закона и го попитал какво означава той? Исус не казва нищо за смъртта, която ще претърпи за греховете на човека и че ако той повярва в жертвата на Христос като заплащане за греховете му, тогава ще бъде спасен. Исус просто се съгласява с

УМИЛОСТИВЕНИЕ

твърдението на човека, че трябва да обичаме Бога с цялото си сърце и ближните си като себе си. Дали това е така защото Исус говори с човек, който няма представа за процеса на спасението и просто се опитва да го насочи в правилната посока? Защо Исус не говори за Своята жертва и необходимостта да вярваме в нея?

В нощта преди Исус да бъде заловен и разпнат, Той се молил на Своя Отец. Едно от нещата, за които се молил, наистина прозвучава като странен тон в мелодията на умилоствението, както то е изразено в християнството.

„Прославих Те на земята. Аз завърших делото, което Ти Ми даде да извърша.“ Йоан 17:4

Как може Исус да каже, че е завършил делото, което Неговият Отец Му е дал в нощта преди да умре на кръста? Ако жертвата на Христос на кръста като заместител за нашите грехове е в основата на християнската вяра, тогава какво има предвид Исус с това? Дали Той е казал това в очакване на следващия ден? В такъв случай не е ли трябвало да се помоли с думите: „Почти сме готови; почти приключихме, Отче.“?

Това са някои от въпросите, които правят темата за умилоствението малко по-сложна, отколкото бихме си представили. Не е изненадващо, че теологът Леон Морис, който пише много по темата за изкуплението, прави изумително признание относно новозаветните писатели и техните изрази във връзка с идеята за умилоствението:

Писателите на НЗ не повтарят стереотипна история. Всеки пише от собствената си гледна точка. Но всеки показва, че смъртта на

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗКУПЛЕНИЕ

Христос, а не някакво човешко постижение носи спасение. Но никой от тях не излага теория за умилоствението.²

Той продължава:

Теориите за умилоствението са легион, тъй като хората в различни страни и в различни епохи са се опитвали да обединят отделните направления на библейското учение и да ги обработят в теория, която ще помогне на другите да разберат как Бог е работил, за да ни донесе спасение.³

И накрая заключава:

Но ние сме дребно мислещи грешници, а умилоствението е велико и огромно. Не трябва да очакваме, че нашите теории някога ще го обяснят напълно. Дори когато ги съберем заедно, ние само ще започнем да разбираме малко от необятността на Божието спасително дело.⁴

Нима Библията не излага пълния процес на умилоствението? Това дотолкова ли е тайна, че да не може да се съдържа в Писанието? Доказателството, което подкрепя това, което Леон Морис предполага, е, че християнството е разделено в разбирането си на процеса на умилоствението и в начина по който го обяснява.

Има няколко теории за изкуплението, които са били разработени с времето, откакто Христос е живял на земята. Идеята, която доминира в християнската мисъл след смъртта на апостолите и е развита от ранните църковни отци, била теорията за откупа.

² <https://www.monergism.com/thethreshold/articles/onsite/atonementmorris2.html>

³ Пак там

⁴ Пак там

УМИЛОСТИВЕНИЕ

По същество тази теория твърди, че Адам и Ева са продали човечеството на дявола посредством грехопадението; затова, се изисквало Бог да плати на дявола откуп, за да ни освободи от лапите му. Бог обаче подмамил Дявола да приеме смъртта на Христос като откуп, тъй като Дяволът не осъзнавал, че Христос не може да бъде държан в оковите на смъртта. След като Дяволът приел смъртта на Христос като откуп, заключава тази теория, справедливостта била удовлетворена и Бог успял да ни освободи от хватката на Сатана.⁵

Фокусът на тази теория, разбира се, е откупът, платен за изкупление на човешката раса. Тя представя възглед за Бога като такъв, който се пазари с дявола и дори го мами, за да спаси човечеството. Бог е схващан като проникателна и хитра личност, Която е изиграла опонента си. Пишейки в този дух, Августин заявява:

Изкупителят дошъл и измамникът бил победен. Какво направил нашият Изкупител с нашия похитител? Като заплащане за нас Той поставил Своя кръст като капан, с кръвта Си за стръв. Той [Сатана] наистина можел да пролее тази кръв; но не заслужавал да я изпие. Като пролял кръвта на Този, който не бил негов длъжник, той бил принуден да освободи тези, които му били такива.⁶

Така ли действа Бог? Това въобще справедливо ли е? Дали това разглежда всички въпроси, свързани с падането на човечеството и защо Исус е трябвало да дойде? Повечето християни днес са съгласни, че тази гледна точка е проблематична и много ограничена. Концепцията за откуп съществува, но рамката за този откуп е съмнителна. Независимо от тези проблеми, идеята е била известна в много църкви до XI век,

⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Ransom_theory_of_atonement

⁶ <https://www.newadvent.org/cathen/02055a.htm>

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗКУПЛЕНИЕ

когато архиепископът на Кентърбъри, Анселм, разработил така наречената теория на удовлетворението от умилоствението.

Анселм бил роден в горна Бургундия на границата между Франция и Италия. На петнадесетгодишна възраст пожелал да влезе в манастир, но баща му не му позволил. След като майка му умряла, бащата на Анселм станал много по-религиозен, което Анселм намирал за непоносимо тежко. Скоро след това той напуснал дома си, за да намери своя път в света. Когато баща му умрял, той се замислил дали да се върне, за да вземе имотите на баща си, или да се присъедини към манастир и да стане монах. Избрал второто.⁷

Анселм се отличава в учебните занимания и се издига в ранговете, докато не става архиепископ на Кентърбъри. Сблъсква се с кралете на Англия, които го заточват два пъти по време на споровете които води. Анселм е бил неоплатоничен в своя мироглед, което означава, че е подходил към Писанието през рамката на гръцката философия, както много християнски учени преди и след него. Не е изненадващо, че в центъра на концепциите на Анселм за умилоствението намираме следната тема.

През XI век Анселм, архиепископ на Кентърбъри, създава малка книжка, наречена *Sig Deus Homo?* („Защо Бог стана човек?“). В нея той подлага на остра критика възгледа на светите отци за откуп платен на Сатана. Той смята греха за опозоряване на Божието величие. **Един върховен владетел би могъл да е готов в личното си качество да прости обида или нараняване, но тъй като е суверен, не може.** Главата на държавата е опозорена. Трябва да се предложи подходящо удовлетворение. **Бог е върховният владетел на всичко и не е редно да отменя каквито и да било нередности**

⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Anselm_of_Canterbury

УМИЛОСТИВЕНИЕ

в своето царство. Анселм твърди, че обидата, нанесена от греха на Бог, е толкова голяма, че само един, който е бог, може да осигури удовлетворение.⁸

Забавно е като се замислим как Анселм стига до тези заключения. Те изглежда са извлечени от логиката на политическата теория, а не от Писанието. Дали Бог наистина не може прости заради позицията си на държавен глава? Когато говори на Мойсей, Бог ясно разкрива Своя характер по отношение на милостта и прошката:

"ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение." Изход 34:6-7

Няма и намек Бог да не е в състояние да прости без известно удовлетворяване на Неговото обидено величие. На кръста Христос демонстрира по най-възвишен начин способността на Бог да прощава на онези, които съгрешават срещу Него. Когато разгледаме опита на Анселм със собствения му баща и конфликтите му с английските крале, е лесно да видим проекцията на собствения му опит върху Бога.

"Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото, понеже се оглежда и си отива, и веднага забравя какъв е бил." Яков 1:23-24

Историята на Анселм ни напомня, че хората са изключително изкушени да проектират собствените си характеристики върху Бог, за да осветят и

⁸ Leon Morris – *Theories of atonement*

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗКУПЛЕНИЕ

извинят собствените си вярвания, решения и поведение. Това е основната причина за мистерията на умилоствението. Хората възприемат, че Бог действа подобно на тях. Проекцията е лесна и естествена, когато не позволяваме на Писанията да тълкуват себе си. Чрез рамката на неоплатонизма Анселм бил свободен да проектира собствените си желания върху нашия небесен Отец и да спомогне за това в християнството да се затвърди един възглед за Бог като суров и безпardonен владетел, Чийто обидено величие трябва да бъде удовлетворено. Анселм в никакъв случай не е първият и има много писания, които съдържат подобни на неговите идеи.

Анселм е основна фигура в разглеждането на темата за умилоствението. Протестантските реформатори развиват и усъвършенстват идеите му в доминиращата днес теория за изкуплението, наречена наказателно заместване.

РЕФОРМАТОРСКИ КОНТЕКСТ

Малко след времето на Анселм, около 1200-1300 г. сл. Хр., е зенитът на мощта на католическата църква. Папата управлява цяла Европа, командва крале и обявява кой ще отиде в рая и кой в ада. Това право на власт се разбира най-добре от неговите собствени думи.

Папа Инокентий III (1198-1216, може би най-могъщият от всички папи) назначаваше всички епископи; той призоваваше пред своя трибунал всички случаи, от най-тежките дела на могъщите кралства до личните грижи на смирения гражданин. Той обявяваше всички кралства за свои владения, всички монарси като свои васали; и пускаше с безжалостна ръка стрелите на отлъчване срещу всички, които се противопоставяха на неговата папска воля...

Инокентий III потвърди, „че папската власт толкова надвишава царската власт, колкото слънцето надвишава луната.“ Той не можеше да намери подходящи думи, за да опише собствените си върховни функции, освен тези на Йехова към Неговия пророк Йеремиа: „Виж, поставих те над народите и над царствата, да изкореняваш, да събаряш и да унищожаваш, и да изхвърляш.“

„Ние заявяваме“, казва Бонифаций VIII (1294-1303) в своята була *Unam Sanctam*, „дефинираме и обявяваме, че спасението на всяко човешко създание е необходимо да бъде подчинено на римския понтиф“. Това подчинение е обявено в була, за да се разпростре във всички дела. „Един меч“, казва папата, „трябва да бъде под друг, а светската власт трябва да бъде подчинена на духовната; и оттук, ако земната сила се заблуди, тя трябва да бъде съдена от духовната.“, Това са някои от „великите думи“, които се чува да слизат от Ватиканския хълм, този

РЕФОРМАТОРСКИ КОНТЕКСТ

нов Синай, който, подобно на стария, обхванат от огнени ужаси, се беше надигнал всред изумените и уплашени нации на християнския свят. (Дж. А. Уайли, *История на протестантството*)

Едно коренно различно християнство от това, което съществувало по време на апостолите, поради връзката на църквата със силата и властта. През периода на ранната църква фокусът не бил върху това как да се управляват народите, защото християните били малцинство и били преследвани в света. Ранните вярващи били по-загрижени за това как да живеят правилно в езическия свят.

Но до 1300-те години цяла Европа била „християнизирана“ и напълно под влиянието на църковните владетели в Рим, затова папите били съсредоточени върху това как да управляват и съхраняват ортодоксалността. Тази необходимост да се поддържат умовете на хората в същото разбиране като техните владетели, за да се „запази мира“ се вижда при водещия теолог на онова време, Тома Аквински. Той бил известен около 100 години след Анселм със застъпването му да се изгарят еретици.⁹

В ранната църква унищожаването на ереста не е било проблем поради простата причина, че не е имало ортодоксалност. Първоначално съществувало огромно разнообразие от мнения за това как се разбират Писанията и всеки притежавал голямата свобода да решава сам. Това е в рязък контраст с условието за свобода на съвестта в разгара на централизираното римско християнство, където Писанията не са били достъпни на общия език и свещениците били считани за единствените, които можели да ги четат и тълкуват. С тази трансформация на

⁹ https://www.heretication.info/_heretics.html

УМИЛОСТИВЕНИЕ

християнството ереста започвала да се разглежда все повече и повече като заплаха.

През VI век, когато властта на Цезар била предадена на римския понтиф от Юстиниан, последният изготвил закони срещу еретиците, които изисквали тяхното изгонване от длъжност, но животът им трябвало да бъде запазен. За тях, казал Юстиниан, „е достатъчно да съществуват“.¹⁰

Когато привличащата сила на Христовата любов бъде премахната от човека, единствената останала е тази на заплахата със смърт. Смъртта за дисидентите ставала все по-честа, тъй като църквата се занимавала повече с догмата и политиката, отколкото със Светото писание, служенето и мисленето повече за доброто на другите отколкото личното.

Цифрите се различават значително по отношение на това колко хора са били убити като еретици през тъмните векове, но идеята, която искам да представя е, че папството ясно предавало вестта, че ереста трябва да бъде наказана със смърт.

В клането на валдензите и албигойците; в огньовете на Смитфийлд; в испанската инквизиция, наред с много други, виждаме лицето на човека, проектирано върху лицето на Бог и почитано като бог.

Важно е да се разбере, че доктрината за умилоствието, разработена от реформаторите през XVI век, е била в контекста на избиването на много хиляди „еретици“, буйствали през предходните триста години.

Реформаторите осъдили злоупотребите на папите и протестирали срещу тяхната бруталност, но подобно на много (впоследствие

¹⁰ Пак там

РЕФОРМАТОРСКИ КОНТЕКСТ

пораснали) деца и те осъзнали, че не е лесно да се премахне от характера това, което човек е научил като дете под обучението на родителите си.

Мартин Лутер призовал принцовете на Германия да потушат бунта на селяните със сила, след като първоначално били изразили съчувствие към каузата им.

Мартин Лутер първоначално проявява известно състрадание към тежкото положение на селяните. Самият той в своето Увещание за мир през 1525 г. критикува „арогантното“ отношение на суверените. Едва когато войски от селяни убиват един граф и неговия ескорт и това предизвиква фурор като „Кървавата постъпка на Вайнсберг“, реформаторът обръща страната. Сега той радикално се дистанцира от бунтовниците. С текста си „Срещу ограбващите убийствени селски орди“ той призовава князете да предприемат безмилостно отмъщение. „Те трябва да бъдат нарязвани, удушвани, намущквани, тайно и публично, от онези, които могат, както трябва да се убие бясно куче. Лутер избира да приложи „свободата на християнина“ към духовната, а не към светската област.¹¹

Човек, който вярва, че селяните, които са извършили убийство, трябва да бъдат нарязани, удушени и намущкани като бясно куче, е невъзможно да не внесе този начин на мислене в разбирането за това как Бог се справя с греховното поведение.

Жан Калвин искал Майкъл Сервет да бъде убит заради прихващането на еретична доктрина. Калвин пише на Уилям Фарел по въпроса:

¹¹ <https://www.dokumentarfilm.com/en/luther-and-the-peasants-war>

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Надявам се, че поне ще му бъде издадена смъртна присъда; но исках да се смекчи тежестта на наказанието.¹²

Калвин призовава Сервет да бъде обезглавен, вместо да бъде изгорен жив, в опит да смекчи тежестта на наказанието. Още веднъж Калвин разкрива мислите си по отношение на това как Бог се справя с онези, които са смятани за зли. Как свързваме това с думите на Исус?

"Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните." Матей 5:44-45

И Лутер, и Калвин играли важна роля при формирането на доктрината за умилоствението във вида, който е най-влиятелен днес – наказателното заместничество.¹³ Те били продукти на своето време. Неоспорим факт е, че хората четат Библията през призмата на своята култура и възпитание. В контекста на случващото се през Средновековието, Лутер и Калвин носели светлина в тъмнината и за това всички трябва да сме благодарни, но в търсенето на истината не можем да позволим нашата благодарност към тях да ни заслепи за недостатъците им. Те биха се надявали да напреднем в светлината, която са инициирали.

Нека сега да разгледаме доктрината за наказателното заместване като следваща спирка в нашето търсене, за да разберем умилоствението.

¹² https://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Servetus

¹³ https://en.wikipedia.org/wiki/Penal_substitution

БОЖЕСТВЕНА СПРАВЕДЛИВОСТ И НАКАЗАНИЕ

Докато Анселм говори за компенсация, която да задоволи Божията справедливост, реформаторите проповядват наказание. Мартин Лутер вдъхва живот на теорията по следния начин:

Като неопетнен Божий Агнец, Христос лично бил невинен. Но понеже Той взел греховете на света, Неговата неопетненост била осквернена с греховността на света. Каквито и да са греховете, които аз, вие и всички ние сме извършили или ще извършим, те трябва да са на Христос или ние ще загинем завинаги... Нашият милостив Отец на небесата... затова изпрати Своя Единороден Син в света и Му каза: „Ти сега си Петър, лъжецът; Павел, преследвачът; Давид, прелюбодеецът; Адам, непокорният; разбойникът на кръста, Ти, Сине Мой, трябва да платиш беззаконието на света.“ Законът ръмжи: „Добре. Ако Твоят Син поема греховете на света, аз не виждам грехове никъде другаде освен в Него. Той ще умре на кръста.“ **И законът убива Христос. Но ние излизаме на свобода.**¹⁴

Лутер твърди, че Божият закон изисква човечеството да бъде наказано за това, че всички хора са съгрешили, а Христос застава на мястото на

¹⁴ Martin Luther, *Commentary on St Paul's Epistle to the Galatians*

УМИЛОСТИВЕНИЕ

човека, за да получи това наказание и действителният грешник да бъде освободен. Персонификацията на закона разкрива неудобството на това предложение. Вместо да каже, че Отец ръмжи и Отец убива Христос, Лутер заявява, че законът прави това.

Идеята, че Отец наказва Христос, предизвиква много опасения в учените. Например Джон Скот опровергава тази идея, като казва „Ние никога не трябва да превръщаме Христос в обект на Божието наказание“.¹⁵ За да избегне това обвинение, Наказателното заместване разчита до голяма степен на доктрината за Триединството, която да допусне нюанса, че Бог е поел наказанието върху Себе Си в лицето на Бог Син.

Важните богословски концепции за наказателното заместване зависят от доктрината за Триединството. Тези, които вярват, че самият Исус е Бог, в съответствие с учението за Троицата, приемат, че Бог е поел наказанието върху себе си, вместо идеята, че го е наложил върху някой друг. С други думи, доктрината за единство с Христос потвърждава, че като поема наказанието върху Себе Си, Исус изпълнява изискванията за справедливост не като несвързана трета страна, а вместо тези, които се идентифицират с Него.¹⁶

Наказателното заместване се стреми да си измие ръцете от грозните последици на справедливостта, която изисква възмездие чрез доктрината за Триединството. Но не всички са убедени в необходимостта от този нюанс. За други суровата реалност на Божието управление означава, че Бог е разгневен на онези, които нарушават

¹⁵ John Scott, *The Cross of Christ*, (Leicester, UK:InterVarsity, 1986), page 151

¹⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/Penal_substitution

БОЖЕСТВЕНА СПРАВЕДЛИВОСТ И НАКАЗАНИЕ

Неговия закон и изисква наказание. Такъв е Той - ще накаже грешниците, както папата наказва еретиците.

Всяка библейски адекватна теория за изкуплението трябва да включва понятието за умилостивение, тоест успокояване на Божия справедлив гняв срещу греха. **Източникът на Божия гняв е Неговата възмездяваща справедливост и така успокояването на гнева е основно въпрос на нейното задоволяване.** Как се удовлетворяват изискванията на божествената справедливост? Библейски казано, преди всичко това се осъществява, не както смята Анселм - чрез компенсация, а чрез наказание.¹⁷

Чарлз Спърджън изрича това без да му добавя никакъв блясък. Обърнете внимание на съпоставянето на любов и справедливост в неговия мисловен процес.

...трябва да измерваме великото изкупление със строгостта на божествената справедливост „Бог е любов“, винаги любящ; но следващото ми предложение изобщо не пречи на това твърдение. **Бог е строго справедлив, непреклонно строг в отношенията Си с човечеството.** Богът на Библията не е Бог на въображението на някои хора, Който мисли толкова лековато за греха, че го подминава, без да изисква никакво наказание за него...

Научете се, приятели мои, да гледате на Бог като на толкова строг в Своята справедливост, сякаш не е любящ, и все пак толкова любящ, сякаш не е суров. Нито Неговата любов намалява Неговата справедливост, нито Неговата справедливост, в най-малка степен, воюва срещу Неговата

¹⁷ William Lane Craig, *Atonement and the Death of Christ*, (Baylor University Press, 2020), page 195

УМИЛОСТИВЕНИЕ

любов. Двете неща са сладко свързани заедно в умилоствението на Христос. Но, забележете, никога не можем да разберем пълнотата на изкуплението, докато първо не схванем библейската истина за огромната Божия справедливост.

Никога не е била изречена лоша дума, нито родена несправедна мисъл, нито извършено зло дело, за което Бог няма да накаже един или друг. Той или ще има удовлетворение от вас, или от Христос. Ако нямате изкупление, което да придобиете чрез Христос, трябва завинаги да лежите, плащайки дълга, който никога не можете да платите, във вечна мизерия; толкова сигурно колкото това, че Бог е Бог, Той по-скоро ще загуби своята божественост, отколкото да претърпи един грях да остане ненаказан или една частица бунт да не бъде отмъстена. Може да кажете, че този характер на Бог е студен, строг и суров. Не мога да ви помогна с това, което казвате по този повод; и все пак (това което казах) е вярно. Такъв е Богът на Библията.¹⁸

Думите *студен, строг и суров* не съответстват естествено на думата *любов*. Спърджън обгръща Божия характер в мистериозност с тези логически противоположности, като внушава, че Божията справедливост изглежда така, сякаш Той не е любящ и в същото

Дали Библията подкрепя тази идея за непреклонна справедливост, която твърди, че трябва да има наказание, и че Бог е толкова решен да постигне тази справедливост, че би наказал собствения Си Син, за да бъде задоволен?

¹⁸ Charles Spurgeon, *Particular Redemption*

БОЖЕСТВЕНА СПРАВЕДЛИВОСТ И НАКАЗАНИЕ

време обича, сякаш не е суров. За да приемете тези противоречиви принципи, трябва да се подчините на идеята за тайнственост. Принудени сте да изоставите своя логически процес и просто да приемете конфликта като ограничение на ума ви. Спомнете си, че Павел ни напътства да изпитваме всички неща (1 Солунци 5:21) и затова от нас не се изисква да изоставяме разума заради тайнственост, когато Библията не го изисква изрично.

Въпреки че е извън обхвата на тази книга, подобни мистични приложения на логиката се смятат за нещо удобно от някого, който вече е приел естествено логическото противоречие на Триединството. За да приемем, че три личности са едновременно всемогъщи и въпреки това те не са три всемогъщи личности, а едно всемогъщо същество, се изисква приемането на пререструктурирано като тайна логическо противоречие. Както казахме по-рано, доктрината за наказателното заместване се приема най-лесно в контекста на Триединството и изглежда, че същият мистичен елемент и в двете учения се използва, за да накара логическия ум да се подчини. Подобна принуда трябва да предизвика въпроса дали пътят на истината изисква от нас да вървим в тази посока.

Дали образът на същество, което предпочита да загуби божествената Си корона, отколкото да остави един грях ненаказан, ви кара да се чувствате добре дошли в Неговото присъствие? Че всяка грешка, колкото и малка да е, изисква кръв? Нашият небесен Отец действа ли по този начин? Това наистина ли е Неговият характер? Дали Библията подкрепя тази идея за непреклонна справедливост, която твърди, че трябва да има наказание и че Бог е толкова решен да постигне тази справедливост, че би наказал собствения Си Син, за да бъде задоволен?

Има много гласове, които викат „Не“ на тази идея за наказание, но изглежда малко са тези, които поставят под въпрос принципите зад

УМИЛОСТИВЕНИЕ

системата на правосъдие, която изисква това наказание. Вместо да копаят по-дълбоко в това, което Писанието казва и да питат Бог дали наистина е такъв, повечето хора, които са отблъснати от тази концепция за изкупление, се отказват от християнството и напускат вярата.

Но дали тези тежки теории за изкуплението идват от Бог или идват от човека?

Възможно ли е поради факта, че нито един ясен принцип на изкуплението не е устоял самостоятелно в християнската мисъл, човечеството да е оформило умилоствението чрез собствените си възприятия за справедливост, наследени от Адам и вдъхновени от злия? Не предсказва ли евангелският пророк тази възможност?

Със сигурност той пое нашата болка и понесе нашите страдания, но ние го смятахме за наказан от Бога, поразен от Него и наскърбен. Исаия 53:4 (Нова международна версия)

Дали потенциално си въобразяваме, че Бог е измъчвал Сина Си, за да задоволи Своята божествена справедливост, когато в действителност ние сме тези, които са Го наказали?

Всички ние сме се скитали като овце, всеки към своя път сме се обърнали и Йехова е направил така че да го срещне наказанието на всички ни. Исаия 53:6 (Буквален превод на Йънг)

Докато крал Джеймс превежда Исаия 53:6 като Бог, Който възлага на Сина Си беззаконието на всички нас, буквалният превод на Йънг предлага поглед от друга гледна точка. Бог ли е поискал възмездие или човекът? Дали Бог е позволил на нашето желание за наказание да се срещне с Неговия Син, за да можем да видим своята истинска зла природа в действие? Бог ли е осъдил човека или човекът е осъдил Бога?

СКРИТОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА АДАМ

Говорейки за Своя Отец, Исус изразява едно универсално твърдение без ограничения или лимити.

„Защото Отец не съди никого, но е поверил всички присъди на Сина.“ Йоан 5:22

Думата *съди* има следното значение в Конкорданса на Стронг:

Правилно да се разграничи, тоест да реши (умствено или съдебно); по подразбиране да опитам, осъдя, наказвам: - отмъсти, заключа, осъдя, постановя, определя, почитам, съдя, отидем (на съд пред) закона, постанови, повдига въпрос, присъди, помисля.

Исус ни казва, че Бог не решава нито мислено, нито съдебно да съди, осъди или накаже някое лице. Няма никой във вселената, който да познава Отца по-добре от Исус; всъщност Исус ни казва, че Той познава Отца на същото ниво, на което и Отец Него.

„Както Отец познава Мене, така и Аз познавам Отца...“ Йоан 10:15

Как е възможно Отец да не осъжда никого? Има много библейски стихове, които изглеждат сякаш противоречат на казаното от Исус. Опитвайки се да разреши този конфликт в ума си по-рано, стигнах до заключението, че самият Исус е Този, Който ще съди и осъжда онези, които се съпротивляват на Евангелието. Но откриваме друго изявление на Исус свързано с присъда няколко глави по-късно.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

„Вие съдите според плътта; Аз не съдя никого.“ Йоан 8:15

Това е точно същата дума съдя, като тази, която открихме в Йоан 5:22. Исус ясно ни казва, че Той не съди и не осъжда никого. Когато за първи път осъзнах реалността на това, което казват тези два текста, преживях сериозно объркване. Ако Бог не осъжда никого и Синът Му също, тогава как действа съдът и как се третира злото? Изглежда напълно невъзможно да се тълкуват тези стихове в смисъл, че Бог и Неговият Син изобщо не съдят или не осъждат никого.

Следващите стихове ни отварят прозорец към една напълно нова реалност, когато мислим за съд и осъждане.¹⁹

„Не съдете, за да не бъдете съдени. **Защото с каквато присъда съдите, с такава ще бъдете съдени;** и с мярката, която използвате, тя ще ви бъде измерена обратно.“ Матей 7:1–2

Тя [Любовта] не позори другите, не е себелюбива, не се ядосва лесно, не води запис за грешки. 1 Коринтяни 13:5 (Нов международен превод)

„И ако някой чуе думите Ми и не повярва, **Аз не го съдя; защото не дойдох да съдя света, а да спася света.** Който Ме отхвърли и не приема думите Ми, има какво да го съди – **словото, което съм говорил, ще го съди в последния ден.**“ Йоан 12:47–48

Апостол Павел ни разкрива откъде идва осъждането и откъде произлиза то на тази земя.

И не както беше от един, който съгреша, *такъв е* и дарът: защото съдът беше от един [Адам] за осъждане, но безплатният дар е от

¹⁹ За по-подробно третиране на тази тема вижте книгата *Както ти съдиш* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

СКРИТОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА АДАМ

много прегрешения за оправдание. Римляни 5:16 (Версия на крал Джеймс)

Ако погледнем отблизо Римляни 5 гл., там ни се разкрива, че осъждането идва от Адам, а не от Бог.

Римляни 5	Действие и ефект на човека	Божие действие и ефект
Стих 15	Но не като престъпление...	.. такъв е и безплатният дар
Стих 15	Защото ако чрез престъплението на един загиват мнозина...	... много повече Божията благодат и дарът по благодат, <i>който е</i> от един човек, Исус Христос изобилства за мнозина.
Стих 16	И не както <i>беше</i> от един, който съгреши,...	... <i>също</i> и подаръкът:
Стих 16	...защото присъдата <i>беше</i> от един за осъждане,	... но безплатният дар е от много прегрешения за оправдание.
Стих 17	Защото ако чрез прегрешението на един човек смъртта царува чрез един; много повече онези, които получават изобилие от благодат и дар на правдата, ще царуват в живота чрез един, Исус Христос.)
Стих 18	Затова, както чрез престъплението на	... така и чрез праведността на единия <i>безплатният дар</i>

УМИЛОСТИВЕНИЕ

	един <i>присъда</i> <i>дойде</i> върху всички хора за осъждане...	<i>дойде</i> върху всички хора за оправдание на живота.
Стих 19	Защото както чрез непокорството на един човек мнозина станаха грешници,...	... така чрез послушанието на един мнозина ще станат праведни.
Стих 20	Освен това законът влезе, за да може престъплението да се умножи...	... Но където грехът изобилства, благодатта изобилства много повече:
Стих 21	Та както грехът е царувал за смърт,...	... така да може благодатта да царува чрез правдата за вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ.

Много преводи се стремят да представят идеята, че Адам е предизвикал Божието осъждане върху себе си чрез своите действия, но правилното четене на текста разкрива, че Адам е този, който е извършил осъждането. И кого е осъдил?

Тогава мъжът каза: Жената, **която Ти ми даде да бъде с мен**, тя ми даде от дървото и аз ядох. Битие 3:12

Тъй като никой човек не идва при Отца освен чрез Сина, Божият Син дошъл при Адам в градината и го попитал какво е направил. Адам избягал от присъствието на Бог, страхувайки се, че ще бъде наказан за яденето от плода. Той смятал, че тъй като Бог е казал, че *когато ядете плода, ще умрете*, това означавало, че Бог идвал да го убие. Вярвайки, че Бог го е съдил и осъдил, Адам имал отмъстителни чувства към Бога и Го обвинил в лицето на Неговия Син за събитията, които се били

СКРИТОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА АДАМ

случили. Тъй като Адам мислел, че ще умре, той се опитал да прехвърли това, което смятал за смъртна присъда, върху Божия Син и върху жена си.

Стихът, който току-що прочетохме, ни представя модела на човешкото умилоствие. Адам осъдил Ева, която била виновна за нейната част от предлагането на плода на съпруга си. Но той осъдил и невинния Божи Син. Тук се ражда наказателното заместничество в човешката раса. Пълното проявление на това изкупление се вижда на кръста. Двамата мъже до Христос наистина били виновни, както и Ева, но в центъра бил разпънат Невинният. Вдъхновената от Сатана идея, която той е имал през цялото време била да убие Божия Син. Както ще открием в следващите глави, човешкото изкупление обикновено изисква смъртта на невинния заедно с представител на виновния. Това е грехът, скрит дълбоко в сърцето на Адам.

Ако покривах прегрешенията си като Адам, като скрия
беззаконието си в пазвата си. Йов 31:33

Разказът в Битие не разкрива желанието на Адам да наложи смъртната присъда върху Божия Син и съпругата си, въпреки че стремежът му да обвини и двамата е очевиден. Виждаме доказателства за смето на Адам, което обвинява съпругата си в 137-те жени, които в момента биват убивани всеки ден от партньорите си мъже.²⁰

Пророк Осия ни казва какво е беззаконието на Адам.

И те, като Адам, престъпиха завета, там постъпиха коварно срещу
мен. Осия 6:7 (Буквален превод на Йънг)

Думата за *предателство* има следната гама от значения на иврит:

²⁰ <https://www.bbc.com/news/world-46292919>

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Н898 Ва Гада примитивен корен; да покрия (с дреха); образно да действам скрито; по подразбиране за грабеж: - занимават се измамно (предателски, невярно), обидят, престъпят (-или), (заминават), предателски (дилър, -ски, предател), неверни (-чески, мъж), X много.

Адам нарушил вечния завет с Бога. Той постъпил коварно спрямо Бога, но скрил това убийствено предателство дълбоко в сърцето си. Покриването със смокинови листа било символ на неговия опит да покрие нещо много по-зловещо от това, че просто се е чувствал зле, когато е ял от плода на дървото.

Адам не бил напълно наясно с чувствата си към Бог, а също и към жена си. Тъй като тези чувства били скрити, нямало да станат наистина известни, докато не се проявели. Бог се опитал да покаже на Адам степента на неговото предателство, като позволил едно от Неговите скъпоценни животни да бъде принесено в жертва. Бог не желал да направи това (Псалм 40:6), но то било изключителна спешна мярка, за да предупреди Адам за ужасното зло, което било скрито в него. Жертвата била огледало към сърцето на Адам; тя била предназначена да му покаже истинските му намерения спрямо Божия Син.

Следователно, както чрез един човек грехът влезе в света, и смъртта чрез греха, така и смъртта се разпространи върху всички хора, защото всички съгрешиха. Римляни 5:12

Този стих се разбира от християните по следния начин: смъртта е преминала върху Адам и следователно върху всички хора, защото Бог съдел и осъдил Адам за това че е ял от плода на дървото. Истината е, че Адам предполагал, че Бог ще го осъди и убие. Но Исус ни казва, че нито Той, нито Неговият Отец осъждат. Следователно Адам съгрешил срещу истината за Божия характер. Бог му казал, че ще загине при избора на път, в който се съмнява в Божията любов, тъй като това ще го отдели от

СКРИТОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА АДАМ

Източника. В греха си Адам се стремил да прехвърли това, което той разбирал като наказание върху Божия Син. Вместо да се придържа към надеждата за Божията доброта, той направил така че смъртта да дойде в света. Този начин на мислене е преминал към всеки човек, роден на този свят:

Защото ако, когато бяхме врагове , бяхме помирили с Бога чрез смъртта на Неговия Син,... Римляни 5:10

И вие, които някога сте били отчуждени и врагове в ума си чрез нечестиви дела,... Колосяни 1:21

Адам осъдил Божия Син (невинния) и жена си (виновната) на смърт, сядайки върху съдебния престол на Сатана. Как се проявил грехът на Адам? В убийството на Авел извършено от Каин.

Плодът на Адамовия грях не можел да бъде скрит. Каин бил заченат в ранното греховно състояние на Адам. Беззаконието в бащиното лоно се проявило в живота на първородния син. Това, което било невидимо в Адам, станало видимо в Каин. Авел бил изпълнен с Христовия Дух и отразявал плода на нарастващото покаяние на Адам, докато Каин продължавал да развива плътската природа на баща си чрез отказа си да се покае.

Обръщаме внимание на това, че Павел не казва, че *чрез една жена грехът е влязъл в света*; а че грехът е дошъл чрез Адам. Въпреки че Ева яла от плода, тя била измамена от змията. (1 Тимотей 2:14). Адам умишлено взел плода и посял враждата (омразата) на плътския човек. (Римляни 8:7).

Скритото беззаконие на Адам било вражда/омраза към Бога. За да скрие тази вражда, човекът проектирал своя скрит осъдителен съд върху Създателя. На Адам му изглеждало, че Бог иска да го убие, а не че той искал да убие Бог. Това е психологически признат процес, който

УМИЛОСТИВЕНИЕ

падналите човешки същества използват за отклоняване и потискане на нежелани мисли и чувства.

Психологическата проекция е защитен механизъм, при който човешкото его се защитава срещу несъзнателни импулси или качества (както положителни, така и отрицателни), отричайки съществуването им в себе си, като същевременно ги приписва на другите.²¹

Ако разбираме правилно този процес, доктрината за наказателното заместване е плод роден напълно от човека, проектирал своя осъдителен гняв върху Бог. Адам бил агресорът, докато Божият Син кротко понесъл раните, нанесени Му не от Бога, а от човечеството.

Осъждането, изискващо смъртта, като идващо от човека, а не от Бог, вероятно е нова идея за читателя. Ако грехът е толкова измамлив и скрит, това не трябва да е изненада. Ако той беше толкова лесен за преборване, човечеството отдавна щеше да се е примирило (да е постигнало умилостивение) с Бога. И след почти шест пропити с кръв хилядолетия, Божият Дух, достигащ в сърцата на хората, най-накрая може да ни покаже какво наистина се случва в нас. Никога не бихме могли да открием това сами. Ние сме твърде самозаблуждаващи се, за да го осъзнаем. Но сега това послание ни призовава да се покаем за нашето наследено и култивирано предателство срещу Бог и Неговия Син.

Нека изясним следното. Страхът на Адам от Бога, който всички хора са наследили поради греха, причинил у нас ужасна душевна травма. При самозащита човек проектира своя скрит грях върху характера на Бог и Го превръща в този, който има недостатък на характера. Това ни кара да

²¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Psychological_projection

СКРИТОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА АДАМ

вярваме, че помирението е възпрепятствано от нуждата на Бог от кръв, докато всъщност това е нашата нужда.

Ако това действително е истината, тогава следва, че изкуплението за човека се състои от две неща.

1. Възстановено разбиране за характера на Бог.
2. Истинско разбиране на собствената зла и осъдителна природата на човека, което води до покаяние в светлината на истината за Божия характер.

АЗ ТЕ ПРОСЛАВИХ НА ЗЕМЯТА

Колко невероятно дълбоки и прости са думите на Исус към Филип в отговор на желанието му да му покаже Отца.

Филип Му каза: „Господи, покажи ни Отца и достатъчно ни е“. Исус му каза: „Толкова време съм с вас, и не Ме ли познаваш, Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; така че как можеш да кажеш: „Покажи ни Отца“?“ Йоан 14:8-9

Исус уверява Филип, че в рамките на времето, през което е познавал Христос, характерът на Отец му е бил напълно разкрит. Исус не задържал нищо, но по-скоро разкрил цялото великолепие на Божия славен характер. Затова Исус можел да се моли по следния начин в нощта преди разпятието си:

„Изяхвих името Ти на човеците, които си Ми дал от света. Те бяха Твои, Ти ми ги даде и те спазиха Твоето слово.“ Йоан 17:6

Думата *име* на гръцки тук говори за характер. Исус не просто научил учениците как да произнасят името на Отец. Не, Той им разкрил характера на Неговия Отец, защото това било необходимо за установяване на първата част от изкуплението.

Животът на Исус, описан в четирите евангелия на Новия завет, разкрива човек, който е невероятно красив. Винаги мислещ за другите, проявяващ състрадание, милост и доброта. Твърд в убежденията; винаги говорещ истината. Безстрашен пред бурите на хората и природата, като

АЗ ТЕ ПРОСЛАВИХ НА ЗЕМЯТА

същевременно прощаващ великодушно човешките слабости. Неговият любящ поглед към Петър, дори докато Петър се клел, отричайки, че Го познавал, ни оставя в страхопочитание пред златните елементи на Неговия характер.

На два пъти Исус очистил храма, разкривайки силата на верността в поклонението Му пред Отец, но Той никога не бил ударил някого в акт на насилие и никога не е отнел живота на човек. Тази реалност трябва да намери път към нашите сърца и умове. Това е много тясна порта за влизане, защото ако приемем очевидната истина, че Христос не е убивал никого, докато е бил тук на земята, и приемем думите Му, че това, което Той е разкрил, всъщност е самият характер на Неговия Отец, тогава оставаме без извинение за нашата осъдителна и насилствена природа, която се изкушава да види наказанието и дори смъртта на онези, които са обидили нас или тези, които обичаме.

Ако можете да видите, че животът на Христос на земята е пълното проявление на Божия характер, тогава това автоматично се отразява на вашето разбиране за изкуплението. Ако Христос никога не е проявил справедливост, която да Го накара да убие някой тук на земята, тогава е невъзможно да си представим, че Неговият Отец би постъпил по различен начин. Тези мисли повдигат много въпроси извън обхвата на настоящата книга. За въведение в темата за ненасилствения характер на Бог, моля, прочетете книгата *Действията на нашия нежен Бог*, достъпна

Ако Христос никога не е проявил справедливост, която да Го накара да убие някой тук на земята, тогава е невъзможно да си представим, че Неговият Отец би постъпил по различен начин.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

на *fatheroflove-bulgaria.com*. За задълбочен анализ на тази тема, моля, прочетете книгата *Agape*, която е достъпна на същия сайт.

Ако в сърцето на изкуплението Бог се стреми да разкрие на човека истината за Своя любящ характер чрез Сина Си, тогава можем да намерим чиста величествена светлина в молитвата на Исус от нощта преди смъртта Му.

„Прославих Те на земята. Аз завърших делото, което Ти Ми даде да извърша.“ Йоан 17:4

Основният стълб на наказателното заместване е, че наказанието, което ние заслужаваме, било наложено на Христос посредством Неговите страдания и смърт. Според гореспоменатата доктрина това е централното дело, което Христос е дошъл да извърши. Той разрушава този стълб с простата молитва, в която заявява, че е завършил делото, което Неговият Отец Му е дал в нощта *преди* смъртта Си.

Христос прославил Своя Отец в откровението, което дал за Неговия характер. Това дело е завършено *преди* Христос да умре на кръста. Вярно е, че в молитвата на Исус да бъде простено на онези, които Го убивали, бил предвиден славен и удивителен знак за красотата на Божия характер, но Исус заявява, че това дело вече е било завършено *предната* нощ.

Когато Христос се предал напълно на волята на Своя Отец и се посветил на спасението на човека каквото и да Му струвало това, Той напълно проявил Божията любов. Разпъването на Христос било необходимо тъй като човечеството трябвало да види разкриването на беззаконието, което било скрито в лоното на Адам и наследено от всички негови потомци. Трябвало е да видим Кръста, за да осъзнаем какви ужасни създания сме, и да признаем, че сме виновни за убийството на Божия Син.

АЗ ТЕ ПРОСЛАВИХ НА ЗЕМЯТА

„И ще излея върху Давидовия дом и върху жителите на Йерусалим Духа на благодатта и молитвата; тогава ще погледнат към Мен, Когото прободоха. Да, те ще плачат за Него, както плаче някой за *собствения си син*, и ще скърбят за Него, както се жали за първороден." Захария 12:10

Всеки път, когато чувстваме гняв в себе си, желаейки да навредим на друг човек, ние сме виновни за кръвта на Христос. Йоан ни казва, че този, който мрази брат си, е убиец (1 Йоан 3:15). Христос ни казва, че *доколкото сте го направили на един от тези Мои най-малки братя, вие сте го направили и на Мен* (Матей 25:40).

Когато търсите думите на Исус в Евангелията, за да откриете Неговото определение за Кръста, ще намерите само тези думи:

Тогава Той каза на всички *тях* : „Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си и всеки ден да носи кръста си и да Ме следва. Лука 9:23

Исус определя Кръста като ежедневно себеотрицание. Приковаването на Божия Син на дървен кръст било върховната проява на Неговото себеотрицание, но това не е неговата пълнота. Истинският Христов кръст обхваща цялото Му себеотрицание през цялата човешка история.²²

Във всичките им страдания Той беше наскърбен и Ангелът на Неговото присъствие ги спаси; в любовта Си и в състраданието Си Той ги изкупи; и Той ги взе и ги носеше през всичките древни дни. Исаия 63:9

²² За по-подробно разглеждане на тази тема вижте книгата *Кръст проучен и кръст срещнат* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Всеки ден Христос търпи агонията на разпятието; ежедневно хора Го пронизват със своите осъдителни думи и насилствени дела. Както всеки родител би бил дълбоко наранен да бъде принуден да гледа страданията и смъртта на своите деца, така и Христос, в много по-голяма степен, страда и е пронизван, гледайки как децата Му се нараняват и унищожават взаимно.

Ако отпаднат, да ги обнови отново за покаяние, **тъй като те разпъват отново за себе си Божия Син** и Го излагат на явен срам. Евреи 6:6

Павел разбирал тази истина, когато казал „Разпнат съм с Христос“ (Галатяни 2:20, Версия на крал Джеймс). Той не казва, че е бил разпнат *като* Христос, визирайки едно-единствено събитие в миналото, а по-скоро *с* Христос, когато заявява „Умирам всеки ден“ (1 Коринтяни 15:31).

Мнозина крещят в мрака на нощта „Къде си, Боже в моя час на нужда!“ Реалността е, че Той е точно там, в тъмнината, страдащ от всичко, което чувствате, надяващ се, че ще се обърнете към Него и ще Му се доверите, за да ви помогне докато минавате през вашата долина на отчаяние. Без вяра е невъзможно Той да стъпи в нашия затвор от сенки, управляван от силите на тъмнината. Ние трябва да сме тези, които Го канят с вяра да донесе Своята светлина, за да ни помогне.

Християнският свят е заслепен за истинския Христов кръст от пироните и шиповете на Голгота. Удивително е, че човечеството в своята сатанинска мъдрост може да вземе една емблема на чиста светлина и все пак да я използва, за да прикрие истинското величие на Кръста. Истинският кръст просто е твърде ярък, за да може човечеството да го оцени. Божието себеотрицание в продължение на 6000 години е просто твърде обширно, за да бъде разбрано. Тази любов напълно осъжда нашия егоизъм, но тя не идва от намръщеното лице на

АЗ ТЕ ПРОСЛАВИХ НА ЗЕМЯТА

божеството, а по-скоро от нежния поглед на търпеливата любов. Нашият Отец трупа любящи огнени възглени върху главите на виновните, за да видят истината за Неговия характер (Римляни 12:20); не го прави, за да ги нарани или унищожи.

Вярваме ли на думите на Исус, че Той е завършил делото на Своя Отец в нощта преди да умре? Ако да, тогава трябва радикално да променим възприятията си за изкуплението, защото нашият красив Отец никога не е желаел жертва или принос за грях (Псалм 40:6). Ние сме искали това заради осъдителното наследство на нашите предци чак от времето на Адам.

ПРЕСТОЛЪТ НА БЕЗЗАКОНИЕТО

Говорейки пред водачите на еврейската нация, Исус излага по-дълбоката истина за плътския човек:

"Вие сте от *вашия* баща дявола, и похотите на баща си искате да вършите. Той беше убиец от самото начало и не устоя в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, той говори от собствените си *средства*, защото той е лъжец и баща на лъжата." Йоан 8:44

Природата на падналия човек е родена от Сатана. Нашите естествени импулси изпълняват желанията му. Павел подчертава тази реалност, когато казва:

...в който някога сте ходили според хода на този свят, според княза на силата на въздуха, **духа, който сега действа в синовете на непокорството**, между които също всички ние някога се държахме в похотите на нашата плът, изпълняващи желанията на плътта и ума, и **по природа** бяхме деца на гнева, както и другите. Ефесяни 2:2-3

Сатана бил убиец от самото начало. Той искал да бъде почитан като Отец, като в същото време замества Божия Син (Исаия 14:12-14). Сатана работел тайно като истински баща на всички макиавелски изкуства, опитвайки се да детронира управлението на Божия Син.

Благодарение на факта, че плътските хора отразяват желанията на Сатана, ние можем да открием чрез историите на Библията, начините,

ПРЕСТОЛЪТ НА БЕЗЗАКОНИЕТО

по които той действа във войната си с небесното управление, доказващи истинността на думите на Павел, че „всички тези неща... са написани за наше увещание, върху които са дошли краищата на света.“ (1 Коринтяни 10:11, Версия на крал Джеймс).

Историята за Авесалом, който преследва баща си Давид заради трона, дори до степен да е готов да го убие, отразява съвършено желанието на господаря му дявола. Какво било влиянието, което Авесалом оказал върху съдилищата на бащиното си царство?

"И Авесалом ставаше рано и заставаще от страни на пътя за портата. И всеки, който имаше дело, за което идваше при царя за съд, Авесалом го извикваше и казваше: Ти от кой град си? А той казваше: Слугата ти е от едно от израилевите племена. Тогава Авесалом му казваше: Ето, делото ти е добро и право, но от страна на царя нямаш никого, който да те изслуша. И Авесалом казваше: **О, да бях поставен аз за съдия на страната, да идва при мен всеки, който има дело или съд, и аз щях да му отдавам правото!** И когато някой се приближаваше да му се поклони, той простираше ръката си и го хващаше, и го целуваше. По този начин постъпваше Авесалом с всеки израилтянин, който идваше при царя за съд. Така Авесалом крадеше сърцата на израилевите мъже." 2 Царе 15:2-6

Средството на Авесалом, което щяло да му даде достъп както до сърцето на народа, така и до трона, било наречено *справедливост*. Името Авесалом означава *баща на мира*, но под него се криел характер на омраза и войнственост. Авесалом искал баща му да накаже неговия полубрат Амнон, който изнасилл сестрата на Авесалом, Тамар. Тъй като цар Давид не изпълнил изисканата му присъда срещу Амнон, Авесалом презрял баща си и решил да се справи с брат си собственоръчно.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

"Но Авесалом настоя и той позволи да отидат с него Амнон и всичките царски синове. А Авесалом заповяда на момчетата си и каза: Гледайте сега, когато сърцето на Амнон се развесели от виното и когато аз ви кажа: **Ударете Амнон! — тогава го убийте. Не се страхувайте; не съм ли аз, който ви заповядвам? Бъдете силни и храбри!** И слугите на Авесалом направиха на Амнон, както беше заповядал Авесалом. Тогава всичките царски синове станаха и всеки възседна мулето си и побягна." 2 Царе 13:27-29

Авесалом езекутирал Амнон със справедливостта, която смятал за подходяща. Много малко вероятно е желанието на Авесалом за възмездие да се основава единствено на отмъщението за сестра му. Амнон бил първородният син на Давид и следователно бил първи в редицата за трона. Вторият син - Данаил или Хилеав изглежда изчезва от историята, което кара някои да мислят, че той е умрял като дете.

Стремешът на Авесалом към престола бил по-дълбокият мотив. Въпреки че сега бил следващият в редицата за трона, страховете му, че може да бъде изключен заради отмъщението си, съчетани с жаждата му за власт, го накарали да заеме престола със сила. За да постигне тази цел, той се заел да спечели сърцето на Израилевото царство точно както Сатана се движел сред небесните ангели, опитвайки се да ги привлече на своя страна, за да заеме престола на Бог със сила.

Давид бил тъжен за това, което синът му Амнон направил с дъщеря му, но не му и хрумвало да го убие. Моралният провал на Давид с Витсавее отслабил желанието му да действа. Преди това той раздавал истинско правосъдие в своето царство (2 Царе 8:15), но бездействието му подтикнало Авесалом да предприеме активни действия.

След като Авесалом убил Амнон, Давид го изгонил от столицата, докато накрая, чрез призивите на Йоав, неговият генерал, Авесалом се завърнал.

ПРЕСТОЛЪТ НА БЕЗЗАКОНИЕТО

Веднъж завърнал се, практиката, която Авесалом представил на мислещите хора от народа, била предмет на правосъдието и прилагането на закона. Неговото външение по този въпрос поставило под съмнение управлението на цар Давид над Израил. Тронът на Авесалом бил основан върху покваряването на закона.

Престолът на беззаконието ще има ли общение с теб, който създава зло чрез закон? Псалм 94:20 (Версия на крал Джеймс)

Убивайки Амнон Авесалом разкрил безмилостната природа на своите представи за справедливостта. Той разделил принципа на милостта от справедливостта, правейки ги несъвместими един с друг.

В плановете на Авесалом виждаме желанията на неговия баща-убиец Сатана, който искал да премахне Христос, първородния Син на Отца, и да заеме Неговото място. Разбира се, Бог не е бил небрежен като Давид относно раздаването на правосъдие в Своето царство, но Божието справяне с интригите на Сатана изисквало време, за да бъде разкрита истината. Подобно на Авесалом, Сатана въвел в царството различна идея за справедливост; справедливост, която изисква принудително наказание и смърт без прошка. Сатана създал зло чрез Божия закон, отделяйки Божия характер от Неговото управление. Създавайки празнота в умовете на небесните същества, която запълнил със собствената си власт и идея за справедливост, Сатана образувал трона на беззаконието.

"...да им отвориш очите, за да се обърнат от тъмнината към светлината и от **властта на Сатана към Бога и да приемат опрощаване на греховете...**" (Деяния 26:18)

Павел разкрива, че излизането от властта на Сатана означава влизане във възможността за опрощение на греховете. Мрачното царство на Сатана се основава на непростителност и наказание. Бог се разкрива

УМИЛОСТИВЕНИЕ

като милостив, жалостив и дълготърпелив по характер (Изход 34:5-6). Божието желание е да покаже милост и истина; Желанието на Сатана е да наказва и унищожава.

Божият закон е закон на живота и свободата (Яков 2:12; Притчи 13:14). Тъй като Отец бил единственият, който бил по своята същност безсмъртен и Неговият Син притежавал това безсмъртие чрез Своята любов и почит към Отца Си, на всички останали ангели този живот бил даван чрез Божия Син миг след миг.²³

Луцифер преформулирал закона като кодекс, на който ангелите трябвало да се подчиняват, а онези, които не се покорявали, трябвало да бъдат наказани. Това той нарекъл справедливост. И тя била различна от Божията. Обърнете внимание на следния текст.

"Справедливост и съд са обиталище на твоя трон: милост и истина ще вървят пред лицето ти." Псалми 89:14 (Версия на крал Джеймс)

Този библейски текст е в класическата структура на еврейските изречения. Втората част е разширение на първата. Те представят един и същ принцип, но в съкратена и в прояснена форма. Освен това българската пунктуация също осигурява този принцип. Двоеточие след думата *трон* означава, че това, което следва, обяснява какво е преди двоеточието.

1. Справедливостта и съдът са обиталище на твоя трон
Равно на
2. Милостта и истината ще вървят пред лицето ти

²³ Повече по този въпрос вижте в книгата *Божествен риск*, глави 1-6, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

ПРЕСТОЛЪТ НА БЕЗЗАКОНИЕТО

Това ни говори, че справедливостта се изразява като милост, а съдът - като истина. Божията справедливост означава да правиш това, което е правилно. За Бог правилното нещо е да прояви милост.²⁴ Тези, които отказват да се подчинят след многократни призиви, ще пожънат това, което са посели.

Когато Бог разкрил името/характера Си на Мойсей, ние не четем нищо за причиняване на смърт.

И ГОСПОД слезе в облака и застана с него там, и провъзгласи името на Господа. И Господ мина пред него и провъзгласи: „Господ, Господ Бог, милостив и жалостив, дълготърпелив и изобилстващ в доброта и истина, пази милост за хиляди, прощаващ беззаконие и

Нашият Отец не споменава нищо за жертвено плащане на грях. В изявеното от Него не се представя наказателно заместничество. Просто се казва, че Той прощава.

престъпление и грехове, в никакъв случай не изчиствайки виновния, посещаващ беззаконие на бащите върху децата и децата на децата до третото и четвъртото коляно.” Изход 34:5-7

Бог изпълни ли молбата на Мойсей и разкрил ли му целия Си характер? Нашият любящ Баща назовава милостта Свое първо качество, последвано от жалостивостта (англ. благодат). След това идва търпението, изобилието от

²⁴ Повече по този въпрос вижте в книгата *Божествен риск*, глави 9-14, както и в книгата *Както ти съдиш*, глави 3-13. И двете книги са достъпни на fatheroflove-bulgaria.com

УМИЛОСТИВЕНИЕ

доброта и истина и това че е милостив към хиляди поколения и прощава беззаконието и греха.

Нашият Отец не споменава нищо за жертвено плащане на грях. В изявеното от Него не се представя наказателно заместничество. Просто се казва, че Той прощава. Бог не очиства никого, който престъпва, защото думата *виновния* е добавена от преводачите. Бог позволява на всеки човек да преживее следствията от собствените си действия и дава милост на онези, които я искат, докато търпят следствията от своите грехове. Казва се, че Бог посещава (бълг. въздава) беззаконията на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение. Как да разбираме *посещава* беззаконието на бащите върху децата? Тази дума на иврит означава:

(Куал) обръщам внимание, наблюдавам, гледам, търся, диря, търси напразно, нужда, пропускам, липса, посещавам, наказвам да предавам на преглед, събирам, брой, да назначавам, възлагам, поставям като такса, депозит – *Браун Драйвър и Бригс*

Нашият небесен Баща обръща внимание и наблюдава как греховете на едно поколение засягат следващото. Въпреки че Той продължава да предупреждава възможно най-загрижено за опасностите от поемането на погрешен път, Той не принуждава хората да вървят в никоя посока. Бог не само посещава или надзирава беззаконията на нечестивите, но прави същото и за последователите Си. Когато Давид извършил прелюбодеяние и организирайл убийството на Урия, Бог не му спестил смъртта на четирима от неговите синове, а по-скоро му дал благодатта Си, за да успее да понесе следствията от неправилните си решения.

Библията многократно изявява този принцип хората да бъдат наказани от естествените последици на погрешния си избор:

ПРЕСТОЛЪТ НА БЕЗЗАКОНИЕТО

ГОСПОД се познава *по* присъдата, която изпълнява; **нечестивият се впримчва в делото на собствените си ръце.** Псалм 9:16

Ето, *нечестивият* ражда беззаконие; да, той замисля неприятности и ражда лъжа. Той направи яма и я изкопа, и падна в рова, *който* направи. Бедата му ще се върне върху собствената му глава и **насилствените му действия ще паднат върху собствената му корона.** Псалм 7:14-16

Не се заблуждавайте, Бог не е за подиграване; **защото каквото посее човек, това ще и пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта ще пожъне тление,** а който сее за Духа, ще пожъне вечен живот. Галатяни 6:7-8

Бог разкрива целия Си характер на Мойсей. Той не казва нищо за умъртвяване на онези, които съгрешават срещу Него. Същият този принцип е поставен в десетте заповеди, които са написани с Божия пръст и изречени от Него, за да ги чуят всички на планината Синай.

„Да нямаш други богове освен Мен. Да не си правиш издълбан образ — никакво подобие *на нещо*, което *е* на небето горе, или което *е* на земята долу, или което *е* във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш. Защото Аз, ГОСПОД, твоят Бог, *съм* Бог ревнив, който въздавам беззаконие на бащите върху децата до третото и четвъртото *поколение* на онези, които Ме мразят, но проявявам милост към хилядите, към онези, които Ме обичат и пазят Моите заповеди.“ Изход 20:3-6

Поколението или типът хора, които решават да мразят Бог и Неговите пътища, ще се изправят пред естествените резултати от собствените си грешки. Отказът да влязат в истината на Божието слово оставя онези, които правят това, на милостта на Сатана. Когато Сатана започне да наранява и унищожават онези, които се съпротивляват на Бога,

УМИЛОСТИВЕНИЕ

засегнатите си представят, че Бог ги наказва в ревността Си. Бог не е дребнав и ревнив, а по-скоро изглежда такъв в очите на онези, които вървят по бунтовнически път. Ето защо Бог ни предупреждава, че ако се покланяме на фалшиви богове или идеи, Той ще изглежда мнителен. Думата *съм* в „Аз... съм ревнив Бог“ е поставена от преводачите и не е част от стиха.

Толкова скръбно нещо е за нашия Отец да позволи на Неговите бунтовни деца да отидат в ръцете на Сатана и да бъдат унищожени. Но тъй като уважава свободния избор на всички, Той няма да спре онези, които са решени да се бунтуват.

Сатана е авторът на осъждането и смъртта. Неговият трон е изграден върху преструктурирането на Божия закон в инструмент, който води до наказание и смърт.

Точно както Авесалом откраднал сърцата на израилтяните чрез своята мания за наказателно правосъдие, така и Сатана измамил целия свят със същата лъжа. Католици, протестанти и всякакви други групи, които твърдят, че Божествената справедливост изисква смърт, всъщност несъзнателно проектират нечестивата справедливост на Сатана върху милостивия, нежен и благодатен Баща на всичко живо.

Чрез фалшивата си правдивост Сатана почти повсеместно е постигнал това, което е намислил – да установи своя трон над звездите на Бог и цялото човечество (Исая 14:12-14).

Макар че Бог не желаел жертва за греха, Сатана убедил много ангели и цялата човешка раса в своите принципи. Поради тази причина при съставянето на Божия спасителен план за човечеството трябвало да се вземе предвид факта, че нашето фалшиво разбиране за справедливост, проектирано върху Бог, означава, че не може да има опрощение на греховете без проливане на кръв.

ПРЕСТОЛЪТ НА БЕЗЗАКОНИЕТО

Било безсмислено да се казва на човечеството, че просто са му простени греховете. Първо, Адам скрил семето на греха толкова дълбоко в душата си, че не разбрал напълно какво трябвало да изповяда. Второ, докато човечеството не видело, че греховете му са наказани, независимо от кого, то нямало да повярва в прощката на Бог, точно както Каин отказал да я приеме.

И Каин каза на Господ Бог: престъплението ми *е* твърде голямо, за да ми бъде простено. Битие 4:13 (Брентън, Септуагинта, английски превод)

За да спаси човека, Бог трябва да го избави от царството на Сатана, в което няма прошка без наказание и смърт. Затова е нужно Христос да стане грях за нас, за да можем да повярваме в Божието прощение. Исус трябва да бъде издигнат, за да задоволи змийското правосъдие, за да можем, поглеждайки към кръста да повярваме, че можем да бъдем изцелени.

ВДИГНАТА ЗМИЯ

В първа глава повдигнахме редица въпроси, свързани с думите на Исус, в които Той сравнява Себе Си с издигнатата на върлина змия. Без да се обърне внимание на въпроса за фалшивата система на Сатана, би било твърде трудно да се отговори адекватно в тази глава. Сега се насочихме към правосъдната концепция на Сатана и сме готови да проучим тази история.

Разказът за издигнатата змия в пустинята съдържа жизненоважен ключ към разбирането на темата за изкуплението.

"И тръгнаха от планината Ор по пътя към Червено море, за да обиколят едомската земя. А по пътя малодушие завладя народа. И народът говореше против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб." Числа 21:4-5

Деца на Израил се оплаквали от положението си и обвинявали не само Мойсей, но и самия Бог, че пренебрегвал техните нужди и ги оставя да умрат в пустинята. Хората позволили на Сатана да заслепи очите им за Божията любяща защита и непрестанните молитви и любезно ръководство на Мойсей. Този дух на ропот позволил на Сатана да пробие Божията защита.

Който копае яма, ще падне в нея, а който пробие стена ще бъде ухапан от змия. Еклисиаст 10:8

Израил се бил заровил в яма от ненужни тревоги и безпочвени негодувания. Обвиняването на Бог в пренебрежение било фалшив укор срещу Неговия характер и следователно то било

ВДИГНАТА ЗМИЯ

идолопоклонство. Важно е да се разбере, че всяка нереалистична идея за Бог представлява идолопоклонство. Всяка погрешна представа за Божия характер е идол на нашето собствено въображение.

Бог защитавал Израил от опасностите на пустинята. Той осигурил облачен стълб през деня, за да ги предпази от топлината на слънцето, и огнен стълб през нощта, за да ги закриля от студа. Той ги хранел с манна всеки ден и очевидно ги защитавал от диви животни и отровни твари. В края на тяхното скитане в пустинята Моисей им казал:

"Защото ГОСПОД, твоят Бог, те е благословил във всичките дела на ръцете ти. Той познава пътуването ти през тази голяма пустиня. През тези четиридесет години ГОСПОД, твоят Бог, е бил с теб; **не ти е липсвало нищо.**" Второзаконие 2:7

Също така ни се казва:

"Ангелът ГОСПОДЕН обгражда от всички страни онези, които Му се боят, и ги избавя." Псалм 34:7

Когато израилтяните престанали да се боят от Бога и Го обвинили в пренебрегване, Той не можел да ги защити от Сатана, както правел преди.

"Затова ГОСПОД изпрати между народа отровни змии, които хапеха народа, и много народ от Израил измря." Числа 21:6

Всички преводи, които проверих, казват, че Бог е изпратил змиите сред хората. Когато държим на идеята, че Божието правосъдие изисква наказание, водещо до смърт, тогава има пълен смисъл в това да вярваме, че Бог е осъдил израилтяните за тяхната неблагодарност и фалшиви обвинения срещу Него. Изходът за мнозина бил смърт.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Израилтяните смятали, че Бог е изпратил змиите да ги накажат, и те признали на Мойсей, че са съгрешили и поискали от Мойсей да помоли Бог да отпрати змиите.

Затова хората дойдоха при Мойсей и казаха: Съгрешихме, защото говорихме против Господа и против теб; помоли се на ГОСПОДА да премахне змиите от нас." Така Мойсей се помоли за хората. Числа 21:7

Бог не казал на Мойсей да предаде на хората, че не Той е изпратил змиите, защото те не биха разбрали това. Те знаели, че са съгрешили срещу Бога и в собствените им умове било напълно логично, Той да накаже и дори да убие някои от тях с гняв заради греховете им. Това е справедливостта, която те разбирали; това означавало изкуплението за тях.

Когато анализираме значението на еврейската дума за *изпращане* в конкретното ѝ граматическо време, виждаме следното:

Пиел Напрегнат

1в1) да изпращам или далече или навън или напред, уволнявам, предавам, изхвърлям

1с2) да пусна, освободя

1с3) да излитам (от клони)

1с4) да разочаровам

1с5) да стрелям

Бог изпратил ли е умишлено змиите, за да навредят на израилтяните? Или ги е освободил, като вече не им пречел да влязат в стана на Израил? Не е нужно да гадаем кое значение да приложим тук, защото Павел ни казва какво се е случило:

ВДИГНАТА ЗМИЯ

...нито да изкушаваме Христос, както някои от тях също го изкушаваха и бяха унищожени от змии; [Гр. 3789] нито да се оплакваме, както някои от тях се оплакваха и са били унищожени от унищожителя. [Гр. 3644] 1 Коринтяни 10:9-10

Гръцката дума, която Павел използва за змия, се използва на редица други места за обозначаване на Сатана.

Така великият змей беше изгонен, тази змия [Гр. 3789] от древността, наречена Дявол и Сатана,... Откровение 12:9

Той улови змея, старата змия [Гр. 3789], която е дявол и сатана, и го върза за хиляда години. Откровение 20:2

Освен това, определението на Стронг за думата *унищожител* в следващия стих е „унищожител, отровна змия“. Докато, когато разгледаме думите на Исус за Неговия характер, откриваме следното:

"...защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси ... Лука 9:56

Всичко това сочи към мисълта, че Бог е освободил змиите и след това Сатана ги е използвал, за да нарани и убие израилтяните. Те смятали, че Бог ги убивал чрез змиите, докато всъщност Сатана поел контрола над влечугите, защото Израил направил пролом в стената на Божията защита чрез своята неблагодарност, фалшиви обвинения и идолопоклонство по отношение на Божия характер.

За да отговори на мисленето на хората, Бог дал на Мойсей много странна инструкция.

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: „Направи огнена [Гр. 8314] змия и я постави на прът; и всеки, който е ухапан, като я погледне, ще живее.“ И тъй, Мойсей направи месингова змия и я сложи на прът; и

УМИЛОСТИВЕНИЕ

стана така, че, ако змия е ухапала някого, когато погледнеше бронзовата змия, той оставаше жив. Числа 21:8-9

Бог казал на Мойсей да направи месингово изображение на змиите, които хапели народа, да го постави на прът (бълг. върлина) и след това да покани хората да погледнат медната змия и да живеят.

Тази практика била разпространена сред езическите нации, както се вижда от историята за филистимците, които взели ковчега на Израил и впоследствие преживели язви от мишки и били поразени с хемороидни тумори.

"И ГОСПОДНИЯТ ковчег беше във филистимските полета седем месеца. И филистимците повикаха жреците и гадателите и казаха: Какво да направим с ГОСПОДНИЯ ковчег? Кажете ни как да го изпратим на мястото му? А те казаха: Ако изпратите ковчега на Израилевия Бог, не го изпращайте празен, а непременно Му го върнете с принос за вина. Тогава ще се излекувате и ще узнаете защо ръката Му не се е оттеглила от вас. И те казаха: Какъв принос за вина трябва да Му върнем? А те казаха: Пет златни хемороиди и пет златни мишки, според броя на филистимските първенци, защото

Защо Бог използвал езическа практика, за да лекува израилтяните? Просто защото те все още били управлявани от езическите идеи за справедливост и възмездие.

една и съща язва е върху всички вас и върху първенците ви. Затова да направите образи на хемороидите си и образи на мишките си, които опустошават земята, и да отдадете слава на Израилевия Бог. Може би Той ще отпусне ръката Си от вас, от боговете ви и от земята ви." 1 Царе 6:1-5

Защо Бог използвал езическа практика, за да лекува

ВДИГНАТА ЗМИЯ

израилтяните? Просто защото те все още били управлявани от езическите идеи за справедливост и възмездие.

Удивителното при думата използвана за *огнена змия*, е, че тя се намира на друго място, където означава *ангел*.

"В годината на смъртта на цар Озия видях Господа, седнал на висок и извисен престол и полите Му изпълваха храма. Над Него стояха **серафими** [Евр. 8314]; всеки от тях имаше по шест криле — с две покриваше лицето си, с две покриваше краката си, и с две летеше." Исаия 6:1-2

Случайно ли е, че точно думата за *огнена змия* също се използва за обозначаване на серафимите, които стоят пред Божия трон? Кой е ангелът, превърнал се в змия, който някога е стоял в тронната зала на Бог? Очевидно това е препратка към Сатана. Защо Мойсей е помолен да направи символ на Сатана и да следва езическите обичаи на други народи, за да осигури път към умиловението/изкуплението на ухапаните израилтяни? Защото техните идеи за помирение и изкупление изисквали този тип ритуал, за да повярват, че Бог ще им прости и ще ги приеме.

Връзките със Сатана и езичесвото, по отношение на издигането на змията, са затвърдени от още една подробност. Тя се отнася до метала, от който е направена змията – месинг.

Месингът не е метал, създаден от Бога. Той не е нещо, което може да бъде изкопано от земята. Месингът е разработен от един от потомците на Каин.

"И **Каин** позна жена си и тя забременя и **роди Енох**. И Каин съгради град и наименова града Енох, по името на сина си. А **на Енох се роди Ирад, и Ирад роди Мехуяил, и Мехуяил роди Метусаил, и Метусаил роди Ламех**. А **Ламех** си **взе две жени**; името на едната

УМИЛОСТИВЕНИЕ

беше Ада, а името на другата – Села. Ада роди Явал; той стана родоначалник на скотовъдци, които живеят в шатри. А името на брат му беше Ювал; той стана родоначалник на всички, които свирят с арфа и флейта. И **Села също роди Тувал-Каин, ковач на всякакво изделие от месинг и желязо**; а сестра на Тувал-Каин беше Наама." Битие 4:17-22

Тувал-Каин не бил от рода на Божиите синове, наследниците на Сит (тези, които се покланяли на истинския Бог), а потомък на Каин. Баща му бил първият мъж, достатъчно дързък, за да вземе две съпруги и затова е логично Тувал-Каин да е бил вдъхновен да направи нещо толкова трудно – отражение на коравосърдечността на рода, от който произлиза.

Месингът символично се счита за отрицателен елемент в Писанията – отражение на твърдостта на сърцето.

Силата ми сила каменна ли е? Или плътта ми е от месинг?
Йов 6:12 (Версия на крал Джеймс)

Защото знаех, че *си* упорит и шията ти *е* желязна жила, и челото ти месинг. Исаия 48:4 (Версия на крал Джеймс)

Всички те *са* жестоки бунтовници, които ходят с клеветници: *те са* месингови и железни; всички те *са* корумпирани. Еремия 6:28 (Версия на крал Джеймс)

Сине човешки, израилевият дом за мен стана шлак: всички те *са* месинг, калай, желязо и олово, сред пещта; те *са дори* сребърна шлака. Езекиил 22:18 (Версия на крал Джеймс)

ВДИГНАТА ЗМИЯ

Използваният метал показва, че източникът на делото е човекът, а не Бог.²⁵ Фактът, че змията е направена от месинг, разкрива сатанинското вдъхновение на целия процес.

Докато хората гледат с вяра към издигнатата медна змия, Бог получава възможност да ги достигне със Своята основна цел да им предложи изцеление, прошка и спасение. Нашият възлюбен Отец се протяга надолу към мрака на човешката заблуда и ни убеждава в Своята изцелителна любов и опрощение.

Хората вярват, че Бог е изпратил змиите, за да ги накаже и затова змията на стълба разкрива истината на кого всъщност са се покланяли – на Сатана. Защо? Заради разбирането им, че безмилостната справедливост на Сатана е в основата на Божия характер, докато в действителност това е характерът на злия и поданиците му.

Значението на Христовите думи към Никодим не може да бъде преувеличено:

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, за да не погине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот. Йоан 3:14–15 (Версия на крал Джеймс)

Исус използва думата, *както*, за да посочи, че това, което Той прави, е същото като това, което направил Мойсей.

1. Той се ангажира с езическа практика по създаване на образ на това, от чиято вреда някой се страхува.
2. Той е издигнат в образа на змия, представляваща змийската справедливост.

²⁵ Месингът е сплав от мед и цинк

УМИЛОСТИВЕНИЕ

3. Той е издигнат в контекста на изкуствения месинг, отразяващ твърдостта на човешката природа да изисква нещо подобно.
4. Той удовлетворява изискванията на серафима/змията, който някога е стоял в присъствието на Бог.

Исус ясно заявява, че Той трябвало да бъде издигнат и убит, не заради Отец, а защото Сатана и хората са го изисквали. Не е имало друг начин Бог да достигне до човешката раса със Своята прощаваща любов, освен като отговори на нашите очаквания по отношение на това кое е необходимо, за да ни спаси.

За щастие, Писанията ни дават редица примери, които показват, че нашият Отец иска да напреднем от месингов езически символ на изкуплението до позиция при която просто разговаряме с Него и се доверяваме на прошката и благодатта Му. В следващата глава ще разгледаме символа на удрянето и говоренето на скалата като доказателство за това пътуване към разбирането на умилоствението.

След това ще обърнем внимание на предметите в светилището и значението на пътуването от месинговия олтар в двора до златния ковчег на завета. Също така ще разгледаме значението и хода на празниците от Пасхата до Деня на умилоствението като допълнително доказателство за това, че Бог иска да осъзнаем, че нашите пътища не са като Неговите пътища и че Той наистина иска да ни научи на Своите.

Отново, това ще бъде отразено в езика на Даниил 7 (арамейски) и 8 (еврейски) глави и значението на тези различия.

Във всички тези и още много символи Бог ни открива, че Той не иска да останем в мисленето на наказателното заместване с човешкото разбиране, че Божията справедливост или праведност изисква

ВДИГНАТА ЗМИЯ

смърт. Нашият Отец знае, че трябва да се срещне с нас на това тъмно място, за да ни изведе в светлината на осъзнаването, че ние трябва само да познаем *Неговия* характер и след това с Неговата благодат да се покаем за *нашия* характер и да Го помолим да ни промени.

Също така е жизненоважно да разберем, че за да имаме истинско изкупление, трябва да осъзнаем собственото си възприемане за справедливостта и изкуплението, преди да можем да се придвижим към реалността на умилюстивението на нашия небесен Баща. Затова наказателното заместване е жизненоважна част от процеса на изкуплението. Не можем истински да напреднем в Най-святото място на Божието умилюстивение, докато не схванем нашето фалшиво човешко възприятие за изкуплението в двора.

Колко ценно е, че нашият Баща ни посреща в личните ни помрачени представи за справедливост! Колко прекрасно, че Исус е бил готов да бъде издигнат на Кръст, който удовлетворява сатанинско-човешката представа за обективност, само за да ни даде шанса да повярваме, че Бог ще ни прости.

Слава на Отец, че не ни оставя в този помрачен езически възглед за изкуплението, а по-скоро ни призовава в светлината на истината, където осъзнаваме, че Бог не желае жертви или приноси от какъвто и да е вид. Той просто иска да познаем *Неговия* характер, за да се покаем и да се съберем отново с Него.

УДРЯНЕ НА СКАЛАТА

За да бъде убеден човекът, че Създателят му отново има благоволение в него, Бог трябва да удовлетвори справедливостта на Сатана, като по този начин покаже истинските аспекти на теорията за откупа в умилюванието. Сатана е отвлякъл човечеството и ни е убедил, че Бог ни е гневен и че Неговата справедливост изисква смърт. За да освободи хората, Бог позволил Исус да бъде измъчван и убит от човешката раса, допускайки тя да повярва, че Неговата справедливост е удовлетворена чрез смъртта на Сина Му. Как иначе Той можел да донесе спасение на умопомраченото човешко съзнание? Трябвало е да бъдем убедени, че за справедливостта ни е въздадено.

Защото това, което законът не можеше да направи, тъй като беше слаб чрез плътта, Бог *направи*, като изпрати Своя собствен Син в подобие на грешна плът, поради греха: Той осъди греха в плътта. Римляни 8:3

Божият закон отслабнал чрез нашето плътско мислене. Установяваме, че наредбите, които били отредени за живот, се оказали смърт. (Римляни 7:10). Защо? Съдебната система на Сатана ни е измамила, възползвала се е от възможността да извърши зло чрез закона и ни е убила (Римляни 7:11).

Бог направил Своя Син грях за нас – което означава, че Той позволил да бъде убит съгласно нашата естествена правосъдна система, вдъхновена от Сатана, за да можем да повярваме, че Бог ни е простил. Това е еквивалентно на инструкцията на Мойсей да удари скалата.

УДРЯНЕ НА СКАЛАТА

"Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни! А ГОСПОД каза на Мойсей: Излез пред народа и вземи със себе си някои от израилевите старейшини; вземи в ръката си и жезъла си, с който удари реката, и иди. Ето, Аз ще застана пред теб там на канарата в Хорив, а ти **удари канарата**, и от нея ще излезе вода, за да пие народът. И Мойсей направи така пред очите на израилевите старейшини." Изход 17:4-6

Хората искали да убият Мойсей като наказание за това, че нуждите им не били задоволени незабавно. Бог предоставил заместител – скалата. Кого представлява канарата?

"... и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и **тази Канара беше Христос**." (1 Коринтяни 10:4)

Удрянето на скалата било метафора за удовлетворението, което хората се опитали да изпитат, изисквайки наказание за Мойсей. Канарата, представляваща Христос, била заместителят. Когато била ударена, тя се превърнала в символ за разпятието на Христос (Матей 26:31), а изтичащата вода представлявала Божието благоволение.

Четиридесет години по-късно, след като понесли последствията от своето неверие - скитането в пустинята, хората отново зажаждали за вода.

"И нямаше вода за обществото и те се събраха против Мойсей и против Аарон. И народът се караше с Мойсей, като говореше и казваше: О, да бяхме измрели и ние, когато братята ни измряха пред ГОСПОДА! Защо изведохте ГОСПОДНОТО общество в тази пустиня да измрем в нея и ние, и добитъкът ни? И защо ни изведохте от Египет, за да ни доведете на това лошо място? Това не е място за

УМИЛОСТИВЕНИЕ

сеене, нито за смокини, нито за лозя, нито за нарове, нито има вода за пиене!" (Числа 20:2-5)

За пореден път те обвинили Мойсей, че не е успял да осигури нуждите им. Бог им бил изпращал манна в продължение на 40 години. Той им бил доставял вода през всичките 40 години. Не можел ли Израил да се научи да се доверява на Бог и сега просто да поиска вода с вяра?

"Тогава Мойсей и Аарон си отидоха от събранието, дойдоха при входа на шатъра за срещане и паднаха там на лицата си. И ГОСПОДНАТА слава им се яви. И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Вземи жезъла и свикай обществото, ти и брат ти Аарон, и **говорете на канарата** пред очите им, и тя ще даде водата си. Така ще им извадиш вода от канарата и ще напоиш обществото и добитъка му." Числа 20:6-8

Този път Мойсей трябвало да „говори на канарата“, за да се излее вода, символ на живот и спасение. Не било необходимо да се нанася удар. Този път нямало нужда от наказателно заместване. Просто трябвало да се говори на канарата.

Този символ ни учи по прост начин на двете стъпки, които водят към умилостивението. Когато за първи път напуснем робството на греха, както е символизирано в изхода от Египет, камъкът трябва да бъде ударен. Използването на сила трябва да бъде приложено към канарата, за да може водата да излезе от нея.

Като Божий народ, който е близо до обещаната земя, след като сме влезли в сферата на вярата, че Бог ни е дал водата на живота чрез поразената канара, сега сме поканени просто да ѝ говорим без нужда от жертви. Това е втората стъпка. Пребиваването в пустинята представлява развитието на характера на християнския живот:

УДРЯНЕ НА СКАЛАТА

"И да помниш целия път, по който ГОСПОД, твоят Бог, те води през тези четиридесет години в пустинята, за да те смири и да те изпита, за да познае какво има в сърцето ти — дали ще пазиш заповедите Му, или не. И Той те смири и те остави да гладуваш, и те храни с манна, която нито ти познаваше, нито бащите ти познаваха, за да ти покаже, че човек не живее само с хляб, а човек живее с всяко слово, което излиза от устата на ГОСПОДА." Второзаконие 8:2-3

За съжаление по това време Мойсей не успял да разкрие красотата в простото говорене на канарата. Жестокостта на хората, които го обвинявали за всичко, го изкушила да действа според съдебната система, която сме получили от вдъхновения от Сатана Адам. Мойсей ударил канарата с гняв два пъти, отразявайки необходимостта от наказание и използване на сила. Не смеем да го обвиняваме за провала му. Смятаме ли, че щяхме да се справим по-добре с тези хора, които мрънкат през цялото време?

"И Мойсей и Аарон свикаха събранието пред канарата и той им каза: Чуйте сега вие, бунтовници! Ще ви извадим ли вода от тази канара? И Мойсей вдигна ръката си и удари два пъти канарата с жезъла си. И потече много вода и обществото и добитъкът им пиха." Числа 20:10-11

Важният момент, който трябва да се има предвид, е, че удряйки канарата като символ на Христовата смърт, Мойсей осъдил себе си като един, който сега трябвало да умре. Според неговия начин на разсъждаване било нужно грехът да бъде наказан и затова Бог се отнесъл с Мойсей в съответствие с постъпката му.

"Но ГОСПОД каза на Мойсей и Аарон: Понеже не Ми вярвахте, за да Ме осветите пред израилевите синове, затова няма вие да въведете това общество в земята, която им давам." Числа 20:12

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Удряйки канарата два пъти, Мойсей не осветил характера на Бог в очите на хората. Неговият гняв изразен чрез символичното удряне на Христос, разкрил, че той ще съди себе си според личното си разбиране за справедливост. Това се вижда и в думите му: „Ще ви извадим ли вода...“, с които той приписва това действие на себе си, а не на Бог.

Мнозина са озадачени защо Бог не позволил на Мойсей да влезе в обещаната земя с Израил. Но слугата се бил осъдил според фалшивата съдебна система. След като ударил канарата, той разбрал, че не се е покорил на Божия глас. Знаел, че е направил грешка. Затова осъдил себе си според начина, по който съдел хората. Осъждането му се проявило в двукратното удряне на канарата. Той искал да отиде в земята, но вътрешно се чувствал виновен, че не е направил това, за което Господ го бил помолил.

Хората трябва да осъзнаят тежестта на Мойсеевата грешка. Цялото събрание се ръководело по тази фалшива съдебна система. Подобно на Каин, те плачели, че това наказание е по-голямо, отколкото Мойсей можел да понесе, но всички вътрешно чувствали, че това беззаконие не можело просто да бъде простено. Така че Господ бил принуден да позволи присъдата на Мойсей и Аарон да се върне върху тях.

Историята на Израил, който получава вода от канарата в началото и края на своето пътуване, ни представя двете стъпки към изкуплението/умилостивението. Удрянето на канарата (Христос) трябвало да се случи, за да могат хората да приемат, че водата (животът) ще им бъде дадена. В края на пътуването те били изпитани отново, за да видят дали могат да влязат в Божия път на изкуплението като просто говорят на канарата (Христос). Жертвата и приносът не се изискват във втората (новозаветната) стъпка на изкуплението.

Това добавя тежест към думите на Исус, че е завършил делото на Своя Отец в нощта преди да умре. В Божието дело не се изисква смърт, за да

УДРЯНЕ НА СКАЛАТА

завърши умиловението. Нужно е само разбиране на Неговия характер и проста молба за прошка, с вярата, че Той възнагражда онези, които усърдно Го търсят (Евреи 11:6).

ЧОВЕШКО УМИЛОСТИВЕНИЕ

Предходните две глави ни изложиха двете стъпки към изкуплението. Фалшивата правосъдна система на Сатана, наследена от хората, трябва да бъде удовлетворена, преди те да повярват в прощката на Бог. Жертвата на Христос на кръста е задоволяване на човешката справедливост, което ни отваря вратата към вярата в истинността на Божия характер.

След като разберем този принцип, можем да проумеем няколко истории в Стария завет, които представят Бог като, такъв Който изисква смърт. Реалността е много различна.

Да помислим за историята на Израил точно на границите на Ханаан:

"А Израил остана в Ситим и народът започна да блудства с дъщерите на Моав; защото те канеха народа на жертвите на боговете си и народът ядеше и се кланяше на боговете им. Израил се привърза към Ваал-Фегор и гневът на ГОСПОДА пламна против Израил. Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Вземи всички началници на народа и ги обеси пред ГОСПОДА срещу слънцето, за да се отвърне от Израил яростният гняв на ГОСПОДА. И Мойсей каза на съдиите на Израил: Убийте всеки хората си, които са се привързали към Ваал-Фегор."
Числа 25:1-5

Израил бил съблазнен от Валаам. Макар и уважаван от израилтяните като пророк, Валаам бил изгубил пътя си, следвайки собствената си алчност, вместо Бог. Той се оставил да бъде подкупен от мадиамския

ЧОВЕШКО УМИЛОСТИВЕНИЕ

цар, за да прокълне Божия народ. Но намеренията му били осуетени поради това, че Израил бил под Божията закрила, и вместо да изрече проклятие, той го благословил. След това хитро предложил израилтяните да бъдат поканени на празник, където да пият вино, да загубят бдителността си и да паднат в поклонение на езически богове – това щяло да отнеме Божието благословение и да доведе до проклятие. Апостол Павел обръща внимание на това събитие и унижителните практики, с които евреите са се занимавали като част от вероотстъпническото поклонение:

Нито пък да блудстваме, както направиха някои от тях и за един ден паднаха двадесет и три хиляди. 1 Коринтяни 10:8

Израилтяните били изоставили Божиите заповеди. Те се кланяли на други богове и участвали в тяхната сексуална неморалност. Израил не бил в неведение за действията, които предприемал. Той си спомнял случилото се при златния телец и присъдата, която го сполетяла по онова време.

Бог бил предупредил Израил да остане близо до Него и да ходи в заповедите и наредбите Му, за да бъде в безопасност.

"Но ако не Ме послушате и не изпълнявате всички тези заповеди, и ако презрете наредбите Ми, и ако душата ви се погнуси от законите Ми, така че да не изпълнявате всичките Ми заповеди, и нарушите завета Ми, тогава, ето какво ще ви направя: ще изпратя върху вас ужас, изтощение и треска, от които ще угаснат очите ви и ще се стопи душата ви; и ще сеете семето си напразно, защото враговете ви ще го ядат." Левит 26:14-16

Израил страдал от смъртоносна болест, която разкъсвала лагера. Научаваме това малко по-късно от историята в Числа 25-та глава.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

И тези, които умряха от язвата, бяха двадесет и четири хиляди. Числа 25:9

Павел споменава, че 23 000 умрели в един ден, но общо загиналите били 24 000. Когато Бог бил изоставен от израилтяните, Той трябвало да им позволи да понесат последствията от избора си.

ГОСПОД се познава *по* присъдата, която изпълнява; нечестивият е хванат в делото на собствените си ръце. Псалм 9:16

Така както Бог вече не възпирал змиите да влязат в стана, Той не попречил и на Сатана да атакува телата на хората с болест. Те си причинили това чрез поклонението на други богове.

Ако една жена напусне любящия си съпруг и влезе във връзка с друг мъж, който започне да я бие и в крайна сметка я убие, обвиняваме ли първия ѝ партньор за смъртта ѝ, защото не ѝ е попречил да влезе в тази връзка? Колко полезно би било да я принуди да се върне? Това би ли било израз на освобождаваща любов?

В дълбока скръб, нашият небесен Отец трябвало да позволи на Израил избора да се покланя на други богове — богове, измислени от Сатана. Почитайки тях, израилтяните се поставили под негов контрол, което след това му позволило да започне да ги унищожава.

В дълбока скръб, нашият небесен Отец трябвало да позволи на Израил да избере да се покланя на други богове — богове, измислени от Сатана.

Когато язвата минавала през лагера и хората умирали, вината и последствията от техните действия ги накарали да осъзнаят греха си. По човешки, единственият начин, по който Израил можел отново да намери благоволение пред Бога, бил чрез налагането на наказание, което

ЧОВЕШКО УМИЛОСТИВЕНИЕ

довело до смъртта на малцина, но и до помиряването на останалите с Бога.

За да задоволи човешката справедливост, Бог казал на Мойсей следното:

"Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Вземи всички началници на народа и ги обеси пред ГОСПОДА срещу слънцето, за да се отвърне от Израил яростният гняв на ГОСПОДА." Числа 25:4

В това изявление Бог просто разкрил човешката греховност. Естествената реакция на несправедния към негативните последици от лошите решения е да намери друг виновник. Това бил единственият начин хората да приемат милостта; изисквала се жертва или наказателна замяна. Целият народ бил въввлечен в празника, но онези, които се отличавали най-много в насърчаването му към злото, сега били окачени пред очите на хората.

Докато те гледали увисналите под слънцето мъже, подобно на процеса на гледане към месинговата змия, те можели да започнат да вярват, че Бог ще им прости, за да бъдат излекувани от язвата.

Докато тя траела и водачите в отстъпничеството били избивани, един от израилевите първенци довел мадиамска жена наскреда стана с намерение открито да спи с нея.

"И ето, един от израилевите синове дойде и доведе на братята си една мадиамка пред очите на Мойсей и пред цялото общество израилеви синове, когато те плачеха пред входа на шатъра за срещане." Числа 25:6

Докато останалата част от Израил плачела и се каела за греховете си, този водач от Симеоновото племе се осмелил безсрамно да въведе тази чужденка в стана, за да извърши блудство с нея. Въпреки че мнозина в лагера били съгрешили, действията на този човек предоставили

УМИЛОСТИВЕНИЕ

гръмоотвод, за да се прояви човешката справедливост. Зимрий от Симеоновото племе станал носител на грях не само за себе си, но и за целия народ.

"А Финеес, синът на Елеазар, син на свещеника Аарон, като видя това, стана отсред обществото, взе копие в ръката си и влезе след израилтянина в спалнята, и прободете и двамата — израилтянина и жената в корема ѝ. Така язвата престана от израилевите синове. А умрелите от язвата бяха двадесет и четири хиляди души." Числа 25:7-9

Когато Финеес видял наглите действия на Зимрий, чувството му за справедливост се пробудило. Докато Израил се каел за греховете си, този човек демонстративно извършил престъплението си пред тях. Финеес, следвайки принципите на човешката справедливост и съд, взел копие и убил Зимрий и Хазвия по време на половия акт. Това било почувствано от народа като нещо правилно и той повярвал, че ще удовлетвори Божията справедливост (въпреки че всъщност била задоволена проектираната върху Бога) човешка справедливост).

Именно след този акт язвата била спряна. Тогава Бог благословил Финеес по следния начин:

"Финеес, синът на Елеазар, син на свещеника Аарон, отвърна яростта Ми от израилевите синове, понеже беше ревностен сред тях с Моята ревност, така че Аз не изстребих израилевите синове в ревността Си. Затова кажи: Ето, Аз му давам Моя завет на мир: ще бъде на него и на потомството му след него завет на вечно свещенство, защото беше ревностен за своя Бог и **направи умилостивение за израилевите синове.**" Числа 25:11-13

С убиването на Зимрий и Хазвия, Финеес донесъл изкупление на Израил. Това следва същия модел като удрянето на скалата. Израил не

ЧОВЕШКО УМИЛОСТИВЕНИЕ

можел да повярва, че Бог ще му прости, докато Зимрий бил още жив, защото човешката справедливост изисква смърт, преди да може да се получи прошка. Без проливането на кръв няма опрощение на греха (Евреи 9:22).

Бог благословил Финеес, защото той действал добросъвестно. Не го осъдил за убийството на Зимрий, защото знаел, че първата стъпка, чрез която човечеството приема изкуплението е смъртта на най-виновния в обществото.

Ако Финеес не бил направил това, Израил щял да се чувства сякаш е под Божие осъждане, така както той го разбирал. Израилтяните не биха могли да повярват, че Бог ще им прости. Затова язвата щяла да продължи, докато по-голямата част от лагера загине.

Ако евреите знаели истината за Божия характер и че Той не желае жертва, те щели да дойдат, да поискат прошка и да бъдат приети. Щели да говорят на канарата и да получат водите на живота свободно. Но пътищата на човека не са като Божиите пътища, затова, за да не загине целият народ, Зимрий трябвало да умре.

Причината, поради която Бог казал на Мойсей да обеси престъпниците пред хората, е, че това е пътят на човешкото изкупление. Но като изговаря тези думи пред Мойсей, Бог само разкрива това, което мнозина в Израил си мислят.

"В дните на Давид настана глад три години подред. И Давид потърси лицето на ГОСПОДА и ГОСПОД каза: Това е заради Саул и заради кръвожадния му дом, понеже изби гаваонците. Тогава царят повика гаваонците и им говори. А гаваонците не бяха от израилевите синове, а от остатъка на аморейците. И израилевите синове им се бяха заклели да ги пощадят, но Саул беше поискал да ги убие в ревността си за синовете на Израил и Юда. И Давид каза на

УМИЛОСТИВЕНИЕ

гаваонците: Какво да направя за вас? И с **какво да направя умилостивение**, за да благословите ГОСПОДНОТО наследство? А гаваянците му казаха: Не ни е нито за сребро, нито за злато от Саул и неговия дом, нито пък да убиеш за нас някого в Израил. И той каза: Каквото кажете, ще направя за вас. Тогава те казаха на царя: От човека, който ни погубваше и който замисляше зло против нас, да бъдем изстребени и да не останем в никоя от израилевите области, **нека ни се дадат седем мъже от синовете му, за да ги обесим пред ГОСПОДА в Гавая на Саул**, избрания на ГОСПОДА. И царят каза: Ще ви ги дам." 2 Царе 21:1-6

В тези действия ние виждаме принципите на човешкото изкупление. Проклятие от глад паднало върху Израил. За да бъде то отстранено, седем мъже трябвало да умрат. В този случай мъжете били относително невинни. Самите те не били извършили никакво престъпление срещу гаваянците. И все пак били избрани като израз на наказателно заместване за греха на баща им. След като това действие било извършено, Израил вярвал, че грехът бил простен и затова дъждът можел да се върне и сушата да приключи.

Този елемент на смъртта на невинните е важна част от човешкото умилостивение. Както виждаме в историята за Христовия кръст, непорочните трябва да бъдат убити заедно с виновните.

"И един от увисналите злодеи Го хулеше, казвайки: Ако си Ти Христос, избави Себе Си и нас! А другият в отговор го смъмри, като каза: Дори от Бога ли не се боиш, ти, който си под същото осъждане? **И ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото за това, което сме направили; а Този не е направил нищо лошо.**" Лука 23:39-41

Ще разгледаме още примери в Стария завет за виновните и невинните, които трябва да умрат, за да се осъществи човешкото

ЧОВЕШКО УМИЛОСТИВЕНИЕ

умилостивение. Както ще открием в глава 11, гибелта на виновните мъже, увиснали под слънцето на ханаанската граница, и на прегрешилия Зимрий, не била достатъчна, за да осигури изкупление за Израил. Трябвало да има смърт на невинен, преди да може да бъде постигнато умилостивение.

Причината, поради която Бог казал на Мойсей да обеси мъжете, които били водачи в отстъпничеството на Израил, се представя в историята на Давид и гаваонците. Бог знаел, че това бил единственият начин прощката да бъде вкоренена в умовете на хората, така че Той просто изказал пред тях собствените им мисли. Това е стъпка първа в двустепенния процес на умилостивението. Смъртта на тези хора не отразява Божия характер, а по-скоро този на човека и това, което той мисли за Създателя си. Виждаме този принцип отново и отново в Стария Завет:

"И на следващия ден станаха рано и пожертваха всеизгаряне и принесоха примирителни жертви. После народът седна да яде и да пие, и стана да играе. Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Иди, слез, защото твоят народ, който си извел от египетската земя, се поквари. Бързо се отклониха от пътя, в който съм им заповядал да ходят; направиха си изляно теле, поклониха му се, пожертваха му и казаха: Тези са боговете ти, Израилю, които те изведоха от египетската земя!" Изход 32:6-8

Когато Мойсей бил на Синай и получавал инструкции от Бог, а Израил го чакал в подножието на планината, народът станал неспокоен и се провалил, връщайки се към старите си навици на поклонение от времето, когато бил в Египет. Когато Мойсей се върнал, хората почувствали своята вина. Изисквала се жертва, преди хората да повярват в Божията прощка.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

"И Мойсей застана при входа на стана и каза: Който е откъм ГОСПОДА, нека дойде при мен! И всичките Левиеви синове се събраха при него. И той им каза: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете напред и назад, от врата на врата през стана, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки съседа си! И Левиевите синове направиха според думата на Мойсей и в този ден паднаха около три хиляди мъже от народа."
Изход 32:26-28

След като главните виновници били убити, Мойсей можел да търси умилоствение за греха на народа.

"И Мойсей каза: Посветете себе си днес на ГОСПОДА, като се вдигнете всеки против сина си и против брат си, за да ви се даде днес благословение. А на следващия ден Мойсей каза на народа: Вие сте извършили голям грях, но сега ще се изкача към ГОСПОДА, **дано мога да извърша умилоствение за греха ви!**" Изход 32:29-30

Най-виновните в отстъпничеството били принесени в жертва. Но умилоствението не било пълно. Оставала нуждата от невинна кръв.

"Тогава Мойсей се върна при ГОСПОДА и каза: Уви! Този народ извърши голям грях, че си направи богове от злато! Но сега, ако искаш, прости греха им, но ако не, моля Ти се, мен заличи от книгата Си, която си написал!" Изход 32:31-32

Докато Мойсей мислел за греха, извършен от израилтяните, той се колебаел дали Бог може да им прости. Жертването на виновните можело да не е достатъчно. Може би, ако бъдела принесена невинна жертва, тогава Бог щял да прости на Израил. Моисей предложил себе си като невинен принос в изпълнение на изискването за наказателно заместване.

ЧОВЕШКО УМИЛОСТИВЕНИЕ

От човешка гледна точка това е удивителен акт на любов от страна на Мойсей, който разкрива саможертвената обич на неговия Спасител. И все пак това предложение е в рамките на удрянето на скалата. Това е първата стъпка в процеса на умилостивението. Тази първа стъпка съдържа два елемента; смъртта на най-виновния заедно със смъртта на невинния.

Бог не приел предложението, защото смъртта на Мойсей нямало да донесе умилостивението, което той желаел за народа. От човешка гледна точка липсата на невинна жертва означавала, че Израил ще продължи да се съмнява в приемането си от Бога и по този начин ще падне в грях. Следователно народът щял да продължи да се измъчва.

"Но ГОСПОД каза на Мойсей: Който е съгрешил против Мен, него ще залича от книгата Си. А ти иди сега, води народа на мястото, за което ти говорих. Ето, Ангелът Ми ще ходи пред теб. Но в деня на посещението Си ще въздам върху тях наказанието за греха им. Така ГОСПОД порази народа, защото направиха телето, което Аарон изработи." Изход 32:33-35

Ако невинна жертва била принесена от името на израилтяните, те можели да повярват, че Бог им е простил и язвата щяла да бъде спряна.

Както открихме в четвърта глава, склонността да се убива е проява на човешката вражда срещу Божия Син и жената, която накарала Адам да яде от плода. Нуждата да се убие виновният е израз на сатанинско отмъщение. Желанието да убиеш невинните е откровение за намерението на Сатана от самото начало да убие Божия Син. Тези два принципа, убиване на виновни и невинни, се разиграват в историите на Библията и са проява на първоначалното семе от Битие 3:12 – „жената, която ми даде“.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Историята за отстъпничеството при Йордан с Мадиям в крайна сметка завършва в Числа 31-ва глава с клането на невинни деца. Преди да разгледаме тази история, трябва да проучим евангелския принцип за това как Бог позволява нашата греховност да се прояви, за да можем да видим себе си такива, каквито сме наистина и да се покаем.

КЪДЕТО ГРЕХЪТ ИЗОБИЛСТВАШЕ, БЛАГОДАТТА ИЗОБИЛСТВАШЕ МНОГО ПОВЕЧЕ

Какъв е процесът, чрез който Бог води грешника към спасение? Как Бог открива на човека враждата, която е скрита в сърцето му?

Сърцето е измамливо повече от всичко, И е страшно болно; кой може да го познае? Еремия 17:9

Колко лесно би било Божият Син да ни каже: „Вие се опитвате да ме убиете“ и ние да Му повярваме, да паднем на колене със съзи и да поискаме прошка уверени, че Бог е толкова милостив, че ни е простено.

Виждаме какво се случва, когато Исус решава да каже на някои хора, че се опитват да Го убият.

Моисей не ви ли даде закона, но никой от вас не спазва закона? Защо се стремите да Ме убиете?" Хората отговориха и казаха: „Имаш демон. Кой иска да те убие?" Йоан 7:19-20

Как да се изправиш срещу нещо, което е скрито дълбоко в нечие сърце и за което той дори не е напълно наясно? Без да използва насилие, Бог

УМИЛОСТИВЕНИЕ

ни позволява да се изправим пред последствията от собствения си избор, за да може това, което е вътре в нас, да се прояви и ние да го видим.

Вземете като пример историята за чужденката, която помолила Исус да изцели дъщеря ѝ. Учениците били заслепени за своята расова нетърпимост. Исус можел да им каже какво е скрито в сърцата им, но те щели да се обидят или просто да Го отхвърлят поради Неговото умоляване да влязат в реалност, която още не са били готови да приемат.

И ето, една жена от Ханаан дойде от онзи край и извика към Него, казвайки: „Смили се за мене, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми е силно обсебена от демони.“ Но Той не ѝ отговори нито дума. И учениците Му дойдоха и Го увещаваха, казвайки: „Отпусни я, защото вика след нас“. Матей 15:22–23

Ако Исус веднага бил изпълнил молбата на жената, последователите Му нямало да започнат да осъзнават колко лошо е състоянието им. Благодарение на Неговото мълчание расовият грях на учениците се проявил в молбата им да я отпрати. Но Исус не спрял дотук. Отговорът, който Той дал впоследствие, прозвучал сякаш бил съгласен с тях.

"А Той в отговор каза: Аз не съм изпратен при други, освен при загубените овце от израилевия дом." Матей 15:24

Тук Исус сякаш подкрепя техните предрасъждъци. За учениците това твърдение прозвучава така, като че Исус изключва жената, защото тя не е еврейка по плът. Но Христос е Спасителят на целия свят, така че домът на Израил включва всички онези, които приемат истинския Божи Дух.

"Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта; а юдеин е този, който е вътрешно

КЪДЕТО ГРЕХЪТ ИЗОБИЛСТВАШЕ, БЛАГОДАТТА ИЗОБИЛСТВАШЕ МНОГО ПОВЕЧЕ

такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога." Римляни 2:28-29

Тези, които слушат в рамките на плътта, биха чули само как Исус отхвърля тази жена и по този начин одобрява предразсъдъка им спрямо нея. Този факт е жизненоважен за разбирането на всички Божии заповеди в Стария Завет, които изглежда насърчават насилието.

Ето защо Божието Слово е по-остро от всеки двуостър меч. То прави семето, което живее в човека да произрасте. Ако азът управлява сърцето, тогава ще звучи сякаш Божието Слово потвърждава неговото собствено мислене, но тези, които слушат Христовия Дух, ще Го чуят по начин, който отразява характера на Христос.

Тези, които слушат Божия Дух, биха приели думите на Исус към тази жена като покана. Слушаният е този, който определя значението на казаното. Думите на Исус говорят както на плътта, така и на духа. Очевидно жената била в Духа, защото не изоставила молбата си, а настоявайки, се приближила и се поклонила на Исус.

Тогава тя дойде и Му се поклони, казвайки: „Господи, помогни ми!“ Матей 15:25

Тази скъпоценна Божия дъщеря видяла нещо в Исус, което не я обезкуражило да продължи да се моли. Но в нея все пак имало семе, което трябвало да се прояви.

Ето защо Божието Слово е по-остро от всеки двуостър меч. То прави семето, което живее в човека да произрасте.

Обсебването на дъщеря ѝ от зли духове говори за част от мрака, който тази жена е преживяла. Изпитвала е усещане за малоценност. Прегръщането на

УМИЛОСТИВЕНИЕ

малоценността е грях в светлината на стойността, която имаме в Божиите очи. Той казва, че сме обичани и когато вярваме, че сме безстойностни, ние отричаме истината за нашата идентичност пред Бог.

Исус достигал по-дълбоко в душата на жената, като отразявал нейните собствени мисли и това което учениците чувствали към нея.

Но Той отговори и каза: Не е добре да вземеш хляба на децата и да го хвърлиш на малките кученца. Матей 15:26

Ухото, което е в плътта, ще чуе, че Исус току-що я е нарекъл куче, като по този начин ще се засият или собствените расови чувства, или обратно, чувството за малоценност. Но в Духа ухото забелязва, че Исус не я обижда, а всъщност я пита дали вярва, че е дете на Бог. Тя можела да отговори: „Аз съм Божие дете“ и да настоява с молбата си в този контекст. Вместо това тя разкрила, че се самооценява като безполезна. В този момент Божият Дух я убедил в Своята изобилна благодат.

И тя каза: „Да, Господи, но дори и малките кучета ядат трохице, които падат от трапезата на господарите им“. Матей 15:27

Духът на Христос я привличал да преодолее себевъзприемането си като куче, и вместо това да повярва, че може да бъде освободена от дълбоката тревога за дъщеря си, както и от чувството, че е наказана за греховете си.

Насладата в сърцето на Исус се проявява в думата с една буква „О“. Тя говори за любовта на Христос към Неговата дъщеря.

Тогавя Исус отговори и ѝ каза: „О, жено, голяма е твоята вяра! Нека ти бъде както искаш.“ И дъщеря ѝ беше изцелена от същия час. Матей 15:28

Колко шокирани били учениците! След всичките плътски изказвания на Исус те били напълно объркани от това, което изглеждало като внезапна промяна чрез изцеление на дъщерята на жената. Това било

КЪДЕТО ГРЕХЪТ ИЗОБИЛСТВАШЕ, БЛАГОДАТТА ИЗОБИЛСТВАШЕ МНОГО ПОВЕЧЕ

изпит за доверието им в Него и, за щастие, те удържали. Едва в нощта преди разпятието враждата в сърцата на учениците се разкрила истински. Те нямали представа, че е там, но Исус нежно се опитал да ги предупреди:

"Тогава Исус им каза: Вие всички ще се отвърнете от Мен тази нощ, защото е писано: „Ще поразя пастира и овцете на стадото ще се разпръснат.“ А след като бъда възкресен, ще отида преди вас в Галилея. А Петър в отговор Му каза: Даже и всички да се отвърнат от Теб, аз никога няма да се отвърна!" Матей 26:31-33

Исус с любов предупредил учениците за това, което било вътре в тях. Вместо да помоли за помощ, Петър отрекъл казаното от Исус и категорично отстоял собствената си себепреценка. Ако Петър беше послушал Исус и беше помолил за помощ, тогава може би нямаше да се провали или поне падението щеше да бъде далеч по-малко драматично.

"Но всичко това стана, за да се сбъднат Писанията на пророците. Тогава всички ученици Го оставиха и се разбягаха." Матей 26:56

"След малко се приближиха и онези, които стояха наблизко, и казаха на Петър: Наистина и ти си от тях, защото говорят ти те издава. Тогава той започна да проклина и да се кълне: Не познавам Човека. И начаса петелът пропя. И Петър си спомни думата на Исус, който беше казал: Преди да пропее петелът, три пъти ще се отречеш от Мен. И той излезе вън и плака горко." Матей 26:73-75

Бедният Петър... Враждата в сърцето му срещу Божия Син се проявила по най-драматичен начин. Неговата история доказва истината в думите на Писанието.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

"А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта;" Римляни 5:20

Исус можел да предотврати събитията, които подтикнали учениците да Го изоставят. Той можел да се освободи от еврейските водачи и да отведе последователите Си в безопасност, но те никога нямало да знаят какво има в тях; враждата щяла да остане.

Помирението с нашия Отец в небесата изисква премахване на скритата вражда в сърцата ни. Този процес се осъществява чрез Бог, който позволява да възникнат обстоятелства, които да разкрият това, което е дълбоко в нашето подсъзнание. Когато тези неща изплуват, Божият Дух излива Своята благодат върху грешника и го кани да получи прошка. Ето как става умилостивението. Павел изразява това в друг контекст по следния начин:

"И ние имаме такава увереност спрямо Бога чрез Христос; не че ние сме способни от само себе си да съдим за нещо като от нас си, но нашата способност е от Бога, който ни направи способни да бъдем служители на нов завет — не на буквата, а на Духа; защото буквата убива, а Духът оживотворява. Но ако служенето на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, че израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му, който преминаваше, как служенето на Духа няма да бъде с по-голяма слава? Защото, ако служенето на онова, което докарва осъждане, стана със слава, служенето на онова, което докарва правда, го надминава много повече по слава." 2 Коринтяни 3:4-9

Павел ни представя действието на двата завета. Славното дело на Стария Завет е служение на смъртта. То разкрива враждата в сърцата ни. Но работата на Новия Завет е още по-ценна – да ни избави от нашата

КЪДЕТО ГРЕХЪТ ИЗОБИЛСТВАШЕ, БЛАГОДАТТА ИЗОБИЛСТВАШЕ МНОГО ПОВЕЧЕ

вражда и грях. Получаваме уверение в прошката. Осъждението на закона в Стария Завет върши своята работа, довеждайки ни до Христос. В нозете на Исус можем да намерим цялата благодат, от която се нуждаем, за да бъдем избавени от скритата ни вражда, да се помирим с Бога и да получим умилостивение.

Делото на закона е представено от Мойсей, защото заповедите са дадени на него. Но Бог написал закона и му го връчил. Не трябва да мислим, че това означава, че законът е създаден от човека – Христос му го дал чрез Своите ангели.

Защото законът беше даден чрез Мойсей; *но* благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос. Йоан 1:17

Защото *има* само един Бог и един ходатай между Бога и човеците, Човекът Христос Исус. 1 Тимотей 2:5

"Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се изявят престъпленията, докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието; и **беше постановен от ангели чрез ръката на един посредник.**" Галатяни 3:19

Без законът, който внася осъждане за грях в сърцата ни, ние никога няма да разберем истинската дълбочина на нашата поквара. Не можете да имате изцеление без правилна диагноза. Законът диагностицира проблема ни в момента, в който нашата скрита вражда е изявена. На самото място на изобличение Христос ни уверява, че сме простени и това ни позволява да бъдем освободени от враждата. Павел продължава в Галатяни:

Тогава законът противоречи ли на обещанията на Бог? Със сигурност не! Защото, ако имаше даден закон, който можеше да даде

УМИЛОСТИВЕНИЕ

живот, наистина праведността щеше да бъде чрез закона. Галатяни 3:21

Законът не е против Божиите обещания. Той не може да даде живот, но неговата роля е да ни отведе до Този, Който има живот.

Защото законът не направи нищо свършено, но внасянето на по-добра надежда *го прави*; чрез което се приближаваме до Бога. Евреи 7:19 (Версия на крал Джеймс)

Ако извадите добавените от преводачите думи (тези с наклонен шрифт), получавате свършена хармония с това, което Давид е написал в Псалмите:

Законът Господен *е* свършен, обръща душата; свидетелството на ГОСПОДА *е* сигурно, прави мъдър простия. Псалм 19:7

Законът не може да направи никого свършен, но носи по-добра надежда. Така се обръща душата. Той действа като учител, за да ни доведе до Христос. (Галатяни 3:24). Следователно Старият Завет говори на стария човек с плътски език. Той говори по начин, който насърчава погрешните му идеи, точно както думите на Исус сякаш представят, че Той не е изпратен да помогне на ханаанката. Но когато настъпи криза и истината излезе наяве, тогава на душата се предлага благодат, за да влезе в преживяването на Новия Завет.

Това е тясна порта, защото Исус ни казва, че малцина в този свят ще изберат да влязат през този процес на разобличаване и разкриване на греховете им чрез закона, за да получат любящата прощаваща благодат на Бог.

Ако приложим тази рамка на Стария и Новия завет, действащи заедно, за да ни доведат до спасение, можем да поставим някои от нещата, които

КЪДЕТО ГРЕХЪТ ИЗОБИЛСТВАШЕ, БЛАГОДАТТА ИЗОБИЛСТВАШЕ МНОГО ПОВЕЧЕ

сме разгледали по-рано, в тази таблица, която да ни даде по-ясна представа за това как всъщност работи този принцип.

Стар Завет	Нов завет
Удари Канарата	Говорете на Канарата
Месингов олтар — двор	Златен ковчег — Пресвятото място
Бог изисква жертва	Човекът изисква жертви
Правосъдието изисква смърт	Правосъдието предлага свободно милост
Бог уби Христос	Човекът уби Христос
Мислите на човека	Божиите мисли
Човешко умилостивение	Божие умилостивение

Божиите мисли не са като нашите мисли, но Бог ни среща там, където сме, и въвежда онези от нас, които желаят, в Неговото разбиране. Всеки от нас преминава през този двуетапен процес, за да бъде приведен в хармония с Бога; да получи умилостивението.

Този процес е жизненоважен за разбиране. За да получи всеки от нас умилостивение, скритата вражда в сърцата ни трябва да бъде разкрита [Старият Завет], и по този начин да можем да получим изобилната Божия благодат [Нов завет]. Когато разберем този двузаветен принцип,

УМИЛОСТИВЕНИЕ

тогава имаме правилната рамка, за да проумеем истории като клането на невинни деца в Числа 31-ва глава.

КЛАНЕТО НА НЕВИННОСТТА

В едно от най-красивите изявления на Писанието се съдържа неосъзната вражда.

"Но сега, ако искаш, прости греха им, но ако не, моля Ти се, мен заличи от книгата Си, която си написал!" Изход 32:32

На планината Синай Мойсей се бори в ума си на границата между Божията прошка и съдебната система, която всички хора разбират – смъртта като наказание за прегрешение. Като млад Мойсей демонстрирал вярата си, че виновните трябва да бъдат наказани със смърт.

"А в онези дни, когато Мойсей порасна, излезе при братята си и гледаше тежкия им труд. И видя един египтянин, че биеше един евреин, един от братята му, и като се огледа насам-натам и видя, че няма никой, уби египтянина и го скри в пясъка." Изход 2:11-12

Четиридесет години в пустинята, прекарани в грижа за овцете, смекчили този принцип на възмездие в Мойсей, но без пълното разкриване на Божия характер, изявен в Христос, било изключително трудно да се премахне напълно тази фалшива идея.

Бог, знаейки колко е трудно да се изличат такива дълбоко вкоренени погрешни схващания в човека и не желаейки да му натрапи различно разбиране, го учи къде се намира и се опитва да го достигне, така че един

УМИЛОСТИВЕНИЕ

ден в бъдеще творението да може да събере парчетата и да стигне до точно разбиране за Божия характер и Божията справедливост. Това е всичко, което Бог може и е правил в продължение на 6000 години: да върви с хората през тяхното помрачено разбиране, докато ядат горчивия плод на своя избор и през цялото време да им говори нежно чрез Своя Дух за да ги води в по-добър път.

А човекът Мойсей беше много смирен, повече от всички хора, които бяха по лицето на земята. Числа 12:3

Мойсей бил най-търпеливият, грижовен човек на земята по това време и след него цяло да има много малко хора, които да притежават неговото ниво на смирение. И все пак скритото предателство на Адам все още било скътано в характера на Мойсей. Нашият небесен Отец искал да освободи Своя слуга от тази скрита враждебност.

Както открихме в последната глава, единственият начин да се постигне това бил като се позволи на естествените наклонности на Мойсей да се изявят изобилно в трудна ситуация. Това би позволило на Божията благодат да изобилства много повече. В момента, в който Мойсей ударил скалата два пъти с гняв поради неверността и неблагодарността на хората, скритата в него вражда изплувала. Удрянето на скалата било символ на удрянето на Христос. Преди Мойсей да се изкачи на планината Нево и да отиде в гроба, Бог щял да разкрие дълбочината на враждебността му до такава степен, че да може да се види, че той притежава същата природа като фараона, който се опитал да го убие като дете.

В глава 9-та видяхме убийството на виновните за допускането на фалшиво поклонение и сексуална неморалност в лагера на Израил. Сега било време виновният народ на Мадиям да пожъне това, което бил посял. Бог казал на Мойсей:

КЛАНЕТО НА НЕВИННОСТТА

"Отмъсти на мадиамците за израилевите синове и след това ще се прибереш при народа си." Числа 31:2

Ето последната задача за Мойсей, преди да умре; отмъщаване на мадиамците. Но чия мъст се задоволява тук? Помислете над два други превода:

„Извършете отмъщението на израилевите синове срещу мадиамците — след това ще бъдеш прибран при народа си.“ Числа 31:2 (Буквален превод на Йънг)

Нека [отмъсти с наказание за синовете на Израил] на мадиамците; и най - сетне ще бъдеш добавен към народа си. Числа 31:2 (Апостолски полиглот)

Какво разбират Мойсей и израилтяните под *отмъщение*?

И Мойсей говори на народа, казвайки: „Въоръжете някои от вас за война и ги оставете да отидат срещу мадиамците, за да отмъстят за Господа на Мадиам“. Числа 31:3

Отмъщението за Мойсей означавало да убие и унищожи онези, които са направили зло. Той представил човешкото отмъщение като Божие. Това проектирало върху Бог чертите на характера на Израил, включително и на Мойсей. Коварното предателство на Валаам чрез съюза с мадиамците направило греха на Мойсей да изобилва (Римляни 5:20). Бог му говорил за отмъщението на израилевите синове. Мойсей говорил за отмъщението на Йехова. Той казал на израилтяните да се въоръжат за война. Бог не споменал думата *война* или *въоръжаване*. Как Бог отмъщава на Своите врагове?

Възлюбени, не отмъщавайте за себе си, а *по-скоро* дайте място на гнева; защото е писано: „Мое е отмъщението, Аз ще отплатя“, казва Господ. Затова „**Ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден,**

УМИЛОСТИВЕНИЕ

дай му да пие; защото по този начин ще натрупаш огнени въглени върху главата му." Римляни 12:19–20

Божиеото отмъщение е да нахрани враговете Си и да им даде да пият, когато са жадни. Когато врагът ти е добър към теб, това измъчва съвестта (ако е останала съвест) и смуцава душата. Ето как Бог превръща своите врагове, които включват всички хора в тяхното естествено състояние, в Свои приятели — Неговата доброта към нас ни води към покаяние и помирение (Римляни 2:4).

Как се отнесъл Елисей към враговете си?

"А когато ги видя, израилевият цар каза на Елисей: Да ги избия ли? Да ги избия ли, татко мой? А той отговори: Не ги избивай. Би ли избил онези, които би пленил с меч си и с лъка си? Сложи им хляб и вода, за да ядат и пият, и нека отидат при господаря си. И той им приготви голямо пиршество и те ядоха и пиха. После ги пусна и отидоха при господаря си. И арамейските чети не дойдоха повече в израилевата земя." 4 Царе 6:21-23

Защо четниците на сирийските нападатели вече не идвали в земята на Израил? Заради огнените въглени на главите им. Тези войници мислели, че ще умрат. Вместо това те били удостоени с голям празник. Това стигнало до сърцата им и ги накарало да се засрамят от желанието си да убият израилтяните и да се откажат.

Но както казахме, изпълненото не било Божиеото отмъщение; това било отмъщението на Израил. Мойсей отново ударил канарата, символ на

В Бог няма тъмнина, но тъй като хората, които представляват Бог, не разбират Неговия характер, това прави тъмнината да обкръжава Бога.

КЛАНЕТО НА НЕВИННОСТТА

Христос, като казал, че това е Божието отмъщение, което се изпълнява. Това било проявление на скритата вражда, чийто първоизточник било сърцето на Адам.

Най-кроткият човек на земята изведнъж разкрива скритата в него враждебност с желанието да избие мадиамците. Ако Бог не му бил дал повод, тази стаена злина може би нямало да се появи.

Неразбирането на това какво има предвид Бог е това което Го обвива в мрак. В самият Бог няма тъмнина, но тя Го обкръжава заради хората, които Го представляват, без да разбират Неговия характер..

ГОСПОД царува; нека се радва земята; нека се радват множеството острови! **Облаци и тъмнина Го заобикалят**; правдата и справедливостта са основата на Неговия престол. Псалм 97:1–2

Какви са тези облаци?

Затова и ние, **тъй като сме заобиколени от толкова голям облак от свидетели**, нека да отхвърлим всяка тежест и греха, който така лесно ни увлича в примка, и да бягаме с търпение в надпреварата, която е поставена пред нас. Евреи 12:1

В Посланието към Евреите Павел съставя списък на много от героите на Стария Завет. Това са свидетели за Бога през историята. И все пак тяхното неразбиране на Неговия характер прави Бог заобиколен от тъмни облаци. Божията светлина се стреми да пробие през този мрак. Именно в лицето на Исус чистата виделина блести през тъмнината.

Защото Бог, Който заповяда на светлината да изгрее от тъмнината, сияе в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос. 2 Коринтяни 4:6 (Версия на крал Джеймс)

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Когато Бог общувал с израилтяните на планината Синай, Той им говорел през облаци от тъмнина. Но тя не е в Бог, а в човечеството. Земетресението, светкавиците и гръмотевиците са отражение на човешките мисли за Бога.

"А на сутринта на третия ден имаше **гърмове и светкавици, и гъст облак на планината**, и много силен тръбен глас. И целият народ, който беше в стана, потрепери. Тогава Мойсей изведе народа от стана, за да посрещне Бога; и застанаха в подножието на планината. А Синайската планина беше цяла в дим, защото ГОСПОД слезе на нея в огън. И димът ѝ се издигаше, като дим от пещ, и цялата планина се тресеше силно." Изход 19:16-18

"И целият народ гледаше гърмовете, пламъците, гласа на тръбата и димящата планина; и като видяха, хората се разтрепериха и застанаха надалеч. И казаха на Мойсей: Ти ни говори и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем! Но Мойсей каза на народа: Не се бойте. Бог дойде, за да ви изпита и за да бъде страхът от Него пред лицето ви, за да не съгрешавате. Така народът стоеше надалеч. А Мойсей се приближи до мрака, където беше Бог." Изход 20:18-21

Бог позволил на природните елементи да отразят човешките мисли. Земята била под господството на хората и свидетелствала какво те мислят за Създателя си. В този процес Бог въвежда закона, за да може грехът на хората да стане по-очевиден за самите тях.

Както казахме по-рано, жизненоважно е дълбочината на враждебността в Мойсей да бъде разкрита, преди той да умре. Бог не прави това, за да осъди Мойсей, а за да може той да получи изобилна благодат. Бог никога не осъжда; Той го прави само, за да донесе изцеление на враждата срещу по-дълбоко помирение, но човекът е този, който в

КЛАНЕТО НА НЕВИННОСТТА

своето неразбиране възприема това дело на убеждение като осъждащо и във вина и страх загива.

Израил воюва с Мадиам с мисълта, че се бие в Божията война и върши Неговото отмъщение. Мадиамците били унищожени. Народът се уверил, че Валаам, този лъжепророк, също бил убит. Но когато израилтяните се върнали, Мойсей им отвърнал с голям гняв.

"А Мойсей се разгневи на военачалниците, на хилядниците и на стотниците, които се връщаха от военния поход, и Мойсей им каза: Живи ли оставихте всичките жени? Ето, те по съвета на Валаам станаха причина израилевите синове да изменят на ГОСПОДА чрез Фегор, така че язвата дойде върху ГОСПОДНОТО общество! Затова, убийте сега всяко дете от мъжки пол, и убийте всяка жена, която е познала мъж в мъжко легло." Числа 31:14-17

Казал ли Бог нещо на Мойсей за убийството на момченца? По какъв начин мадиамските бебета били съблазнили Израил, за да причинят язвата, която унищожава 24 000 израилтяни? Всички жени, които някога били спали с мъж, били убити. Но неопетнените момичета били оставени живи, за да бъдат подготвени да спят с израилтяни и да бъдат техни робини.

Не е трудно да се разбере човешката логика защо жените са били умъртвени, но в светлината на характера на Исус, който простил на жената, хваната в прелюбодеяние, това разкрива на всички нас къде са сърцата ни по този въпрос.

Животът на Мойсей бил опазен, когато фараонът на Египет заповядал всички израилеви момчета да бъдат убити, а момичетата да бъдат пощадени.

"И египетският цар говори на еврейските акушерки, от които едната се наричаше Шифра, а другата Фуа, и им каза: Когато акуширате на

УМИЛОСТИВЕНИЕ

еврейките и видите, че раждат, ако родят син, го убивайте, а ако родят дъщеря, тогава нека живее." Изход 1:15-16

Интересно е също, че когато Мойсей избягал от Египет, той намерил убежище в мадиамската земя.

Когато фараонът чу за този въпрос, той поиска да убие Мойсей. Но Мойсей избяга от лицето на фараона и се засели в мадиамската земя; и той седна до един кладенец. Изход 2:15

Мойсей се оженил за дъщерята на Йотор, мадиамския жрец. (Изход 2:16-21). Всички тези неща би трябвало да ни накарат да потреперим. Мойсей бил най-кроткият човек живял на земята. Когато дошъл правилният тест, било разкрито, че дори той може да прояви същите качества като фараона, който се опитал да убие израилевите деца.

Ако наистина искате да разберете какво е скрито дълбоко в душата ви, погледнете в лицето на Мойсей и вижте себе си. Всички тези неща са написани за наше поучение (Римляни 15:4). В човека няма нищо добро; няма такива, които търсят Бога (Римляни 3:11–12). Както Исус ни казва, няма никой добър освен Един, Бог.

В клането на мадиамските царе виждаме жертвата на виновните. В жените, съблазнили израилтяните, откриваме същото. В смъртта на жените, които не са прельстили Израил, и бебетата на Мадиам, ни е разкрита жертвата на невинните – и това завършва умилоствението на Наказателното заместване. Всичко това е ехо от обвинението в градината „жената, която Ти, (Божият Син), ми даде.“: виновната жена и невинният Син са осъдени на смърт, за да завършат умилоствението за Адам.

КЛАНЕТО НА НЕВИННОСТТА

Останалата част от главата говори за военната плячка, как е била разделена и какво е било посветено на Бог. След това четем нещо изключително важно по темата за умилоствението.

"Затова принасяме принос на ГОСПОДА, всеки каквото е намерил, златни украшения, верижки, гривни, пръстени, обици и мъниста, **за да се извърши умилоствение за душите ни пред ГОСПОДА.**"

Числа 31:50

Като убили мадиамците, взели военната плячка и направили принос на Бога, израилтяните извършили умилоствение *за себе си*. Но как хората изкупват сами себе си, когато няма нито един праведен? Както Бог бил казал, отмъстителността на Израил била удовлетворена, затова умилоствението било за тях самите.

За един кратък момент Мойсей изглежда като фараон, със същото семе на вражда, водено от желанието да запази своя народ. Критичният момент, който трябва да запомним, е, че Бог не осъжда никого за неуспехите му, но показва истината, за да може да даде милост и духовно изцеление, ако истината бъде приета.

Много хора са ужасени от предположението, че Мойсей е постъпил погрешно. Това е опит да се оправдае скритата враждебност в сърцата им. Исус никога не е заповядал някой да бъде убит; това не е част от Неговия характер. Христос понесъл Кръста в лицето на смъртта на всички тези мадиамци, за да може евангелският процес в Мойсей да бъде завършен.

Не се заблуждавайте, мадиамците получили естествените последици от своя избор. Те се стремели да унищожат Израил и Бог позволил беззаконията на бащите да бъдат въздадени върху децата. Бог не предотвратил последствията, но Божият характер не е представен в клането на мадиамците.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Молитвата ми е при четенето на тези истории с нов поглед принципите на умилостивението/изкуплението да придобият много по-голямо значение. Моля се покварата на цялата човешка природа да бъде разкрита и положена в пръстта, така че всички ние да се държим за Христос като единствената ни надежда за спасение. Няма никой добър. Ето защо ни е дадена тази история; тя е записана „като предупреждения за нас, върху които е дошла кулминацията на вековете“. 1 Коринтяни 10:11 (Нова международна версия).

Всички имаме същата плът като Мойсей и фараона. Имаме потенциала да постъпваме точно като тях, дори и да сме най-кротките хора на земята.

Следва да се обърнем към Моисеевото светилище, за да разберем в дълбочина как Божият Син се справя с нашето скрито предателство, искайки да ни доведе до помирение с Бога.

ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЪТ

Твоят **път**, Боже, е в светилището; Кой е толкова велик Бог като нашия Бог? Псалм 77:13

Основното значение на думата *път* (англ. *way* - начин) е „път“ (англ. *road*). „Твоят път е в Светилището.“ Началната точка на пътя е там, където падналият човек седи в тъмнината, докато крайната точка е мястото, където е представен нашият Баща на светлината. Пътят между тези две точки се разкрива в Светилището, представляващо Христос. Успоредно с това Исус казва „Аз съм пътят“, което на гръцки е *τρόπος*, и също означава *пътека* или *път*. „Твоят път, Боже, е в светилището“ и Христос е пътят към Отца. Исус заявява: „Никой не идва при Отца освен чрез Мене“. Този път започва там, където е човекът, и свършва там, където е Бог.

Сега върху него можем да положим друг слой на разбиране - Исаия 55:8–9. Ако запишем това на тази карта, имаме пътищата на човека и тези на Бога.



УМИЛОСТИВЕНИЕ

Каква е разликата между двете? Разликата между праведност и грях. Те са напълно противоположни. Достигането от пътищата на човека до пътищата на Бог, преминава през пълна трансформация, от тъмнина към светлина както е представено на други места в Писанието.

Имаме още един стих, който можем да сложим тук:

„Ще взема каменното сърце от плътта ви и ще ви дам сърце от плът“. Езекиил 36:26

Не казваме, че Бог е плът, но че това представлява мекотата, нежността, кротостта на Бог, а не жестокия, строг, каменист характер на човека. Това са някои от паралелите, при които съществуват противоположности. За да ни върне Бог и да ни достигне, Той изпратил Своя Единороден Син. Бог трябвало да изпрати Сина Си тук долу, където сме ние.

Ние сме представени като изгубената овца. Христос идва при нас, защото „Няма кой да търси Бога“. (Римляни 3:11). Човекът не върви към Създателя си. Исус върви или тича към човека, за да върне онзи, който желае да се върне при Отца.

Състоянието на човека в тъмнината на греха е ужасно, защото Библията ни казва, че когато светлината на правдата дойде при нас, ние естествено се отвръщаме от нея. По природа ние нито разбираме светлината, нито я желаем.

И светлината свети в тъмнината, и тъмнината не я обхваща. Йоан 1:5

И това е осъждането, че светлината дойде в света и хората обикнаха тъмнината повече, отколкото светлината, защото делата им бяха зли. Йоан 3:19

ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЛЪТ

Тъй като Божиите мисли не са като нашите, всичко, което Той казва, се тълкува в нашата тъмнина като нещо срещу нас или за наша вреда. Виждаме това при израилтяните на планината Синай:

Гледката на славата на Господа *беше* като пояждащ огън на върха на планината в очите на израилевите синове. Изход 24:17

Красивата Божия слава се явила като поглъщащ или *пояждащ* огън за хората. За да достигне Бог до човека, Той трябвало да дойде точно там, където бил човекът. Но когато Създателят идва към нас, ние естествено се страхуваме, че Той иска да ни навреди заради нашата греховност. Затова имаме нужда от посредник, който да пледира за нашия случай пред Онзи, Който смятаме, че търси нашето наказание и смърт.

Враждата, която се е зародила в сърцето на Адам срещу Бога и е преминала в цялата човешка раса, отнема възможността за ефективна комуникация без посредник. Такъв посредник се явява Христос, Синът Божи.

Но сега в Христос Исус вие, които някога сте били далеч, сте приближени от кръвта на Христос. **Защото Той Сам е нашият мир, Който е направил и двете едно и е съборил средната стена на разделянето, като е премахнал в Своята плът враждата, тоест** закона на заповедите, *съдържащ се* в наредбите, [Гр. 1378], така че да създаде в Себе Си един нов човек *от* двамата, *ключвайки по този начин* мир. Ефесяни 2:13–15

Христос преодолял стената на разделението между нас и Бога чрез завесата на Своята плът. Повечето християни вярват, че този пасаж се отнася до стената между евреи и езичници, която била разрушена чрез премахването на Мойсеевия закон. Забележете какво казва *Библията с добрата новина*:

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Защото **самият Христос ни донесе мир, като направи евреите и езичниците един народ.** Със собственото си тяло той събори стената, която ги разделяше и ги поддържаше като врагове. **Той премахна еврейския закон** с неговите заповеди и правила, за да създаде от двете раси един нов народ в съюз със себе си, ключвайки по този начин мир. Ефесяни 2:14–15 (Библия с добра новина)

Повечето хора разбират думата *наредби*, изразена в крал Джеймс, като отнасяща се до закона на Мойсей. Това е превод на гръцката дума *догма*.

Ако потърсите думата *догма* в гръцкия Стар завет (Септуагинтата), тя никога не се отнася до закона на Мойсей, а по-скоро до създадени от човека постановления и то често за наказание и смърт.

- Ездра 6:8 – персийски указ за построяването на храма;
- Езекиил 20:26 от стих 25 – Бог ги предаде на наредби, които не бяха добри. Бог ги е оставил да се покварят в собствените си постановления;
- Даниил 2:13 – Декрет за убиване на мъдреци;
- Даниил 3:10, 29 – Указ за смърт в равнината Дура от вавилонския цар;
- Даниил 4:6 – Указ за довеждане на всички мъдреци;
- Даниил 6:8, 10, 12, 13, 15, 26 – Подписване на смъртния указ за да не се покланя никой на друг бог, освен на царя;

Ето как същата дума се използва в Новия Завет:

- Лука 2:1 – Декрет на Цезар;

ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЛЪТ

- Деяния 16:4 – Декрет на апостолите за ограничаване на това, което се учи от закона на Мойсей поради твърде крайната позиция на някои от евреите по този въпрос;
- Деяния 17:7 – Декрет на Цезар;
- Ефесяни 2:15 – Христос е премахнал заповедите, съдържащи се в (човешките) постановления;
- Колосяни 2:14 – Заличаване на човешките заповеди, които са били срещу нас;

Разглеждането на това как тази дума *наредби* се използва в цялата Библия разкрива, че тя няма нищо общо със законите, които Мойсей е написал в Стария завет. По-скоро говори за човешки актове, искания и постановления, често включващи наказание и смърт. Виждате ли как враждебността в човека го кара да разбере изказването на Павел като премахване на Божия закон, даден чрез Мойсей, вместо заличаване на осъдителните постановления на човечеството?

Както обсъждахме в четвърта глава за скритото беззаконие на Адам, първият човешки декрет бил Божият Син да умре заради събитията, които се разиграли в Едемската градина. Адам предал тази осъдителна природа на всички свои деца и така това осъждане се намира във всички хора в тяхното естествено състояние. Човешката природа се опитва да скрие тази омраза и изповядва, че обича Бог, подобно на поданиците на тоталитарна държава, които се страхуват, че ще бъдат убити, ако не почитат държавния глава (Пример: Северна Корея).

За да стигне до нас, Христос трябвало да поеме нашата плът, като по този начин разруши разделящата стена, създадена от нашата фалшива правосъдна система, която довела до осъждане и смъртни

УМИЛОСТИВЕНИЕ

постановления. Ставайки един от нас, Той можел да защити нашия случай пред Отец, когото погрешно си представяме, че е срещу нас, и да плати цената, която неправилно сме решили, че трябва да бъде платена. Той можел да покаже на човека какъв е истинският начин да се отнася към Бога, без идолопоклоннически идеи за Неговия характер и дълбоко потиснато недоверие.

Затова, когато дойде на света, Той каза: „Жертва и принос не си поискал, но си ми приготвил тяло. Евреи 10:5

Справедливостта на Бог не изисква тази смърт. Той никога не е искал жертви, но вместо това за Исус било подготвено човешко тяло, което щяло да Му позволи да се доближи до нас. То не било от семето на Адам преди съгрешаването, а от това на Давид след грехопадението на човека.

За неговия Син Исус Христос, нашия Господ, който беше **направен от Давидовото семе по плът**. Римляни 1:3 (Версия на крал Джеймс)

Христос взел нашата плът върху Си, снишил славата в Себе Си до степената, в която сме можели да понесем да бъдем в Неговото присъствие. Ако Христос бил дошъл в плът, различна от нашата, враждата и съдът в нас щели да бъдат проектирани върху Него и подобно на Адам, който избягал в градината и ние сме щели да избягаме от присъствието Му. Разкриването на Неговата слава би изглеждало като поглъщащ огън в очите ни.

Виждаме доказателство за това от времето, когато Исус очистил храма в Йерусалим. Божествеността блеснала от Него и онези, които имали враждебност в сърцата си, незабавно избягали, за да спасят живота си. Тъй като всички имаме тази злина, никой от нас не би могъл да остане в Неговото присъствие. Затова Той облякъл Своята божественост

ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЛЪТ

с нашето човешко естество, приближил се до нас и ни убедил, че може да говори с Отца от наше име.

Ако Христос се бил опитал да ни достигне в Своята божествена природа, за нас Той щял да изглежда като Своя Отец. В този случай Христос като свършено огледало би накарал хората да гледат на Него като на някой който се приближава с намерението да ги убие. Човек вижда заплаха от смъртен указ, защото той разсъждава в контекста на смъртни постановления; той си въобразява, че Бог мисли като него (Псалм 50:21).

Вземайки нашата природа, Христос можел да премахне тази отразена вражда; Той можел да я прикрие с нашата плът, така че силата на омразата ни към Него да не ни се отразява толкова ярко. Този принцип изисква малко време, за да се проумее, но когато видим, че осъждането идва от Адам, а не от Отец, можем да разберем, че каквото и осъждане да откриваме в Бог, то всъщност то идва от нашите собствени възприятия, проектирани върху Него.

Има такава дълбочина в смисъла на Евреи 10:5, тъй като той се отнася до умилостивението. Бог не е искал жертва или принос, но за Христос било приготвено човешко тяло, за да може по този начин Той да премахне враждата, да разкрие характера на Отца и в същото време да се идентифицира напълно с човешката раса, по силата на закона, бивайки роден от жена (Галатяни 4:4).

Човешката природа на Христос е тясно свързана с темата за умилостивението – тя Му дава способността, както да преодолее враждата ни и да се доближи до нас на земята, така и да се квалифицира като истински посредник между човека и Бога.

Защото ние нямаме първосвещеник, който да не може да бъде докоснат с чувството за нашите немощи; но във всичко беше изкушен като *нас*, но без грях. Евреи 4:15 (Версия на крал Джеймс)

УМИЛОСТИВЕНИЕ

И тъй, доколкото децата имат участие в плът и кръв, Самият Той също е участвал в същото, за да може чрез смъртта да унищожи този, който има властта на смъртта, тоест дявола. Евреи 2:14

Христос е великият образ в символиката на Светилището, представено на Мойсей. На Христос било дадено тяло, за да може да живее с нас, както е отразено в символа на този стих:

И нека Ми направят светилище, за да живея сред тях. Изход 25:8

Покривът на светилището бил покрит с кожи от язовец, които скривали блестящите златни стени и предметите, поставени вътре. Когато Христос дошъл на тази земя, Той нямал външна красота, та да Го желаем (Исая 53:2).

Службата в светилището е символ на процеса, през който Христос води човечеството, за да стигне то до умилоствение. Налице е напредък в помириенето, поради повишеното осъзнаване на себе си и на Бог.

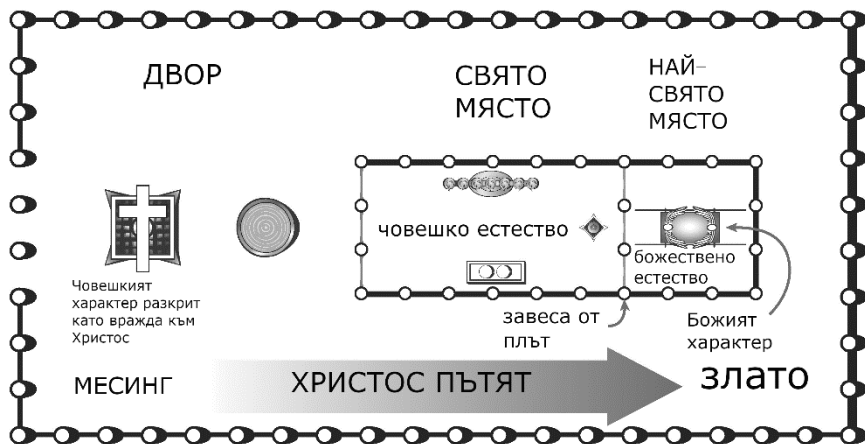
Христос прикрива Своята божественост с човешко естество, за да стигне до нашата отправна точка. След това Той ни води по пътя на Светилището към Пресветото място. Завесата разделяща Светото и Пресвятото място на Светилището символизира плътта на Христос. Пресвятото място представлява божествената Му природа, а Светото място човешката. Дворът е мястото, където Христос ни среща в нашето създадено от човека месингово мислене.

Двете стаи на скинията са една сграда, представляваща двете природи, смесени в едно.

ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЛЪТ

Смъртният указ, издаден срещу Христос чрез съдебната система на Сатана, е представен върху месинговия олтар, и отразява Христовата

ТВОЯТ ПЪТ Е В СВЕТИЛИЩЕТО



смърт на кръста. Исус удовлетворява човешката справедливост, за да може след това като наш посредник да ни хване за ръка и да ни отведе от месинговото ни мислене към златото, символизиращо характера на Неговия Отец. Христос ни води през Светилището, новия и жив път към Отца.

Чрез нов и жив път, който Той освети за нас, през завесата, тоест Своята плът. Евреи 10:20

Светилището съдържа насоки за развитието на пътя от Двора до Пресветото място. Всички предмети в Двора са изработени от месинг, което олицетворява мисленето на човека за умилостивението. Месинговият олтар представлява убийството на Божия Син от враждата в човека, наследена от Адам.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Ние сме сметнали Христос за поразен от Бога и наскърбен (Исаия 53:4) пред олтара. Нашите възприятия за справедливост, изискваща наказание, ни карат да виждаме Христос като умиращ, за да задоволи Божиите изисквания, докато в действителност това удовлетворява нашата справедливост и разкрива нашата вражда срещу Бог и Неговия Син.

Уповавайки се на погрешните си възгледи, ние изповядваме греховете си пред жертвения олтар и се надяваме, че Бог наистина ни прощава, защото имаме ходатай, който да представи нашия случай. Тогава Духът на Исус започва да ни очиства чрез умивалника. Нашите умове се отварят за Божието слово и ние започваме да се променяме. Докато влизаме в Святото място, дълбочината на нашата вражда срещу Бога е все още поносима благодарение на завесата между Святото и Пресветото място. Това ни позволява да преминем в първото отделение.

Когато влизаме в Святото място, Христос ни храни, защото Той е хлябът на живота (Йоан 6:48). Той също ни дава светлина, защото е светлината на света (Йоан 8:12). Също така ходатайства за нас, защото Той е единственият посредник между Бога и човека (1 Тимотей 2:5). Колкото повече се приближаваме до Бог, толкова по-интензивно е чувството за осъждане поради враждебността, която все още съществува в нас. Но там, където този грях изобилства, благодатта изобилства много повече за вярващите.

По-голямата част от християните спират по средата на пътя. Ставайки все по-наясно със своя зъл характер, докато се приближават до Пресветото място, Сатана ги изкушава да проектират собственото си зло върху другите, вместо да бъдат разпънати с Христос. Пътят е тесен, както казва Исус и малко са тези, които го намират, защото хората обичат тъмнината, а не светлината.

ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЛЪТ

Но ние, които се държим с вяра за Исус, продължаваме да се храним с живия хляб и пътят ни е осветен. Започваме да научаваме повече за нашата покварена природа. Законът навлиза все по-дълбоко в сърцата ни и ние с болка приемаме колко греховен е характерът ни. Исус ни насърчава със Своята благодат, милост и прошка. Колкото по-ясно виждаме злината си, толкова по-голямо е изкушението да се страхуваме от наказанието и да прехвърлим това наказание върху другите. Нашето фалшиво чувство за справедливост ни кара да се боим, че ще бъдем наказани за греховете си. Изкушавани сме да се съмняваме, че можем да бъдем простени.

Както казахме, за да се справят със съмнението, някои се фокусират върху греховете на другите и посочват техните грешки и слабости, в стремежа си да отклонят вниманието от собствените си недостатъци. По време на всичко това Духът на Исус ни привлича да разгледаме Неговия характер на милост и прошка. Когато се приближаваме до Пресветото място, ние сме поканени да видим, че Бог не желае жертви и приноси.

Ако не успеем да се освободим от враждата на фалшивата справедливост, няма да можем да влезем в Пресветото място. Колкото повече се приближаваме към Бог, толкова повече нашата мнима правосъдна система ще се отразява в Неговия характер. Христос прикрива тази вражда, докато сме в Святото място, но ако не намерим свобода от погрешното разбиране за справедливостта, никога няма да се спасим от страха от смъртта.

Докато поддържаме идеята, че Бог със сила ще унищожи нечестивите (вместо това да е естествена последица от техните решения), ще имаме страх от наказание. Всеки път, когато нашите грехове ни бъдат разкрити, ние ще бъдем изкушени да се страхуваме, че ще се провалим и ще бъдем загубени.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

В любовта няма страх; но съвършената любов прогонва страха, защото страхът включва мъчение [наказание]. Но този, който се страхува, не е станал съвършен в любовта. 1 Йоан 4:18

Бог е любов и когато Го познаем както е разкрит в Неговия Син, ще открием, че нашият Отец не наранява и не убива никого. Тогава ще можем да се покаем за нашата осъдителна природа, която изисква смърт и враждата ще бъде убита в нас. Това ще ни даде свободата да влезем в Пресветото място. Тъй като в себе си вече не държим на смъртен указ чрез фалшива справедливост, няма да виждаме това отразено в характера на Бог. И понеже страхът ни е изчезнал, няма да е необходимо да се защитаваме чрез проектиране на нашата несправедна правосъдна система върху Отец. Можем да спрем това зло, което поставя закона в контекста на справедливостта, която изисква смърт.

Без Исус да вземе нашата природа и да убие враждата, като попречи тя

да се отрази обратно към нас в огледалото на Неговия съвършен характер, ние никога не бихме могли да се приближим до Бога.

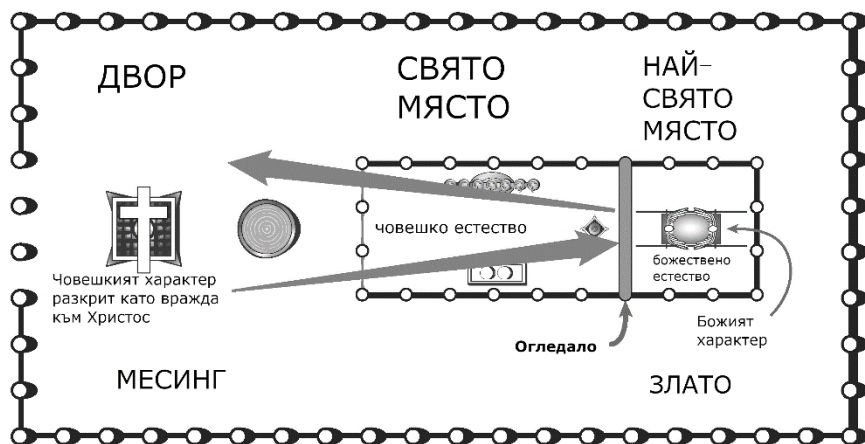
*Бог е любов и когато
Го познаем както е
разкрит в Неговия
Син, ще открием, че
нашият Отец не наранява
и не убива никого.*

Следователно темата за природата на Христос е жизненоважна за процеса на умилоствението. Благодаря на Отец, че е позволил да бъде виждан като осъждащ съдия, за да мога да се доближа до Него. Той е допуснал да

бъде възприеман като мен, но когато се приближим до светлината на Неговия характер, Той може нежно да ни упрекне за грешното ни разбиране и да ни освободи.

ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЛЪТ

"Седиш и говориш против брат си, клеветиш сина на майка си. Ти направи това, а Аз премълчах, и ти помисли, че Аз съм съвсем като теб. Но Аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред очите ти." Псалми 50:20-21



Без завесата на Христовата плът, нашата вражда е увеличена в огледалото на Божия характер

Нашата фалшива справедливост ни кара да говорим един срещу друг, защото смятаме, че Бог е като нас. Но за щастие Той ни привлича към Себе Си и разкрива пред нас истината по въпроса, тоест, когато Му позволим да ни привлече чрез тялото на Неговия Син.

Христос приел нашата омразна вражда в Себе Си, за да можем да Го погледнем, без веднага да избягаме. Носенето на тази вражда е дълбоката реалност на Христовия кръст. Той поема върху Себе Си нашата природа, което е истинското значение на следните стихове в Исая и Лука:

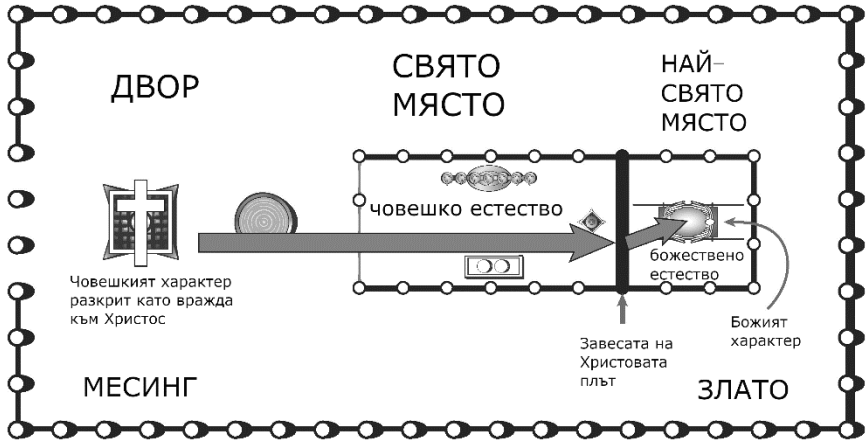
"А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен." Исая 53:4

УМИЛОСТИВЕНИЕ

"Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни." Исая 63:9

"Каза още и на всички: Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва." Лука 9:23

Скърб и мъка е да осъждаме хората около нас. Много ужасно нещо е да носим омраза в сърцата си. Исус трябва да носи цялата тази злина на раменете Си, само за да не избягаме от Него, когато дойде при нас.



Завесата на Христовата плът абсорбира враждата ни и позволява застъпничество пред Бога.

Завършването на умилюстителния процес означава сърцата ни да бъдат освободени от нуждата от осъждане, наказание и смърт. Ние свободно ще приемем Божията милост и ще бъдем щастливи да я разпространим до всички около нас. Тогава няма да имаме повече съзнание за грях (Евреи 10:2), защото враждата ще е напълно премахната от нас; следователно вече няма да проектираме злото върху нашия скъпоценен небесен Баща и ще престанем да вярваме, че Той е,

ЗАВЕСАТА НА НЕГОВАТА ПЛЪТ

Който убива престъпващите срещу Него. Ще се освободим от мъките, които идват от страха, че ще бъдем наказани от нашия Отец. Ще намерим пълен покой в прегръдките на любящия ни Баща.

Всичко това се постига чрез тялото на Христос, Който е съборил средната преградна стена между нас и Бога чрез завесата на Своята плът. Хвалете името на Господ Исус Христос!

Христос разкрил истината за характера на Отец, когато бил тук на земята. Той отнесъл човешката вражда в гроба със Себе Си и излязъл без нея. Ако истината за Божия характер можела да се разпространи по целия свят по това време, краят щял да настъпи в рамките на едно поколение.

Бог посочил това, като разкъсал завесата на храма, разкривайки, че истината, която ще даде вход в Пресвятото място е била представена.

Тогава, ето, завесата на храма се разкъса на две отгоре до долу; и земята се разтресе, и скалите се разцепиха.
Матей 27:51

За съжаление, отнело още 2000 години, преди враждата, която Христос отнесъл в гроба, да бъде убита в последните светии от земната история - 144 000.

Нашият Отец не бил хванат неподготвен от тази реалност. На Даниил било казано 600 години преди идването на Христос за настъпващата сила на един малък рог, която щяла да подкопае Евангелието чрез своите отвратителни учения.

Но преди да отидем при Даниил, трябва да разгледаме две теми. Първо, как Бог ни води към спасение чрез двата завета. Второ, как това се отнася за жертвената система и особено за историята на Авраам, който принесъл сина си Исаак.

КОНТЕКСТ НА ИСТОРИЯТА ЗА АВРААМ И ИСААК

Историята за Авраам и Исак е основна и е ключова за разбирането на умилоствението. Мартин Лутер похвалил Авраам за неговата „сляпа вяра“ в отказа му да постави въпроса дали е правилно да убие Исаак. Имануел Кант се противопоставя на това, като твърди, че такава неморална заповед не би могла да дойде от Бог. Преди да стигнем до ядрото на тази история, трябва да подготвим сцената.

Въвеждането на жертвоприношението като човешка практика ни е дало възможност да видим враждата, която съществува в нас. Това било едно огледало, което трябвало да отрази негодуванието на патриарсите, за да ги доведе до благодат чрез вяра. Авел разбрал значението на жертвоприношенията, изповядал своята вражда и намерил спасение.

"С вяра Авел принесе на Бога по-добра жертва от тази на Каин, чрез която за него се засвидетелства, че е праведен, тъй като Бог свидетелства за неговите дарове. И чрез тази вяра той, макар и мъртъв, още говори." Евреи 11:4

Каин не бил невеж относно значението на жертвите, но отказал да приеме, че закланото агне е символ на това, което живее в сърцето му като отношение към Божия Син. В резултат на това той избрал просто да донесе принос, отразяващ делото на собствените му ръце.

И след време се случил, че Каин принесел принос от земните плодове на ГОСПОДА. Авел също донесел от първородните от стадото си и от тяхната тлъстина... Битие 4:3-4

КОНТЕКСТ НА ИСТОРИЯТА ЗА АВРААМ И ИСААК

Важно е да се отбележи, че фразата *след време* всъщност означава *края на дните* или *края на годината*. Това е изразено в Буквалния превод на Йънг:

И в края на дните Каин донесе от плода на земята подарък на Йехова. Битие 4:3

Нашият Отец в небесата не желаел изобилно проливане на кръв. Само веднъж годишно трябвало да се принася жертва. Без това болезнено жертвено огледало, враждебността в Адам и синовете му щяла да остане напълно скрита.

Сатана вдъхновявал потомците на Адам да тълкуват жертвата през призмата на неговата фалшива справедливост. Чрез изкуствата на психологическата проекция, жертвите започнали да се разбират като нещо, което Бог изисква, за да потуши гнева Си срещу нашата греховност.

Естествено следва, че ако Бог се нуждае от жертва, която да Го успокои, тогава колкото по-скъп е принесеният дар, толкова по-пълно е умиротворяването на божествения гняв. Пророк Михей говори за този мисловен процес по следния начин:

С какво да дойда пред Господа *и да се поклоня* пред Всевишния Бог? Да дойда ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телета? Ще бъде ли доволен Господ от хиляди овни, десет хиляди реки масло? **Да дам ли първородния си за престъплението си**, плода на тялото си за греха на душата си? Михей 6:6–7

Било станало обичайно сред езическите народи, родители да предлагат децата си на боговете като метод за умиротворяването им. Мойсей бил инструктиран да предотврати тези ужасяващи действия, както следва:

УМИЛОСТИВЕНИЕ

И да не допускаш нито един от потомците ти да мине през *огъня* при Молох, нито да оскверниш името на твоя Бог: Аз съм ГОСПОД. Левит 18:21

Това била много важна заповед, защото в земята, в която отивал Израил, жертвоприношението на деца се практикувало от векове:

И проляха невинна кръв, кръвта на своите синове и дъщери, които принесоха в жертва на идолите на Ханаан; и земята се омърси с кръв. Псалм 106:38

По времето на Авраам тази практика е била широко разпространена. След като излязъл от района на Вавилон и особено когато влязъл в земята Ханаан, Авраам бил наясно с нея.

Авраам обичал Бог и вярно се подчинил на заповедта да излезе от Вавилон и да остави зад себе си всички удобства на семейното общуване. Авраам и Сара обаче имали проблем. Те не успявали да се сдобият с наследник. Това дало възможност на съмнението да влезе в ума на Авраам - нещо което Сатана подпомогнал, защото мразел вярата му.

Щом влязъл в Ханаанската земя, Авраам се съюзил с някои аморейски племена като средство за сигурност срещу потенциални заплахи. И когато племенникът му Лот бил пленен във войната с Ходологомор и неговите съюзници, Авраам обединил силите си със своите аморейски съюзници, за да се справи с тази страхотна сила.

Чрез providението Авраам и неговите съюзници спечелили голяма победа. Бивайки великодушен, Авраам не взел плячка. Той получил благословията на Мелхиседек, защото се нуждаел от увереност в Божията любов. Конфликтът с Ходологомор разкрил враждата в Авраам, която преди била скрита. Дотогава той бил човек на мира, но това събитие разкрило в него дух, който преди това не се бил проявил.

КОНТЕКСТ НА ИСТОРИЯТА ЗА АВРААМ И ИСААК

"Всеки, който мрази брат си, е човекоубиец; и вие знаете, че в нито един човекоубиец не обитава вечен живот." (1 Йоаново 3:15)

Когато племенникът на Авраам бил пленен, духът на войната се събудил в душата на патриарха. "Човек се ражда за печал, както искрите нагоре хвърчат" Йов 5:7. Когато се връщал у дома след битката, Авраам несъмнено бил тормозен от тъмни мисли. Докато си спомнял лицата на умиращите мъже, набодени с мечове и копия, той се страхувал от възмездието, което можело да го сполети. Всеки човек, който отнема живот, подобно на Каин, се страхува животът му да не бъде отнет.

„Защото всички, които се хванат за меч, ще загинат от меч.“ Матей 26:52 (Версия на крал Джеймс)

Исус казал това на Петър, обяснявайки, че насилието води до прогонване на миролюбивия Божи Дух, като оставя човека объркан и страхуващ се от следствията на своите действия. Ето как се чувствал Авраам и затова Бог се стремил да го увери в Своята любов и закрила:

След тези неща Господното слово дойде към Аврам във видение, казвайки: „Не бой се, Авраме. Аз съм твой щит, твоята изключително голяма награда.“ Битие 15:1

„След тези неща“, което означава след конфликта с Ходологомор, Бог казва на Авраам да не се страхува. „Аз съм твоят щит“, което означава „Аз ще те защитя“ и ще бъде твоята изключително голяма награда. Какво обещание!

За Авраам било трудно да повярва в това, защото в живота му имало служение на смъртта поради невъзможността да има деца. Спомняйки си чувствата на враждебност в душата си, докато пронизвал с копие си телата на онези, които били пленили племенника му и гледал в очите им, докато падали на земята, той се страхувал, че ще загуби закрилата на Божиите обещания.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Тъй като сдобиването с дете се забавило, страховете на Авраам започнали да изплуват на повърхността. Когато Бог му напомнил, че Той е голямата награда на Авраам, съмнението в него се открило:

Тогава Аврам каза: „Виж, не си ми дал потомство; наистина един, роден в моя дом, е мой наследник!“ Битие 15:3

Преди това Бог бил обещал на Авраам, потомство и земя. (Битие 13:14-16). То трябвало да бъде повече, отколкото той можел да изброи. Но по времето описано в Битие 15-та глава Авраам се съмнявал, че Бог бил в състояние да изпълни обещанието Си към него поради предишните му неуспехи. Той предложил на Бог решението да осинови дете.

Бог отхвърлил това разрешение на проблема от типа смокинови листа и отново заявил Своето обещание към Авраам да му даде деца от собственото му тяло. Прекрасен момент настъпил, когато Авраам преодолял съмненията си и с вяра отново се хванал за обещанието.

Тогава Той го изведе навън и каза: „Погледни сега към небето и преброи звездите, ако можеш да ги преброиш. И Той му каза: „Толкова ще бъде и твоето потомство“. И той повярва в ГОСПОДА и Той му го вмени за правда. Битие 15:5-6

Но когато Бог обещал на Авраам цялата земя, той имал допълнителни съмнения.

Тогава той му каза: Аз съм Господ, който те изведох от Ур Халдейски, за да ти дам тази земя да я наследяш. И той каза: Господи БОЖЕ, откъде да знам, че ще я наследя? Битие 15:7-8

Имайки пресни спомени от ужасите на конфликта, Авраам бил изправен пред мисълта, че това означавало още повече война от негова страна. Точно както преди патриархът бил замислил план да има

КОНТЕКСТ НА ИСТОРИЯТА ЗА АВРААМ И ИСААК

наследник извън обещанията на Бог, сега той бил решен да се бие със съседите си и всички племена в тези земи, за да ги превземе. Това би била огромна задача по човешки (в плът). В този момент вярата на Авраам се препънала и той се усъмнил как може да се случи това.

Защо Авраам се съмнявал? Оставащата вражда в него му пречела да прегърне напълно Божието обещание. За да покаже на Авраам проблема, Бог говорил думи, които действали като огледало в неговата душа.

Затова Той му каза: „Доведи Ми тригодишна юница, тригодишна коза, тригодишен овен, гургулица и млад гълъб. Битие 15:9

Бог не казва на Авраам какво да прави, но ситуацията му е позната, тъй като тези животни обичайно са се използвали за сключване на завет между хората. За Авраам разрязването на животните наполовина е обещанието му към Бог да бъде послушен във всичко. За Бог клането им представлява омразата в човека, който убива Сина Му. Отец със снизхождение сключва този завет с Авраам по точно същия начин, по който бил готов да влезе в завет с Израил, при който те обещали, точно като Авраам, да бъдат послушни във всичко. Това е служението на смъртта; това е опитът от Стария завет, предназначен да накара греха да изобилства, за да може той да бъде изповядан и свободно простен.

Знаем, че Авраам е бил със старозаветно мислене по това време, защото в следващата глава Исмаил се ражда в следствие на плана на Сара да получи дете чрез нейната прислужница Агар.

Павел, коментирайки тази история, хвърля жизнено важна светлина.

Защото е писано, че Авраам имал двама сина: единият от робиня, а другият от свободна жена. **Но този, който беше от робинята, беше роден по плът, а този от свободната жена чрез обещание, което е символично. Защото това са двата завета: този от планината**

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Синай, който ражда робство, който е Агар – защото тази Агар е планината Синай в Арабия и съответства на Йерусалим, който и до сега е в робство с децата си – но горния Йерусалим е свободен, който е майка на всички нас. Галатяни 4:22-26

Неспособността на Сара да роди дете била символ на враждата, която все още съществувала в сърцето на Авраам. Бог можел да му позволи да роди син веднага, но тъй като видял в него скъп син, който желяел да Го слуша, Бог го изпитал и извадил на повърхността скритата враждебност, наследена от Адам и продължена от Авраам. Това било направено, за да може Авраам да изпита истински мир и почивка, което би могло да се случи само ако тази вражда бъде разпозната и премахната от него.

В своето отчаяние и чувство на срам, че не е родила дете, Сара насърчава Авраам да придобие син чрез Агар, нейната прислужница. Вслушвайки се в гласа на жена си, Авраам разкрил липсата си на вяра в обещанието и желанието си да го изпълни сам - чрез собствените си дела.

*Когато Бог обучава
Своя народ посредством езическа
практика, това
трябва да е част от
огледалото, което
разкрива греховността в човека.*

13 години след раждането на Исмаил Бог се явява на Авраам. По това време неговото име е променено на Авраам, защото дотогава той се казвал Аврам. Аврам се превежда като *висш баща*, докато Авраам означава *баща на множество*.

Още веднъж Бог излага пред Авраам обещанията, добавяйки все повече и повече подробности. Дори когато Той говори, Авраам изпитва трудност да повярва. Как може един мъж да стане баща на голямо множество на 99-годишна възраст? Как ще притежава цялата земя? Изглеждало трудно за вярване.

КОНТЕКСТ НА ИСТОРИЯТА ЗА АВРААМ И ИСААК

Още веднъж Бог изявява враждата в Авраам чрез заповедта за обрязване. Обрязването произхожда от Египет, според гръцкия историк Херодот.²⁶ Когато Авраам отишъл в Египет, Агар станала слугиня на Сара. Възможно е този обред да е бил въведен в семейството им чрез Агар, поради нейното египетско наследство. Обрязването в тези страни се извършва на млади мъже между юношество и мъжество. Исмаил бил на 13, когато Бог се явил на Авраам и Агар може би е повдигала този въпрос по отношение на сина си.

Въпреки че не можем да бъдем сигурни, едно нещо е ясно; това била езическа практика. Тя не произхожда от Божиите повеления. Ако Бог обучава Своя народ посредством езическа практика, това трябва да е част от огледалото, което разкрива греховността в човека.

Поради факта, че Авраам не можел просто да повярва в Бог, се появил белег на страдание или болка. Символ от египетски обред, демонстрация на мъжество, сега бил прибавен от Бог, за да увеличи неверието на Авраам, с цел да го доведе до покаяние. Павел ясно показва, че обрязването не е от решаващо значение за праведността чрез вяра.

Дали това блаженство *дойде* при обрязаните *само*, или и за необрязаните? Защото ние казваме, че вярата се зачита на Авраам за правда. Как тогава беше зачетена? Докато беше обрязан или необрязан? Не докато е обрязан, а докато е необрязан. Римляни 4:9-10

Както системата на жертвоприношенията е учредена при Адам и синовете му поради скритата в тях вражда, така и обрязването е дадено на Авраам и неговото потомство, с цел да увеличи греха им, за да ги

²⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_circumcision

УМИЛОСТИВЕНИЕ

доведе до покаяние. Разбира се, в рамката на Стария завет това бил знак на чест и отличие за Авраам. Ако обрязването било вечен принцип, то щяло да остане завинаги, но подобно на жертвоприношението, употребата му вече нямала стойност, след като Христос разкрил характера на Отца и отнесъл враждата на Адам в гроба.

Обрязването е нищо и необрязването е нищо, но спазването на Божиите заповеди *е това, което има значение*. 1 Коринтяни 7:19

Доказателството, че на Авраам все още е липсвала вяра, когато Бог му е давал всичките си обещания, се намира по-нататък в историята.

"И Бог каза на Авраам: Не наричай вече Сарая жена си Сарая; а Сара да бъде името ѝ. Аз ще я благословя, и ще ти дам и син от нея. И ще я благословя, и тя ще стане майка на народи; царе на народи ще произлязат от нея. Тогава Авраам падна на лицето си и се засмя, и каза в сърцето си: На стогодишен човек ли ще се роди дете? И деветдесетгодишната Сара ли ще роди? И Авраам каза на Бога: Дано Исмаил да е жив пред Теб!" Битие 17:15-18

Авраам се смеел на Бога в сърцето си. Това било неверие. То причинило болка на Бога. Би ли ви било приятно да ви се смеят, когато обещавете нещо невероятно на тези, които обичате? И нещо повече - те да ви предложат нещо друго като решение?

Бог милостиво проявил снизхождение, приемайки обрязването като печат на вярата, която Авраам бил изразил по-рано, с доверието, че Бог щял да му даде наследник.

И той получи знака на обрязването, печата на правдата на вярата, която *имаше, докато беше още необрязан*, за да може да бъде баща на всички вярващи, макар и необрязани, за да може и на тях да се вмени правдата. Римляни 4:11

КОНТЕКСТ НА ИСТОРИЯТА ЗА АВРААМ И ИСААК

Когато дошло времето да се роди Исаак, Бог представил вестта на Авраам. Сара, която слушала в шатрата, последвала неверието на съпруга си и се засмяла при мисълта, че може да ражда деца след менопаузата. Като земна проява това било невъзможно.

"И му казаха: Къде е жена ти Сара? А той каза: Ето, в шатрата е. И ГОСПОД каза: Догодина по това време аз непременно ще се върна при теб, и ето, жена ти Сара ще има син. А Сара слушаше от входа на шатрата, която беше зад него. А Авраам и Сара бяха стари, на преклонна възраст; на Сара беше престанало обикновеното на жените. И Сара се засмя в себе си и каза: Като съм остаряла, ще има ли за мен удоволствие, като и господарят ми е стар? А ГОСПОД каза на Авраам: Защо Сара се засмя и каза: Като съм остаряла, дали наистина ще родя? Има ли нещо невъзможно за ГОСПОДА? В определеното време ще се върна при теб, догодина по това време, и Сара ще има син. Тогава Сара, понеже се уплаши, отрече и каза: Не съм се смяла! А Той каза: Не, ти се засмя." Битие 18:9-15

Въпреки трудността им да повярват, Бог милостиво дал син на съпрузите. Авраам бил демонстрирал вяра в Битие 15-та глава относно обещанието и въпреки препъването му, където грехът бил в изобилие, Божията благодат все още преизобилствала.

Огромната радост в дома на Авраам обаче не продължила твърде дълго, защото на Агар не ѝ харесвало сина ѝ да бъде поставен в сянката на Исаак. Съперничеството, проявено преди раждането на сариния син, отново изплувало чрез преследването му от Исмаил. Сара представила настойчиво проблема си пред Авраам:

"А Сара видя, че синът на египтянката Агар, когото бе родила на Авраам, се присмива, затова каза на Авраам: Изгъди тази слугиня и сина ѝ, защото синът на тази слугиня няма да наследи с моя син Исаак!" Битие 21:9-10

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Бог казва на Авраам да послуша жена си. Дори в тези думи грехът на Авраам е увеличен, защото той бил покорен на жена си на първо място и по този начин създал този проблем. Така че сега, когато отново слушал жена си, болката от действията му се увеличила и осъзнаването на провалите му от миналото станало по-очевидно. Колко ли наскърбяващо е било за Авраам да се раздели със сина си Исмаил. Трябва да е било изключително болезнено за него; много по-болезнено от отрязването на препуциума при обрязване.

В Авраам виждаме делото на Стария завет. Това е нарастващо служене на смъртта, чиято цел е да му донесе изключително изобилна благодат. Чрез тези смиряващи преживявания Авраамовото себеупование намаляло и той станал по-силен във вярата. Бог разбрал, че в него било възможно да се прояви скритото предателство на Адам. За да може той, както и останалото човечество, да видят проявената вражда на човека срещу Бога и Неговия Син било необходимо събитие, изобилстващо от пълен грях, и по този начин невероятната Божия благодат да изобилства много повече.

ВЯРАТА НА АВРААМ

На върха на планината Мория цялото човечество е на съд. Ние сме призвани да изберем значението на Божията заповед към Авраам да принесе своя син - синът, когото е чакал през целия си живот; синът, когото Бог му бил обещал и в когото почивали всичките му надежди. Киркегор заявява: „Точно както вярата на Авраам е изпитана от Бог в Книгата Битие, така и собствената вяра на читателя се изпитва чрез лично размишление върху библейската история.“

Мартин Лутер веднъж прочел разказа за Авраам, който принася Исаак на жертвения олтар. Съпругата му Кейти с цялото състрадание на майка казала: „Не вярвам. Бог не би се отнесъл така със сина си!“ „Но, Кейти“, отвърнал Лутер, „Той го е направил“.

Рембранд в картината си „Жертването на Исаак“ улавя историята по най-конфронтиращия начин. Ръката на Авраам е поставена върху лицето на Исаак като нещо, което изглежда като мълчалива подкрепа на това, което Алис Милър предполага, че е насилие над деца.²⁷

За да се изкачим на планината Мория, без да бъдем хванати в същия храсталак като овена, нека си спомним нещата, които разгледахме в предишните глави, водещи до тази точка.

В глава 3 обърнахме внимание на човешките възприятия за божествената справедливост. Християнството представя Бог като непреклонно суров в Неговите отношения. Той е разбран като

²⁷ Alice Miller, *The Untouched Key: Tracing Childhood Trauma in Creativity and Destructiveness*, (New York: Doubleday, 1990)

УМИЛОСТИВЕНИЕ

същество, което е неумолимо в залавянето на нарушители на закона и наказването било на тях самите, или на техен заместник.

В глава 4 разгледахме скритото предателство на Адам; фаталното неразбиране на Божиите думи, че „в деня, в който ядеш от плода на Дървото за познаване на доброто и злото, ще умреш.“ Мислейки, че Бог изисквал смъртта на жена му, Адам Го призовал пред душевния си съд и Го осъдил за това, което вярвал, че е Неговото намерение. Подчертаваме жизненоважния момент, че Адам е разбрал погрешно значението на Божиите думи и ги е поставил в контекста на смъртно наказание, наложено от неговата лична фалшива справедливост. При самозащита Адам проектирал фалшивите си възприятия върху Бог и много се страхувал от Него. Всеки опит за приближаване на Твореца към творението Му се преживявал като предвестник на смъртта. Адам и неговото потомство таели дълбоко вкоренена омраза към Бога, но тя била скрита в душите им.

В глава 5 виждаме Слънцето на правдата да просиява мощно в помрачения ум на човечеството с пълното откровение за Божия характер, изявено в земното служение на Исус Христос, Божия Син. Никога Исус не е представял справедливост, която да изисква от Него да прекрати насилствено живота на друг човек. Чрез тази леща ние сме поканени да вървим с Исус по пътя към Емаус и да Му позволим да ни разкрие в книгите на Мойсей и пророците всички неща, свързани с Него. (Лука 24:44).

В глава 6 открихме фалшивата справедливост на Сатана и как той злобно изкривил Божия закон чрез нея. Историята за Авесалом отдръпва завесата на сатанинския стремеж да заеме Божия трон.

В глава 7 виждаме как Бог среща човека в неговите помрачени възприятия за помирение и изкупление. Направената от изкуствения метал месинг змия, издигната и щампована с отличителните белези на

ВЯРАТА НА АВРААМ

езическото изкупление, същевременно съдържаща намек за огнен серафим, паднал от небето, ни разкрива, че Бог се среща с човека в тъмното място на неговото покварено въображение. Омърсено с несправедните принципи на сатанинската справедливост, човечеството не може да не си представи божеството като някого, който изисква смърт за престъпление.

В глава 8 разкрихме истината, че само чрез смъртта на Христос на езически римски кръст човек може да повярва, че Бог е в състояние да му предложи милост. Тази реалност била символизирана в заповедта към Мойсей да удари скалата в началото на скитането в пустинята, докато в края на това пътуване той бил инструктиран да ѝ говори, за да получи животворната вода. Това трябвало да потвърди, че без проливането на кръв не може да има изкупление; защото човечеството, наситено с изповядването на фалшива справедливост, нямало достатъчно вяра за да приеме, че Бог може да прости, без да се прилага смъртно наказание.

В глава 9 започваме да оценяваме с учудване спасителната Божия свобода в Христос, Който взема човешко тяло като нашето, за да поеме враждата ни срещу Бога, като това Му позволява да се приближи и да се настани сред нас. По този начин е подчертана истината, че Бог не желае жертва, а по-скоро е подготвил тяло за Христос, чрез което Той да се приближи до нас и да ни отведе там, където бихме имали доверие в Него като наш посредник. Ние също така разгледахме системата на Светилището като път от месинг към злато и от фалшиви човешки идеи за изкупление към истинското Божие опрощение.

В глава 10 включихме жизненоважната идея за двузаветния път на помирение с Бога. Човешката душа не осъзнава истинския размер на своята поквара. Чрез служението на Стария Завет дълбочината на нашата греховност се увеличава като следствие от нашите собствени

УМИЛОСТИВЕНИЕ

действия. Това се прави, за да може грехът ни да стане напълно осмислен от нас. В момента на осъзнаването ни се предлага благодатта на Новия Завет, за да бъдем освободени от нашата вражда и да се помирим с Бога. Както открихме в историята за ханаанката, нейното разбиране за това, което Христос казва, макар и неправилно, било катализатор за усъвършенстването на нейната вяра. Това е контекстът на историята от планината Мория.

Въпреки че е трудно да се възприемат всички слоеве на тази концепция и да се приложат наведнъж към историята за Авраам и Исаак, последният момент, който обсъждахме в глава 10, може да послужи като входящ клин, подпомогнат от идеята, че животът на Христос на земята е цялата същност на Божия характер. Ако можем да включим поне тези два слоя на концепцията в историята, тогава имаме възможност да внесем останалите по-късно, за да завършим картината. Това е картина на възвишена благодат от страна на Отец вместо травмиращия ужас от един Бог, който изисква от Авраам да убие скъпоценния си син.

А след тези неща Бог изпита Авраам и му каза: Аврааме! И той каза: „Ето ме“. Тогава Той каза: „Вземи сина си, единствения си *син* Исаак, когото обичаш, и иди в земята Мория и го принеси там като всеизгаряне на една от планините, за които ще ти кажа. Битие 22:1-2

Припомняме думите на Исус към ханаанката: „Не е добре да се вземе хляба на децата и да се хвърли на малките кученца.“ (Матей 15:26). Отговорът на жената показва, че тя вярва, че Исус я нарича куче. Но тя погрешно разбира това, което Той казва, като по този начин прави изпитанието на вярата си много по-голямо, отколкото би трябвало да бъде. Изявлението на Исус е огледало на нейните собствени мисли за нея самата. Христос не смята, че тази скъпоценна дъщеря е куче, но формулира думите Си по такъв начин, че да научи както нея, така и учениците на важни уроци.

ВЯРАТА НА АВРААМ

Същото нещо се случило, когато Авраам поискал доказателство, че ще притежава земята, която Бог му бил обещал. Отец казал на Авраам да донесе тригодишна юница, тригодишна коза, тригодишно агне и гургулица. Тези думи имали значение за Авраам в неговия собствен контекст. Бог бил наясно с това. Бог никога не му е казал какво да прави с тях, но Авраам продължил напред в референтната рамка, която разбирал тези думи. Бог позволил на Авраам да направи това, което смята, че Бог иска, за да го научи на важни уроци.

Когато Бог казал на Авраам да вземе единствения си син, значението на думите предавало улика, че Авраам е действал в рамките на собственото си разбиране за тези думи. Бог знаел, че ще бъде разбран по този начин, и използвал това неразбиране от страна на Авраам, за да извади на повърхността вътрешното му мислене, което довело и до усложняване на изпитанието на вярата.

Помислете за фразата „принеси го като всеизгаряне“. Думата *принос* съдържа следните значения в *речника на Браун, Драйвър и Бригс*:

Издигам, карам да се изкачвам или изкачвам, карам да се издигам, предизвиквам, довеждам срещу, отнемам, възпитавам, издигам, обучавам, карам да се издига, събуждам, възбуждам (умствено), предлагам, възпитавам (на дарове), въздигам, карам да се издига, предлагам – Хифил форма на Евр. 5927

В този контекст виждаме как звучи буквалният превод на Йънг:

И Той казва: „Вземи, моля те, твоя син, единствения си, когото си възлюбил, Исаак, и иди за себе си в земята Мория и **го накарай да се възкачи там** за всеизгаряне на една от планините, за която ти говоря.“ Битие 22:2 (Буквален превод на Йънг)

Тъй като щели да се възкачат на планината Мория, думата *изкачване* е естествен избор за такова пътуване. Думата за всеизгаряне има две

УМИЛОСТИВЕНИЕ

значения. Първото е *всеизгаряне*, а второто е *изкачване, стълбище* или *отивам нагоре*. Конкордансът на Стронг го представя по следния начин:

Активно причастие от женски род на Евр. 5927; стъпало или (колективно стълби, като изкачване); обикновено холокост (като издигане в дим): – изкачване, всеизгаряне (жертва), изкачване до. Вижте също Евр. 5766.

Вижте как се превежда думата за всеизгаряне в този стих:

И *имаше* седем стъпала, за да **се изкачи** до него, и сводовете му *бяха* пред тях; и *имаше* палми, една от тази страна, и друга от другата страна, върху стълбовете му. Езекиил 40:26 (Версия на крал Джеймс)

Следователно това, което Бог казал, може да бъде преведено по следния начин:

Тогава Той каза: „Взemi сега сина си, единствения си *син* Исаак, когото обичаш, и иди в земята Мория, **изкачи се** там и **се изкачи** на една от планините, за която ще ти кажа. Битие 22:2

Тази подробност е важна, за да се обясни огледалото, което съществува в текста. Бог знаел как Авраам ще разбере думите, които му говори. Първо, нека разгледаме какво казва Бог за жертвоприношението на деца:

"И съградиха високите места на Ваал, за да горят синовете си в огън за всеизгарянния на Ваал — което не съм заповядал и не съм говорил, и на ум не Ми е идвало!" Еремия 19:5

Бог говори чрез Еремия относно времето, в което Израил излязъл от Египет.

Защото не говорих на бащите ви, нито им заповядах в деня, когато ги изведох от египетската земя, относно всеизгарянията или

ВЯРАТА НА АВРААМ

жертвите. Но това им заповядах, като казах: „Послушайте гласа Ми и Аз ще бъда ваш Бог, а вие ще бъдете Мой народ. И ходете по всички пътища, които съм ви заповядал, за да ви бъде добре.” Еремия 7:22-23

Както казахме по-рано, жертвената система била дадена на човека като огледало на мислите му към Отец и Неговия Син. Бог никога не е желал жертви. Човек, който се стреми да се защити от грубото обвинение, че иска да убие Божия Син, проектира това върху Бог като нещо, което Той желае. Това е нещо жестоко, което човекът прави с Бога, но в крайна сметка то само прави изпитанията, пред които човекът трябва да се изправи, още по-големи.

Начинът, по който Авраам разбира Бог, разкрива какво е в самия него. Той е огледан в среда, в която се принасят детски жертвоприношения; хората от ханаанската земя, в която той живеел, практикували тези мерзости. Всички грехове, които той бил извършил преди, го притискали с мисълта за присъда, а оттук и за наказание.

Гузната съвест на Авраам го изкушавала да повярва, че не му е простено от Бог, освен ако не пожертва нещо за Него. Затова Бог отразил това погрешно старозаветно мислене към Авраам, за да го изведе от него. Бог искал детето Му да има връзка на обич с Него, без непрекъснато да изпитва страх и несигурност поради неразбирането му за Божия характер.

Ако Бог наистина е заповядал на Авраам да убие сина си, следващите думи би трябвало да ни оставят с озадачени въпроси.

И Той каза: „Не слагай ръката си върху момчето, нито му прави нещо; защото сега знам, че се боиш от Бога, понеже не си задържал сина си, единствения си син, от Мене.” Битие 22:12

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Дали Бог е измамил Авраам, като му заповядал да убие сина си и след това в последния мъчителен момент го спрял, казвайки, че сега е доволен, че Авраам е достоен? Идеята е изключително проблематична.

Всичко добива много повече смисъл в контекста на идеята, че Авраам разбира Божиите думи в месингова, създадена от човека, правосъдна система. Бог знаел, че Авраам ще го осмисли по този начин, но нямало друг метод, по който враждата в сърцето му да бъде разкрита.

Заповедта да се убие Исаак разкрива семето, което е било скрито в лоното на Адам, който мислел, че Бог ще убие жена му. Не можел да понесе мисълта за раздяла с нея. Той вярвал, че Бог изисква смъртта ѝ, точно както Авраам смятал, че Бог иска Исаак мъртъв.

Християнският свят използва тази история като рамка на изкуплението и ключов елемент за наказателно заместничество. Вижте какво казва Спърджън:

Не забравяйте, че в случая с Авраам Исаак бил дете на сърцето му. Няма нужда да разширявам това, можете лесно да си представите как го е обичал Авраам; но в случая с нашия Господ кой ум може да си представи колко близо и скъп е бил нашият Изкупител до Отца? Спомнете си онези чудесни думи на Въплътената Мъдрост: „Бях край него като една възпитана с него; и всеки ден бях негова наслада, радвайки се винаги пред него.“ Нашият славен Спасител бил повече Син на Божията любов, отколкото Исаак можел да бъде любимецът на Авраам. Вечността и безкрайността влязоха в любовта, която съществуваше между Отца и Сина. Христос в човешката природа беше несравнимо чист и свят и в него обитаваше телесно пълнотата на Божеството; затова той беше много възхитителен за Отца и тази наслада беше публично засвидетелствана в звукови изявления: „Този е Моят възлюбен Син, в когото имам благоволение“. **Но той не го пощади, а го направи**

ВЯРАТА НА АВРААМ

заместител на нас, грешните, направи го като проклятие за нас и да бъде повесен на дърво. Имате ли любимо дете? Имате ли някого, който се сгушва в пазвата ви? Имате ли по-скъп от всички останали? Тогава, ако бъдете призвани да се разделите с него, вие ще можете да имате общение с великия Отец в предаването на неговия Син. — Чарлз Спърджън, *Евангелието на Авраам*.

Точно както ханаанката смятала, че Исус я нарича куче, така и Авраам мислел, че Бог иска той да принесе сина си в жертва. Тази история е жизненоважна, защото диагностицира човешкия проблем. По Божия заповед грехът бива наказан да изобилства в Авраам, за да се разкрие това, което било скрито.

Подобно на ханаанката, нейното погрешно месингово разбиране на думите на Исус неизбежно направило изпитанието ѝ много по-трудно, отколкото можело да бъде, но нейното месингово разбиране направило това неизбежно. Така и при Авраам нямало начин да се избегне сериозността на изпитанието, не защото Бог го изисквал, а поради погрешното разбиране на човека за Божия характер.

Това, което е толкова красиво при Авраам, е, че въпреки погрешното си разбиране, той все още се държал с вяра за Бог, вярвайки, че Той може да възкреси сина му от мъртвите.

С вяра Авраам, когато беше изпитан, принесе Исаак и този, който беше получил обещанията, принесе своя единороден *син*, за когото беше казано: „В Исаак ще се нарече твоето потомство“, заключвайки, че Бог *е в* състояние да *го* възкреси, дори и от мъртвите, откъдето го и получи назад в преносен смисъл. Евреи 11:17-19

Авраам прекрачил провала на Адам. Първият мъж не успял да преодолее погрешното си разбиране, за да прегърне обещанието на Бог, че ще осигури всичките му нужди. Той мислел, че ще загуби Ева

УМИЛОСТИВЕНИЕ

завинаги. Исусовата вяра у Авраам била тази, която му позволила да вижда отвъд портите на гроба. Той се доверил, че Бог ще се погрижи за сина му, така че да изпълни обещанието, че ще бъде баща на голямо множество. Така четем:

"И без да отслабне във вяра, като виждаше, че тялото му е вече замъртвяло, тъй като беше на около сто години, както и мъртвостта на утробата на Сара, не се усъмни в Божието обещание чрез неверие, а се укрепи във вяра, като отдаде слава на Бога и като беше напълно уверен, че това, което Бог е обещал, Той е силен и да го изпълни. Затова му се счете за правда." Римляни 4:19-22

Внимателно отбелязваме, че вярата му се е *счела* за правда. Неговото погрешно разбиране за характера на Бог не е праведно, но вярата, която той проявява, му се счита за правда.

Ако приемем тази история, както вярват Спърджън и повечето християнски писатели относно убиването на овена след пощадяването на Исаак, то делото на Авраам при вдигането на ножа, за да убие сина си, се разбира като Бог, Който изисква смъртта на нещо, за да бъде удовлетворен. Това очертава цялото изкупление в контекста на жертвеното умилоствение.

Такова беше и моето предишно разбиране за евангелската история, описана в ранните издания на моята книга *Идентичностни войни*:

Опитайте се да си представите Бог в историята за Авраам и Исаак и вижте, че няма кой да стъпи в пролома за Исус, **няма кой да освободи Отец от раздиращата сърцето задача на жертвата, никой, който да удържи божествената ръка от забиването на ножа.** В земетресението и мрака на онзи съдбовен ден, когато най-голямата любов, която някога е била прекъсвана заради нашите грехове, чувам вика на Отца: „Сине Мой, Сине Мой, как мога да се

ВЯРАТА НА АВРААМ

откажа от теб? Как мога да те пусна?" Ето тук е пъкълът. И бащата, и синът са преживели ада при прекъсването на връзката си в наша полза. Какво друго може да бъде същността на ада, освен точно обратното на това, което представлява Божието царство – любовна, интимна връзка? – *Идентичностни войни*, издание от 2012 г

Докато го чета сега, се чувствам като болен от картината, която този откъс представя. Докато някои теолози инстинктивно се опитват да смекчат удара на Бащата, който убива Сина Си, аз сяпко се доверявах на последиците от божествена справедливост, която изисква смърт, дори смъртта на собствения Му Син. Когато писах това нямах представа за фалшивата справедливост на Сатана, нито за идеята, че присъдата и осъждането идват от Адам, а не от Бог. С по-горе представената картина на изкуплението, Отец е разглеждан като Този, Който убива Сина Си. Лутер се опитва да смекчи този удар, като приписва убийството на Божия закон.

Законът ръмжи: „Добре. Ако Твоят Син поема греховете на света, аз не виждам грехове никъде другаде освен в

*Това прави Отец да изглежда глупав;
Неговото творение
греша и затова
Божият невинен
Син трябва да умре,
преди Отец да може
да бъде
удовлетворен?
Изглежда
произволно; защо
просто не можеш да
простиш?*

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Него. Той ще умре на кръста." **И законът убива Христос. Но ние излизаме на свобода.**²⁸

Отново, както обсъдихме по-рано, се прави още една стъпка в Троицата, за да се представи тази смърт като саможертва, а не като Отец, който убива Сина Си. Но всички тези неща са маски, които прикриват враждебността на човека към Бога, представяйки Го като изискващия смърт, за да задоволи суровата и взискателна справедливост. Това прави Отец да изглежда глупав; Неговото творение грешни и затова Божият невинен Син трябва да умре, преди Отец да може да бъде удовлетворен? Изглежда произволно; защо просто не можеш да простиш? Това ни напомня историята за Саул и Йонатан:

"А израилевите мъже се измъчиха в онзи ден, защото Саул беше поставил народа под клетва, като беше казал: Проклет онзи, който вкуси храна до вечерта, докато не отмъстя на враговете си! Затова никой от народа не вкуси храна." 1 Царе 14:24

"Тогаваша Саул каза на Йонатан: Кажни ми какво си сторил! И Йонатан му отговори и каза: Вкусих само малко мед с края на тоягата, която беше в ръката ми, и ето, трябва да умра! И Саул каза: Така да направи Бог и така да прибави — непременно ще умреш, Йонатане! Но народът каза на Саул: Йонатан ли да умре, който извърши това велико избавление в Израил? Да не бъде! Жив е ГОСПОД — косьм от главата му няма да падне на земята, защото той действа с Бога днес! Така народът спаси Йонатан и той не умря." 1 Царе 14:43-45

В рамките на Христовия характер и двата завета, Божията заповед към Авраам била дело на Стария завет, за да накара неговия скрит грях да

²⁸ Martin Luther, *Commentary on St Paul's Epistle to the Galatians*

ВЯРАТА НА АВРААМ

изобилства. Авраам проявил божествена вяра през тъмнината на фалшивото разбиране.

Именно в същата тази тъмнина Христос трябвало да се придържа към любовта на Своя Отец.

Около три часа Исус извика със силен глас: „Ели, Ели, лема сабахтани?“ което означава „Боже мой, Боже мой, защо Ме изостави?“ Матей 27:46 (Нов буквален превод)

Исус се борел със съмнението, че Неговият Баща Го е изоставил. Подобно на Авраам, Той уповавал на Своя Баща независимо от мрачния облак около Него и се предал в ръцете на Бога. Защо се налагало Исус да мине през този облак на съмнението? Той носел върху Себе Си нашето погрешно разбиране на Бога, мислейки си, че Той ще ни напусне. И Исус и Авраам победили мрака и триумфирали, доказвайки, че Исус е семето на Авраам.

Сега на Авраам и неговото Потомство бяха дадени обещания. Той не казва: „И на семената“, както за мнозина, а като за един: „И на твоето семе“, което е Христос. Галатяни 3:16

Авраам е баща на вярата (Римляни 4:16). Христос, семето на Авраам, възвеличил делото на патриарха с вяра, която пронизала тъмнината на целия свят.

В светлината на тези разсъждения принципите на умиловението се виждат по един напълно нов начин. Те ще ни позволят да говорим на скалата, вместо да я удряме. Тази информация е жизненоважна за усъвършенстването на светиите през Времето на Якововата скръб точно преди Второто пришествие на Христос.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Уви! Защото този ден е велик, така че никой не е като него; и това е времето на скръбта на Яков, но той ще бъде спасен от нея. Еремия 30:7

Както по-късно ще разгледаме с повече подробности, Божиите хора ще преминат през изпитание, при което ще са изкушени да почувстват, че Бог напълно ги е изоставил. Ако познаваме нашия Отец и Неговия характер, чувствата на изоставяне ще бъдат смекчени от познаването на истината, че Той никога не е желаел жертви и приноси. Ние ще можем да пробием този мрак, когато целият свят се събере срещу онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.

В най-мрачния час Божият народ ще триумфира над естествената вражда и ще каже:

"...Ето, това е нашият Бог, чакахме Го да ни спаси. Това е ГОСПОД, чакахме Го. Ще се радваме и ще се веселим в спасението Му." Исаия 25:9

Разглеждайки историята за Авраам, ние положихме основата за развитието на човешкия гняв срещу Бог. Той е скрит в лоното на Адам, проявен е в убиването на Авел от Каин и достига своята кулминация в картината с Авраам, който убива сина си; проявление на това, което Адам смятал, че Бог иска да му направи. Адам бил син на Отец (Лука 3:38). Дълбоката тъмна сянка на Авраам с нож, вдигнат, за да се забие в гърдите на сина му, е яркото проявление на това, което човечеството мисли за Божието виждане за справедливост.

Нека сега проследим това човешко негодувание срещу Бога, което се проектира като Божие искане за кръвна жертва.

ДАНИИЛ И ОТВРАТИТЕЛНОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА МАЛКИЯ РОГ

Историята за грехопадението на Адам и Ева, съчетана с разказа за убийството на Авел от Каин, ни представят първоначалното семе, от което намират своя източник всички прояви на човешки гняв, война, кръвопролития, жертви и поклонение. Адам поражда гнева срещу Бог чрез фалшивото си разбиране на предупреждението към потенциалния грешник. Първоначалните чувства на Адам към Божия Син са разкрити в убийството на Авел от Каин.

За да получи човек умилостивение от Бога, той трябва да признае гнева си срещу Него и желанието си да убие Сина Му. Адам и Авел се смирили, за да признаят това престъпление в жертвите, които принесли. Обратно, наскърбеният Каин изразил възмущение срещу светия завет, изоставяйки го, като отказал да донесе агне за заколване и по този начин представил враждебността към Божия Син, която живеела в него. Той се възвеличил срещу Княза на множеството, Исус Христос, чийто Дух живеел в Авел, и го убил.

От това научаваме задълбочен урок. Отказвайки да заколи агнето, Каин отрекъл, че има скрита вражда в себе си. „Това може да е грехът на Адам, но не е мой“, може би си е помислил Каин. Той смятал, че е

УМИЛОСТИВЕНИЕ

добре и няма нужда да признава правилния канал на благодат, който Бог предлагал. Но последствията били ужасни: Отец искал той да насочи омразата си в ритуала на жертвоприношението на агне; но след като не го направил, тази омраза избухнала по неправилен път – към любимия му брат. Тази история трябва да ни предупреди, че когато отричаме греховността, която Бог ни е показал, или Божиите начини за справяне с нея, това беззаконие ще избухне от нас по хаотичен и разрушителен начин, който ще нарани най-близките ни.

Този принцип е верен на индивидуално ниво, на семейно ниво, на общностно ниво, на национално ниво и на нивото на цялата човешка раса. Той се е повтарял много пъти в човешката история, както Соломон мъдро го изразява:

Това, което е, вече е било, и това, което ще бъде, вече е било; и Бог изисква отчет за това, което е минало. Еклисиаст 3:15

Книгата на Даниил предоставя основната рамка за разкриване на предателството на Адам; тя подробно описва съответните аспекти на човешката история, разкривайки действието на тази враждебност в последователни епохи.

За да бъде разбрана историята свързана с пророчествата на Даниил, ние сме задължени на делото на Уилям Милър и неговите сътрудници, които са развили най-пълното, систематично обяснение на тези пророчества през XIX век. За подробен анализ на тези пророчества препоръчвам книгите *Даниил* и *Откровение* от Урия Смит²⁹ и *Даниил Пророкът* от Стивън Хаскъл.³⁰ За съкратен преглед на глави 7 и 8 от

²⁹ Свали от този линк на български:
<https://maranathamedia.bg/download/view/danail-i-otkrovenie>

³⁰ Свали от този линк на английски:
<https://maranathamedia.com/download/view/story-of-daniel-the-prophet-sn-haskell-1903>

ДАНИИЛ И ОТВРАТИТЕЛНОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА МАЛКИЯ РОГ

Даниил вижте глава 15 от книгата *Както ти съдиш*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com.

Ще предоставя кратко резюме на тези книги, които току-що споменах, за да осигуря контекст за глава 8 от Даниил.

"Видях овена да бодне на запад, на север и на юг и никой звяр не можеше да устои пред него, и нямаше кой да избави от силата му; и той правеше каквото си искаше и се възвеличи. А докато внимавах, ето, козел дойде от запад над цялата земя, без да се допира до земята; и козелът имаше бележит рог между очите си. Той дойде до овена с двата рога, който бях видял да стои пред потока, и се спусна върху него с яростта на силата си. И го видях да стига при овена и освирепя против него, и удари овена, и счупи двата му рога; и в овена нямаше сила да устои пред него. И той го хвърли на земята и го стъпка и нямаше кой да избави овена от силата му. И козелът се възвеличи твърде много; а когато стана силен, големият му рог се счупи и четири бележити рога израснаха към четирите небесни ветрища."
Данаил 8:4-8

Ангел Гавраил дава на Даниил интерпретацията на овена и козела, символизиращи във видението.

"Овена, който си видял, с двата рога, са царете на **Мидия и Персия**. Косматият козел е **гръцкият** цар; и големият рог между очите му е първият цар." Данаил 8:20-21³¹

Решаващата история за победата на Гърция над Мидо-Персия се случила през 331 г. пр.н.е

³¹ Урия Смит, *Даниил и Откровение*, стр. 133

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Александър първо победи пълководците на Дарий при река Граник във Фригия. След това той нападна и разби Дарий при проходите на Исос в Киликия и след това го победи в равнините на Арабела в Сирия. Тази последна битка се състоя през 331 г. пр. н. е. и бележи падането на Персийската империя. С това събитие Александър станал господар на цялата страна.

Персия и Гърция, както повечето нации, съдържали религиозни практики, включващи жертвоприношения на животни.

Жертвоприношението на животни е ритуалното умъртвяване на животно като част от религията. **Практикува се от привърженици на много религии като средство за умилостивяване на бог или богове или за промяна на хода на природата.** Освен това то изпълнявало социална или икономическа функция в онези култури, където ядливите части от животното били разпределяни между тези, които присъствали на жертвоприношението за консумация. **Жертвоприношенията на животни се срещат в почти всички култури**, от евреите до гърците и римляните (особено пречистващата церемония Лустрацио), египтяните (например в култа към Апис) и от ацтеките до йоруба. Религията на древните египтяни забранява принасянето в жертва на други животни освен овце, бикове, телета, мъжки телета и гъски.³²

Животинските жертвоприношения на народите намират своето начало в събитията с Адам и Ева, Каин и Авел. Както показва цитатът по-горе, жертвоприношенията на езическите народи са били средство за умилостивяване на техните богове или манипулиране на резултати. Това е доказателство за всеобщия отказ да приемем дълбоко

³² <https://en.wikipedia.org/wiki/Sacrifice>

ДАНИИЛ И ОТВРАТИТЕЛНОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА МАЛКИЯ РОГ

скритата враждебност във всички нас и инстинкта да проектираме желанието за жертва върху Бог, за да успокоим Неговия гняв.

Вавилонските и персийските свещеници предлагат ежедневно жертви на боговете си. Вавилонците и персите също са имали религиозна система за **ежедневни или непрекъснати приноси.**

Това става ясно чрез откриването на цилиндъра на Кир (538-529 пр.н.е.), надписът върху който е преведен както следва:

„Ежедневно той планираше и враждувайки, той позволи да спре редовното принасяне; той назначи - установи в града.“ — *Вижте забележителности на цивилизацията; Асирийска и вавилонска литература*, от Алберт Ф. Харпър, страница 171.

Друг превод гласи: „Той планираше всеки ден и във враждебност накара установеното жертвоприношение да спре.“ *Археология и Библията*, от Джордж А. Бартън, второ издание, стр. 385.³³

Четем за силната ярост на козела към овена. Както посочих по-рано, всеки гняв към другите е проява на нашата скрита ярост към Бог. Апостол Йоан казва, че ако мразиш брат си, ти си в тъмнина (1 Йоан 2:9).

Конфликтът между Персия и Гърция е проява на онази вътрешна вражда, която хората изпитват към Бога. Исус казва:

"Понеже сте направили *това* на един от тия най-малки Мои братя, направили сте го на мен." (Матей 25:40).

³³ Ф. Л. Шарп, *Антиох или Рим*. Свали от този линк:

<https://maranathamedia.bg/book/view/antiokh-ili-rim>

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Хората сме несигурни поради отчуждението си от Бога, което ни пречи да се виждаме един друг като членове на Божието семейство. Това се проявява в нашата нужда да умилостивяваме боговете си и да доминираме над ближните си.

Символиката с козела, който унищожава овена в книгата Даниил, съдържа ехо от първото убийство в човешката история. Козелът е символ на Сатана, а овенът или овцата - на Христос. В историята за първите братя, Каин, вдъхновен от козела, Сатана, се ядосва изключително на Авел, който е вдъхновен от овцата, Исус, и го убива, също както Гърция унищожава Персия чрез клането на много хора.

Символиката с овена и козела, във връзка с Каин и Авел, ни води към първоначалния гняв на първото семейство на земята. Причината, поради която тази история е важна, е това, което Даниил описва по-нататък.

И от един от тях излезе малък рог, който **порасна изключително голям** към юг, към изток и към Славната земя. И израсна до небесното войнство; и хвърли на земята *част* от войнството и *някои* от звездите и ги стъпка. Той дори възвиси *себе си* по-високо от началника на множеството; и чрез Него ежедневните *жертви* бяха отнети и мястото на Неговото светилище беше съборено. Даниил 8:9-11

В събитията, описани от Даниил, от Гърция възниква сила, която се възвеличава дори до княза на войската, който е Исус, Божият Син. Без да навлизаме в подробности как се е появила тази сила, виждаме, че Рим е единственото царство, което е станало по-голямо от Гърция, както е посочено в пророчеството.

Свързвайки тези точки, гневът, проявен в Каин срещу Авел, става много по-значителен във войната между Персия и Гърция и след това изключително голям чрез Рим, който в крайна сметка разпнал Божия

ДАНИИЛ И ОТВРАТИТЕЛНОТО ПРЕДАТЕЛСТВО НА МАЛКИЯ РОГ

Син, като по този начин напълно изявил предателството на Адам в плътта.

В този по-широк контекст пророчеството на Даниил не просто дава списък на последователни царства от времето на Вавилон до последните дни, а по-скоро ни разказва историята за това как предателството на Адам се е проявило в човешката история. Тази връзка дава много повече сила на разглежданото пророчество и ни предоставя инструмент за предсказване на по-нататъшни повторения на това гневно семе, особено в последните сцени от земната история.

Гавраил казва на Даниил, че този принцип на гняв или възмущение ще спре във времето на края.

И той каза: Ето, аз ти съобщавам какво ще стане в **последното време на негодуванието**; защото в определеното време *краят ще дойде.*" Даниил 8:19

Това негодувание продължава от времето на Адам до днес. То се проявява във всяка война и всяка насилствена смърт от дните на Авел. Това е предателството на Адам, увеличено и проявено, и то ще продължи да се изявява, докато Князът на Войнствата не спре желанието за жертва и приношение (Даниил 9:27).

Той дори възвиси *себе си* по-високо от началника на множеството; и чрез Него ежедневните *жертви* бяха отнети и мястото на Неговото светилище беше съборено. Поради престъплението беше предадена армия *на рога*, за да се противопостави на ежедневните *жертви*; и той хвърли истината на земята. Той направи *всичко това* и просперира. Тогава чух един свят да говори; а *друг* светия каза на онзи *някой*, който говореше: „Докога *ще* продължи видението *за* ежедневните *жертви* и престъплението на запустението, даването и на светилището, и на

УМИЛОСТИВЕНИЕ

войската да бъдат потъпкани?“ И той ми каза: „За две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти.“ Даниил 8:11-14

Преди да можем да копаем по-дълбоко в смисъла на Даниил 8:11-14 и връзката му с умилоствението, трябва да дадем малко повече история, за да предоставим контекст. Уилям Милър и адвентното движение от XIX век хвърлят ценна светлина върху тези важни стихове.

УИЛЯМ МИЛЪР, ЕЖЕДНЕВНАТА И ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО (МЕРЗОСТТА) НА ЗАПУСТЕНИЕТО

Във втора глава споменахме учението на Аквински, който взел логическата последователност от твърденията на Анселм, имаща за цел да рационализира изгарянето на еретици. Изгарянето на хора е проява на скритата вражда срещу Бог и Неговия Син. През следващите 500 години светът страдал от тиранията на римската власт, която принуждавала съвестта, използвайки страха от смъртта. Силите на протестантството и исляма задържали властта на папството, докато едновременно с това проявявали същото негодувание и ярост. Един от най-значимите изрази на ответния гняв към Рим идва чрез Френската революция. Нейната кулминация е, когато френския генерал Бертие пленява папата на 15 февруари 1798 г.

Именно това събитие предизвиква възраждане в изучаването на Библията по онова време. Хората започнали да „тичат насам-натам“ (англ.) из книгата на Даниил и знанието се увеличило (Даниил 12:4).

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Един от мъжете, които започнали да изучават Писанията малко след това време, бил Уилям Милър. Той бил капитан в милицията на Вермонт и част от американските сили, които победили британците в битката при езерото Шамплейн, Платсбърг, 11 септември 1814 г.³⁴

Уилям Милър бил почти сигурен, че значително превъзхождащите американци ще ги победят от дисциплинираните Червени палта, но за негова голяма изненада американците надвили. Бивайки деист по онова време, той се убедил в намесата на висша сила в делата на хората и решил да разнищи това, което преди смятал за много противоречия в Библията.

Аз лично посетих дома на Уилям Милър в Лоу Хемптън, щата Ню Йорк и седнах зад бюрото, на което той изучавал Библията си. Минах по пътя от дома му до горичката с дървета, където се молел, след като разкрил значението на Данииел 8:14 и бил поканен да „разкаже това на света“.

И той ми каза: „За две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти.“ Данииел 8:14

Много християнски учени по времето на Уилям Милър смятали, точно както и повечето учени днес, че малкият рог, описан в Данииел 8:11 е Антиох Епифан, който през II век пр.н.е. прекратил жертвоприношенията в Йерусалим. Основната идея била, че силите на злото, се стремели да спрат еврейската жертвена система. Но това не отговаря на модела на пророчеството, защото предметът, за който се говори в него, са царства, а не отделни царе. Учените също пропускат, че силата, описана тук като малкия рог, всъщност е била **по - голяма** от силата на Гърция.

³⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Plattsburgh

УИЛЯМ МИЛЪР, ЕЖЕДНЕВНАТА И ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО (МЕРЗОСТТА) НА ЗАПУСТЕНИЕТО

Затова козелът [Гърция] стана **много голям**; ... Даниил 8:8

И от един от тях излезе малък рог, който **порасна изключително голям** към юг, към изток и към Славната земя. Даниил 8:9

Единствената сила в развитието на историята, която е израснала от Гърция и е по-голяма от нея, е Рим. Във всеки случай повечето изследователи на Библията заключават, че пророчеството на Даниил 8-ма глава завършва преди раждането на Христос.

Един от многото проблеми с това са думите на Христос относно мерзостта или престъплението на запусъението.

„Затова, когато видите **„мерзостта на запусъението“**, за **която** говори пророк Даниил, да стои на святото място“ (който чете, нека разбира). Матей 24:15

Исус казва на онези, които виждат тази „мерзост на запусъението“, да бягат от Юдея в планините. Лука изяснява точно какъв е знакът, който им открива кога трябва да бягат:

„Но когато видите Йерусалим, заобиколен от армии, тогава знайте, че запусъението му е близо. Лука 21:20

Силата, която обиколила и унищожила Йерусалим през 70 г. сл. Хр., е Рим. По този начин ние можем да свържем „мерзостта на запусъението“ с него. Даниил говори за тази опустошителна сила в Даниил 8:13:

"Тогава чух един светия да говори; и един светия каза на този, който говореше: Докога се простира видението за постоянната жертва и за престъплението, което докарва запусъение, когато светилището и войнството ще бъдат потъпкани?" Данаил 8:13

Фактът, че Исус говори за тази сила като за нещо предстоящо показва, че написаното от Даниил не позволява да бъде свързано с прояви от II

УМИЛОСТИВЕНИЕ

век преди Христа. Този факт поставя по-голям акцент върху въпроса за *колко време* ще бъде това видение, както се пита в Данииел 8:13, защото то се простира далеч отвъд II век пр. н. е., в бъдещето след раждането на Христос и унищожаването на Йерусалим. И така, колко дълго ще продължи тази ужасна история?

Отговорът на този въпрос включва разбирането за това какво е *ежедневната жертва* и *престъплението на запустението* и колко време са тъпкани Светилището и множеството (войнството).

Преводачите на този пасаж от Версията на крал Джеймс, започвайки от стих 11, са добавили думата *жертва*, за да дадат живот на идеята, че описаните събития се отнасят за атака срещу системата за жертвоприношения на Бог, която е била централна характеристика на еврейското светилище. Три пъти към текста е добавена думата *жертва*, изписана в курсив.

Да, той възвеличи *себе си* дори до началника на множеството, и от него дневната *жертва* се огне, и мястото на светилището му се хвърли. И множеството *му* биде дадено срещу дневната *жертва*, поради престъплението им, и хвърли истината на земята; и просперираше. Тогава чух един светия да говори, а друг светия каза на онзи *светия*, който говореше: Колко дълго *ще* бъде видението за ежедневната *жертва* и престъплението на запустението, за да даде и светилището, и войската да бъдат стъпкани? Данииел 8:11-13

Уилям Милър разглежда въпроса за жертвите по следния начин:

Първо, „ежедневната жертва“. Това може да се разбира от някои като еврейски обреди и церемонии; а от други като езическите ритуали и жертвоприношения. Тъй като и евреите, и езичниците имаха своите обреди и жертвоприношения сутрин и вечер и техните

УИЛЯМ МИЛЪР, ЕЖЕДНЕВНАТА И ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО (МЕРЗОСТТА) НА ЗАПУСТЕНИЕТО

олтари бяха държани да димят с жертвите им на зверове и техният свети огън беше запазван в народните им олтари и храмове, посветени на техните няколко божества или богове, може да се загубим докато се опитваме да разберем към кое от тях да приложим този фигуративен израз; нашият текст и контекст не обясняват значението. Много е очевидно, когато внимателно разгледаме нашия текст, че той трябва да се разбира като отнасящ се до езически и папски обреди, тъй като той е съчетан с „мерзостта на запусъението“ и извършва същите действия, каквито се приписват на Папска мерзост, (да даде и светилището, и множеството да бъдат тъпкани). Вижте също Откровение 11:2, „Но дворът, който е извън храма, остави и не го измервай; защото е даден на езичниците; и светия град ще тъпчат четиридесет и два месеца.“ Този последен текст има препратка само към папския звяр, който е образът на езичника; но разглежданият текст има препратка както към езичеството, така и към папството. Тоест докога езическото престъпление и папското престъпление ще тъпчат с краката си светилището и множеството? Това трябва да е истинското и буквално значение на нашия текст; това не може да означава само антихристиянската мерзост, тъй като те никога не са опустошавали еврейската църква; нито може да означава Антиох, сирийския цар; защото той и царството му били опустошени и унищожени преди Христос; и е очевидно, че Христос е намеквал точно за тази сила, когато е казал на учениците си, Матей 24:15, „И тъй, когато видите мерзостта на запусъението, за която говори пророк Даниил, да стои на святото място.“ Вярвам, че всички коментатори са съгласни, че Христос е имал предвид римската сила – ако е така,

УМИЛОСТИВЕНИЕ

тогава Даниил има същото значение; защото това е самият пасаж, за който Христос наемква.³⁵

Милър изяснява, че пророчеството на Даниил трябва да се простира до времето на Христос и след това. В такъв случай 2300-те дни не могат да бъдат буквални, тъй като те трябва да се простират от времето на Даниил и отвъд времето на Христос. Вторият важен момент тук е, че термините *ежедневна* и *престъпление на запустението* се отнасят изключително за езически церемонии и жертвоприношения, а не за еврейската жертвена система.

Заключението, че този пасаж говори за атака срещу Божията жертвена система със силата на малкия рог, предполага, че Бог наистина е искал жертви и приноси, а Сатана чрез силата на малкия рог се опитва да ги спре.

Интерпретацията според която малкият рог е Антиох Епифан засилва идеята, че Бог желае жертви, което подхранва заблудата на фалшивата справедливост, която изисква смърт. Това е още едно доказателство за тъмнината, в която са хората, които се стремят да проектират враждата си върху Бога.

Милър разбира, че терминът *всекидневна* (*ежедневна*) се отнася до езичеството и неговата система за умилостивение чрез жертвоприношения и че изразът *престъпление на запустението* визира папската система за умиротворение. Начинът, по който действат тези две сили, е описан в Даниил 8:11, където ежедневната сила е отнета чрез престъплението на запустението. За да обясни този процес, Милър се позовава на 2 Солунци 2:7.

³⁵ William Miller, *Miller's Works Vol. 2*, Evidence from Scripture and History of the Second Coming of Christ About the Year 1843

УИЛЯМ МИЛЪР, ЕЖЕДНЕВНАТА И ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО (МЕРЗОСТТА) НА ЗАПУСТЕНИЕТО

„И сега знаете какво задържа, за да може той да бъде разкрит в своето време. Защото тайната на беззаконието вече действа: само този, който сега позволява, ще позволи, докато не бъде отстранен от пътя. И тогава ще се разкрие онзи Нечестив, когото Господ ще погуби с духа на устата си и ще унищожи с блясъка на своето идване, именно онзи, чието идване е според действието на Сатана, с цялата сила и знамения и лъжливи чудеса и с цялата измама на неправдата в онези, които загиват; защото не приеа любовта на истината, за да бъдат спасени.“ [2 Солунци 2:5-10] Тук Павел ясно показва, че тогава е действала една мерзост, която щяла да попречи на възхода на последната, докато първата не бъде „отстранена от пътя“. Тогава щяла да се разкрие втората, която Господ щял да унищожи със блясъка на своето идване. Тогава въпросът би бил *кога езичесвото е премахнато от пътя?* Отговарям, трябва да е било след като десетте рога са възникнали от това, което се нарича Западната империя на Рим, които трябвало да възникнат и да управляват един час, 1 (малко време) със звяра, езически: защото този малък рог трябвало да възникне или да бъде „поставен“ сред десетте рога. Това не можело да се случи преди 476 г. след Христа, когато Западната империя паднала и била разделена на десет кралства. Не можела да дойде, докато „те“, десетте царе, не „омърсиха светилището на силата“ (което означава Рим)³⁶

Милър стига до заключението, че 2300 дни всъщност са 2300 години, които започват от времето непосредствено след като Даниил е живял и продължават до 1843 г. Именно по това време светилището щяло да бъде *почистено* или възстановено в законното си състояние. Той стигнал до това заключение през 1818 г., само 25 години преди очистването на Светилището, което той смятал, че е Земята. Той направил извода, че

³⁶ William Miller, *Miller's Works Vol. 1, Views of the Prophecies and Prophetic Chronology*

УМИЛОСТИВЕНИЕ

очистването на Светилището е очистване на земята с огън при идването на Христос.

В разгара си вестта на милъритите достигнала до всяка мисионерска станция по света, обявявайки скорошното идване на Исус. Милър бил събрал много елементи, за да достигне датата 1843 г., която по-късно станала 1844 г. с премахването на нулевата година между пр.н.е. и н.е.

Нашият фокус върху тази история е свързан с идентифицирането на двете опустошителни сили - езическия и папския Рим, които продължават да тъпчат Божия народ от времето на Даниил до малко след времето, когато папата е пленен през 1798 г.

Един момент, който е важно да се разгледа в този преход, е как папската власт е отнела езическата.

Да, той [Малкият рог] възвеличи *себе си* дори до началника на множеството, [Исус Христос] и от него дневната *жертва* бе отнета, [Евр. 7311] и мястото на светилището му се съсипа. Даниил 8:11 (Версия на крал Джеймс)

Думата „отнета“ на иврит е думата *рум*. В оригиналния текст тя всъщност се повтаря два пъти и носи следното значение:

Конкорданс на Стронг [Евр. 7311]: да *бъде висок*, активно да се *издига* или *повишава* (в различни приложения, буквално или в преносен смисъл): – възпитавам, въздигам (себе си), превъзнасям, давам, върви нагоре, надменно, издигам (нагоре), (бъди, вдигни, направи, настрои, твърде) високо (-ег, някого), задръж, наложи, повдигне (-ег) нагоре, (бъди) възвишен, (X a-) силен, качи се, предложи (нагоре), + самонадеяно, (бъди) насърчавам (-ие), горд, настроен, висок (-чайщ), отнемам (отнема, отстранявам, нагоре), развъждам червеи.

УИЛЯМ МИЛЪР, ЕЖЕДНЕВНАТА И ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО (МЕРЗОСТТА) НА ЗАПУСТЕНИЕТО

Това, което всъщност казва текстът, е, че папската власт поема принципите на езичеството, като в същото време премахва езическата рамка и я заменя с християнска. Важното тук е, че умилюстиввяването на боговете в езическата система е било издигнато и трансформирано в римско християнство, без да бъде премахнато. Следователно двете сили, езическият и папският Рим, продължават същия принцип на умилютворяване чрез жертвоприношения.

Това, което е важно за края на 2300-годишното пророчество, свързано с Даниил 8:14, е, че Светилището е пречистено или възстановено. Това предполага, че принципите на умилютворението ще бъдат премахнати от Светилището. В края на 2300-те години през 1844 г. ще започне движение, което ще открие, че Евангелието е напълно освободено от нуждата за умилютворение. Премахването на неговата необходимост е ключовият елемент за привеждане в действие на умилюствението между Бог и човека в действие и по този начин примиряването на човека с Бога.

ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА 2300 ГОДИНИ

Според Данаил 8:14 и 9:24-27

"И каза ми: до две хиляди и триста генонощия (2300 години); тогава светилището ще се очисти." (Данаил 8:14)

70 седмици (490 години) за моят народ и светият ти град (Данаил 9:24)

Евангелието
проповядвано на
евреите

една седмица
Данаил 9:27

Евангелието
проповядвано на
евличниците

408 г. пр. Хр.

Ерусалим възстановен
Данаил 9:25



7 "седмици"

платос 62 "седмици" Данаил 9:25

49 години

434 години

3,5 години

3,5 години

457 г. пр. Хр.

Указ за възстановяване и
построяване на Ерусалим
Ездра 7:1-27

27 г. сл. Хр. 31 г. сл. Хр.

Кръщението
на Исус
Лука 3:1

Месия ще бъде
посечен.
Разпяването на
Исус.
Матей 27:51

34 г. сл. Хр.

Убиването на Симеон
с Кайопи
Девния 7:59-60

1844 г. сл. Хр.

Начало на сега
Данаил 8:14

ОЧИСТВАНЕТО НА СВЕТИЛИЩЕТО

Милъритите претърпели ужасно разочарование, когато Христос не се завърнал на 22 октомври 1844 г. Както обсъдихме по-рано, Бог води Своя народ чрез неговото неправилно разбиране, за да въведе вярата му в една много по-изобилна благодат. От над 50 000 предани последователи на вестта на Уилям Милър относно 1844 г., само около 50 души имали вяра да продължат напред, за да открият грешката си и да влязат в по-дълбоко познание на истината за смисъла на очистването на Светилището.

Ден след голямото разочарование, човек на име Хайръм Едсън решил да отиде и да насърчи някои от другите вярващи. Докато той и спътникът му пресичали неговата царевична нива, Хайръм изведнъж бил поразен от мисълта, че очистваният храм не е земята, а небесното светилище.

"Но главното на това, което казваме, е: ние имаме такъв Първосвещеник, който седна отдясно на престола на Величието в небесата, Служител на **светилището и на истинската скиния, която Господ е издигнал, а не човек.**" Евреи 8:1-2

Уилям Милър е наясно с небесното светилище. В писмо до свой приятел, Джошуа Хаймс, той изброява девет варианта, които Библията дава като светилище, и представя следната причина, поради която смята, че това не може да бъде небесното светилище:

Сега възниква въпросът кое от тези светилища има предвид Даниил или святото същество, което е говорило с Даниил, когато е казало:

УМИЛОСТИВЕНИЕ

„Тогава светилището ще бъде ли очистено?“ Отговарям, не първото, Христос, защото той не е нечист. **Не второто, небето, защото това не е нечисто.**³⁷

Група изучаващи Библията, които твърдо се придържали към 2300-годишното пророчество, се върнали назад и изучавали темата за очистването на светилището и неговото значение. Докато разглеждали церемониите и символите в Стария завет, те видели, че наистина има нещо на небето, което се нуждае от очистване. Урия Смит, един виден водач в тази група, която по-късно станала известна като адвентисти от седмия ден, дал следното обобщение на очистването на небесното светилище:

Възражава ли читателят срещу идеята, че има нещо на небето, което трябва да бъде пречистено? Книгата Евреи ясно потвърждава очистването както на земното, така и на небесното светилище: „Почти всичко чрез закона се очиства с кръв; и без проливане на кръв няма прощение. Следователно беше необходимо образите на нещата в небесата да бъдат пречистени [гръцки, *катаризестай*, пречистени] с тях; но самите небесни неща [очистени] с по-добри жертви от тези.“ Евреи 9:22-23. В светлината на предходните аргументи, това може да се перифразира по следния начин: „Следователно беше необходимо скинията, издигната от Мойсей, с нейните свещени съдове, които бяха образци на истинското светилище на небето, да бъде очистена с кръвта на телета и кози ; но самите небесни неща, светилището на християнската ера, истинската скиния, която постави Господ, а не човекът, трябва да бъдат очистени с по-добри жертви, а именно с кръвта на Христос.“³⁸

³⁷ William Miller, Letter to Joshua Himes on the Cleansing of the Sanctuary, 1842

³⁸ Урия Смит, *Даниил и Откровение*, стр. 155

ОЧИСТВАНЕТО НА СВЕТИЛИЩЕТО

Но какво е това, което се нуждае от очистване в небесното Светилище и как се случва това? Урия Смит обяснява:

Заклучващите глави на Изход ни разказват за изграждането на земното светилище и установяването на службата, свързана с това. Левит започва с разказ за службата, която трябваше да бъде извършена. Всичко, което имаме за цел да забележим тук, е един конкретен клон на службата, който се извършваше по следния начин: Човекът, който е извършил грях, донасял жертвата си до вратата на скинията. Върху главата на тази жертва той поставял ръката си за момент и, както можем разумно да заключим, изповядвал над нея греха си. С този изразителен акт той заявявал, че е съгрешил и е достоен за смърт, но вместо него е посветил жертвата си и е прехвърлил своята вина върху нея. След това със собствената си ръка (и какви трябва да са били емоциите му!) той отнемал живота на жертвата си поради тази вина. **Законът изисквал живота на нарушителя за неговото непокорство; животът е в кръвта (Лев.17:11, 14); следователно без проливане на кръв няма прощение; с проливането на кръв е възможно прощение; тъй като по този начин изискването за живот от закона е удовлетворено. След това кръвта на жертвата, представител на загубения живот, и носителят на нейната вина, били вземани от свещеника и отслужени пред Господ.**

По този начин грехът на индивида чрез неговата изповед, чрез убиването на жертвата и чрез служението на свещеника е прехвърлен от него в светилището. Така хората принасяли жертва след жертва. Ден след ден делото напредвало; и така светилището непрекъснато ставало място, където се помещавали греховете на събранието. Но това не било окончателното разпореждане за тези грехове. Натрупаната вина била отстранена от специална служба, наречена очистване на светилището. Тази служба, в символа, заема

УМИЛОСТИВЕНИЕ

един ден в годината; и десетият ден от седмия месец, в който се извършвала, се наричал ден на умилоствението. На този ден, докато всички израилтяни се въздържали от работа и страдали в душите си, свещеникът донасял два козела и ги представял пред Господа пред вратата на скинията за събранието.³⁹

Урия Смит представя универсалното разбиране за умилоствението чрез задоволяване на божествената справедливост посредством смъртта на заместник. Разбирането на адвентните пионери ни казва, че греховете на престъпника са били пренесени в Светилището и пренасящото средство било кръвта на жертвата. Но продължавайки изучаването си, адвентистите забелязали, че пренасянето на греха става не само чрез кръв, но и чрез изяждане на опеченото месо на приноса за грях от свещеника в Светото място.

Свещеникът, който влиза в светилището, за да представи кръвта на жертвата за грях пред Господа, е силен символ на Христос, който чрез собствената Си кръв влезе в небесното светилище, „получил за нас вечно изкупление“. Чрез кръвта и плътта изповяданите грехове на грешника са били пренесени в светилището.⁴⁰

Важно е да се отбележи, че когато свещеникът или цялото събрание принасяло жертва за грях, кръвта се поръсвала върху завесата между Свялото и Пресветото място и се нанасяла върху роговете на олтара с тамян. Когато владетел или обикновен човек принасял жертва за грях, кръвта се намазвала върху роговете на жертвения олтар и свещеникът изяждал месото от печената жертва в свялото място (Левит 4; 6:26-30; и 10:16-20).

³⁹ Пак там, стр. 156, 157

⁴⁰ Stephen Haskell, *The Cross and Its Shadow*, (Review and Herald, 1914), page 125

ОЧИСТВАНЕТО НА СВЕТИЛИЩЕТО

Фактът, че кръвта се нанася върху два различни олтара, изглежда е свързан с отчетността. Знанията на свещеника превъзхождали тези на обикновения човек и имали по-голям потенциал да преминат отвъд месинговото разбиране и да стигнат до златното.

Греховете щели да се прехвърлят в светилището през цялата година и да се натрупват в него до празника на Деня на умилоствението, когато самото светилище бивало очиствано от греховете на народа.

Пионерите адвентисти от седмия ден направили връзка между очистването на светилището в Даниил 8:14 и това на Божия народ, споменато в Левит 16-та глава във връзка с Деня на умилоствението, празнуван веднъж всяка година в еврейския религиозен календар.

За този ден свещеникът да направи умилоствение за вас, за да ви очисти, така че да може да бъдете чисти от всичките си грехове пред Господа. Левит 16:30 (Версия на крал Джеймс)

В деня на умилоствението била отслужвана специална служба с два козела. Хвърлян бил жребий, за да се избере козелът на Господа, докато другият бил известен като Азасел или козел за отпущане. Господният козел бил принасян в жертва за грях.

Първосвещеникът полагал и двете си ръце върху главата на козела за отпущане и изповядвал всички грехове на народа над нея. След това козелът бил отвеждан в пустинята, като носел греховете на израилтяните. (Левит 16:1-21).

През това време хората трябвало да изповядат греховете си и да преживяват скръб в душите си. Всеки човек, който не се смирявал пред Бог, бил отсичан от израилтяните (Левит 23:27-31). Това означава, че този ден бил ден на съд.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Поради тази причина Деня на умилостивението, който настъпва на 10^{ия} ден от седмия еврейски месец, се разбира от евреите като ден на съда.

Рош Хашана е Денят на Страшния съд за цялото човечество. На този ден човекът е съден за всичките си действия и се записва всичко, което ще се случи и ще се случи през идната година...

На Рош Хашана цялото множество минава пред Него като овце - хората минават покрай Него един по един, един след друг, но Той ги разглежда всички с един единствен поглед. Така в стиха (Псалм 33:15) се казва: „Той създаде всичките им сърца заедно и разбира всичките им действия“; Б - г, Който е Създателят, вижда всичките им сърца заедно (с един поглед) и разбира всичките им действия.

Р. Круспедаи казва от името на Р. Йоханан: Три съдебни книги се отварят на Рош Хашана: една за тези, които са напълно зли, една за тези, които са изцяло праведни, и една за тези, които са в средата. Напълно праведните са незабавно записани и подпечатани да живеят. Изцяло нечестивите са мигновено изличени и белязани да умрат. Съдбата на тези в средата е балансирана между Рош Хашана и Йом Кипур.

Ако имат заслуги [т.е. ако се покаят], те са записани да живеят. Ако нямат заслуги [т.е., ако не успеят да се покаят], те са записани да умрат (пак там, 16 а, б).⁴¹

Пророческата рамка, разработена от Уилям Милър, помогнала на адвентистите от седмия ден да определят кога в човешката история ще настъпи великият последен съд, към който сочи празникът на Деня на Умилостивението всяка година.

⁴¹ https://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/4399/jewish/Day-of-Judgment.htm

ОЧИСТВАНЕТО НА СВЕТИЛИЩЕТО



Последователността на историята, описана в Даниил 7-ма глава, съдържа списък на царствата, завършващ с Второто пришествие на Христос. В този списък е описана картина на която Бог е изобразен в съда над цялата земя. Свързването на идеята за очистването на светилището в Даниил 8-ма глава със сцената на съда от 7-ма, разкрива значителната аналогия между двете глави. Можем да очертаем паралела по следния начин.

Даниил 7	Събитие	Даниил 8
лъв	Вавилон	
Мечка	Мидо-Персия	Овен
леопард	Гърция	Козел
звяр	Рим	Малкият рог
Сцена на съда	Съд	Очистване на светилището

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Христовото Царство

Второ пришествие

Отсечен не с ръка

Когато в Даниил 8:13 бил зададен въпросът колко дълго ще бъде потискан Божият народ от системите за умиротворение на езичеството и папството, отговорът бил, както обсъдихме, 2300 символични дни, което са 2300 буквални години.

Адвентистите от седмия ден стигат до заключението, че последният период на съда ще започне през 1844 г., на Деня на умилоствението.

През това време Божиите хора изповядват греховете си и се каят, докато Бог разглежда книгите със записите. Тези, които са изповядали неправдите си и са се смирили пред Бога, са запазени в Книгата на живота. Другите, които не са се покаяли и държат на греховете си, ще бъдат премахнати от нея. Христос се застъпва за всички онези, които са изповядали името Му и моли кръвта Му да бъде в тяхна полза. Когато делото на съда приключи, всички грехове на хората се поставят върху главата на козелът за отпущане, който представлява Сатана. Той е този, който причинил грехопадението на човека, отделил го от Бога и примамил всички хора да съгрешат срещу Твореца си.

С това разбиране грехът е бил победен и тези, които са се смирили пред Бога, получават умилоствение. Между тях и Бог вече няма нищо и те са готови да влязат във вечното царство на Христос.

След като поставихме рамката за разбирането на Деня на умилоствението както от евреите, така и от адвентистите от седмия ден, ние сме почти готови да приложим нещата, които научихме в първата част на тази книга за процеса на умилоствението. Но първо трябва да направим разлика между типичния протестантски възглед

ОЧИСТВАНЕТО НА СВЕТИЛИЩЕТО

за умилостивението и адвентното разбиране в светлината на системата на старозаветното светилище.

СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ПРОТЕСТАНТСКО И АДВЕНТНО УМИЛОСТИВЕНИЕ

В глава 3-та проследихме как християнската представа за умилостивението/изкуплението се развива около идеята за удовлетворяване на божествената справедливост. Ако Божието правосъдие изисква наказание и Божият гняв е задоволен с такова наказание, тогава е логично, след като то е приложено, процесът на умилостивение да бъде завършен. Ето един израз на тази идея:

В християнството умилостивението се отнася до необходимото помирение между грешното човечество и светия Бог. **Това помирение е възможно чрез изкупителната жертва на Исус Христос**, както е изразено в Римляни 3:25, Римляни 5:11 и Римляни 5:19. изкуплението е централното послание на Библията.

„Получаването на изкуплението е нашето действително помирение с Бог в оправдание, основано на Христовото удовлетворение“, според коментара на Матю Хенри. „Ние, християните, ние вярващите, сега, сега във времената на Евангелието или сега в този живот, получихме

СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ПРОТЕСТАНТСКО И АДВЕНТНО УМИЛОСТИВЕНИЕ

изкуплението, което беше символизирано от жертвите под закона и е залог за нашето щастие в небето.⁴²

Общата християнска идея е, че изкуплението/умилостивението означава помирение. Статията, която цитирахме по-горе, обяснява как се случва това:

Изкупление е дума, която се среща в някои преводи в Римляни, глава трета, стих 25. **Бог принесял Исус като изкупителна жертва.** Други преводи биха използвали думата *умилостивение*, а идеята там е за поглъщащ гнева заместител. Окей?

На кръста Исус Христос поема Божия гняв. Това е сделка между Бащата и Сина. Отец излива яростта си към греха върху Христос и по този начин гневът Му е потушен. Това е методът, по който виновният грешник, който се доверява на Христос, получава свобода. Той е донякъде свързан с оправданието, но това е начинът, по който то всъщност е възможно.⁴³

Уебсайтът, който цитирахме, се стреми да обясни християнския принцип на изкуплението с прости думи за тези, които не са запознати. Изследователите на Библията са изразили това на много по-нюансиран език, но внушението е, че Бог е помирен с човека чрез заместващата смърт на Христос. Това удовлетворява Божия гняв и справедливост. Грешникът изповядва греха си и казва, че съжалява, но смъртта на Христос е тази, която осигурява изкуплението, защото Божията справедливост се разглежда като нуждаеща се от

⁴² <https://www.christianity.com/wiki/salvation/what-is-atonement-biblical-meaning-and-definition.html>

⁴³ Пак там

УМИЛОСТИВЕНИЕ

помирение. Бог не може просто да приеме нашето извинение; Правосъдието Му се нуждае от удовлетворяване.

В този контекст е очевидно, че след като Исус умре на кръста, умилоствението е завършено. Нищо не остава, освен да повярваш. Докато грешникът се държи за Христос, той е защитен от осъждането на Бог към греха.

Християните се позовават на старозаветната система на жертвоприношения като сочеща към смъртта на Христос на кръста, но малко се обръща внимание на последователността от събития в еврейската религиозна година като имаща каквото и да е значение извън самия кръст.

Адвентистите от седмия ден твърдят, че списъкът с празници, даден в Левит 23-та глава, всъщност изгражда стъпка по стъпка път от времето на Христос до Второто пришествие, символизирайки поредица от събития, а не едно събитие, свързано с умилоствението. При свързването на Деня на умилоствението с очистването на светилището през 1844 г. било достигнато по-дълбоко ниво на разбиране на умилоствението.

Посочвайки символите, адвентистите заявили, че умилоствението е извършено чрез служението на свещеника *след* принасянето на животното в жертва, а не *в* момента на жертвоприношението. Джоузеф Уагонър, друг адвентен лидер обяснява това по следния начин:

Бе видно, че грешникът е донасял приноса си; че този принос е бил заколван; и че свещеникът е вземал кръвта и извършвал умилоствението; и тук допълнително се установява, че последното се е извършвало в светилището. **Това най-ясно доказва, че убиването на приноса не е осъществявало умилоствението, а**

СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ПРОТЕСТАНТСКО И АДВЕНТНО УМИЛОСТИВЕНИЕ

е било подготовка за него; защото умилостивението било извършвано в светилището, но приносът не е бил заколван там.

Тези неща, разбира се, са символи и имат своето изпълнение в делото на Господ Исус Христос, Божия Син. Това, че Той е Първосвещеник и Единственият Посредник в Евангелието, ще бъде лесно признато; но редът и начинът на Неговата служба трябва да бъдат определени от Писанията.⁴⁴

Адвентният възглед за изкуплението поддържа същото разбиране за справедливостта като останалото християнство, но сочи към символите в Стария завет, които показват, че грешникът не изкупва греховете си просто като убие жертва, а по-скоро като свещеникът принася кръвта на жертвата към Светилището. Следователно чрез посредничеството на свещеника, изразено в принасянето на жертвената изкупителна кръв, е осигурено умилостивението. Това се случва в самото светилище, а не в двора.

Според преобладаващото християнство удовлетворяването на Божията справедливост се случва на Кръста, докато за адвентистите основавайки се на типологията на Стария завет, вярват, че то се осъществява, чрез посредничеството на нашия Първосвещеник в небето, след като жертвата е била направена на земята. Уагонър продължава:

„Всички са съгласни с идеята, че недоволството на Божеството може да бъде успокоено от невинна жертва, принесена на мястото виновния.“ Това трябва да е правилната идея. Справедливостта или недоволството на Божеството се счита за успокояемо чрез жертвоприношението, но действително е потушено

⁴⁴ J.H. Waggoner, The atonement in the Light of Nature and Revelation, (Review and Herald, 1884), page 187

УМИЛОСТИВЕНИЕ

**благодарение на посредничеството на нашия
Първосвещеник.⁴⁵**

Акцентът на изкуплението за адвентизма бил върху живия Христос, Който се застъпва с кръвта Си пред Отец в небесното светилище. Смъртта на Христос на кръста била от решаващо значение за делото Му, когато се моли с кръвта Си пред Отца, но самият Кръст не бил завършеното умилостивение. Не би могло да има ефективно служение в небето за завършване на умилостивението без кръвта на Христос, но без Неговото ходатайство в небето като наш Първосвещеник, жертвата не би била достатъчна за завършването на процеса.

Цялата рамка на адвентния възглед за изкуплението се основава на системата на Светилището. Всяка от церемониите през еврейската година разказва историята на спасителния план от Кръста до Пришествието на Христос в края на този свят.

Темата на светилището беше ключът, който отключи тайната за разочарованието от 1844 г. То се отвори, за да се види цялостна система от истина, свързана и хармонична, която свидетелства, че Божията ръка е водила великото адвентно движение и разкрива настоящия дълг, като осветлява позицията и делото на Неговия народ.⁴⁶

Докато масовите протестанти представят старозаветната жертвена система като изцяло сочеща към кръста, адвентистите се задълбочили в символите, изследвайки пророческата рамка, която открили в Данииел и Откровение, свързваща делото на съда от Деня на умилостивението с

⁴⁵ Пак там, стр. 195

⁴⁶ Е. Г. Уайт, *Великата борба*, гл. 24, Параграф 1

СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ПРОТЕСТАНТСКО И АДВЕНТНО УМИЛОСТИВЕНИЕ

датата 22 октомври 1844 г.⁴⁷ Станало ясно, че докато празникът Пасха сочи към смъртта на Христос на кръста, останалите празници представляват последователни събития в християнската история от времето на Кръста до Второто пришествие.

Празник	Дата	Образ/Изпълнение
1. Пасха	14 -ти ден от 1-ви месец	Христовия кръст
2. Безквасен хляб	15-22 ^{ри} ден от 1-ви месец	Христос в гроба
3. Първи плодове	Денят след събота по време на безквасните хлябове	Възкресение Христово
4. Празник на седмиците	50 дни след първите плодове (3-ия месец)	Ден на Петдесетница
5. Тръби	1-ви ден от 7-ми месец	Обявяване на съда
6. Ден на умилоствението	10-ти ден от 7-ия месец	Ден на съд

⁴⁷ Повече по тази тема ще намерите в 15-19 глави на книгата *Както ти съдиш* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

УМИЛОСТИВЕНИЕ

7. Празник на
Шатрите

15-22- ^{ри} ден от 7
^{ми} месец

Второто
пришествие на
Христос

Християнството би заявило, че Божият път минава през Кръста. А Адвентизмът ще посочи Псалм 77:13 и ще каже, че Божият план за спасение е в светилището. Кръстът е централен за цялата картина, но планът за спасение е процес, а не просто едно събитие. Кулминацията на спасителния план е великият ден на съда, който според последователността в Даниил 7-ма и 8-ма глави настъпва преди Второто пришествие на Христос.

Адвентният пионер Урия Смит разграничава много изразително Умилоствението в протестантизма и това в адвентизма:

В дългата свита от теми, с които въпросът за светилището е така тясно свързан и в разбирането на което то оказва изключително контролиращо влияние, доктрината за умилоствението заема видно място.

Вече видяхме, че очистването на светилището, изследователният съд на светиите, заличаването или опрощението на греха и завършването на Божията тайна са едно и също нещо. Сега правим допълнителното изявление, че към него спада и умилоствението.

Честотата, с която се споменава, че Христос е изкупил греховете ни на кръста, показва колко широко се приема идеята, че проливането на Неговата кръв и умилоствението са едно и също нещо. Но това води до две ултра и фундаментални грешки. Хората са били доведени чрез тази идея до противоположни крайности на заблудата и са прекарвали времето си в ненужна и безплодна война.

СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ПРОТЕСТАНТСКО И АДВЕНТНО УМИЛОСТИВЕНИЕ

Писанието ясно заявява, че Христос е умрял за всички. Сега, с възгледа, че смъртта на Христос е умилостивението, лесно се стига до заключението, че греховете на всички са изкупени и следователно, никой в крайна сметка не би могъл да бъде осъден. Този клон на аргумента веднага разцъфтява в универсализма.

Но Писанията също толкова ясно ни уверяват, че не всички ще бъдат спасени; че в края на краищата ще почиват под осъждане. За тях, разбира се, не се прави умилостивение; и ако умилостивението и смъртта на Христос са едно и също нещо, от това следва, че неговата смърт не достига по-далеч от умилостивението и следователно той не е умрял за всички, а само за малцина избрани. На този клон на аргумента откриваме горчивия плод на ултра калвинизма.

Темата за светилището ни освобождава от фалшивите твърдения и на двете заблуди. Проблемът и в двата случая се крие в общата предпоставка, която е дефектна; и с такава основа, колкото и да са здрави разсъжденията, на нея, е невъзможно да се стигне до правилно заключение. Смъртта на Христос и умилостивението не са едно и също нещо. И това освобождава въпроса от всякакви трудности. Христос не извърши умилостивението, когато проля кръвта си на кръста. Нека този факт бъде фиксиран завинаги в ума.
– Урия Смит Светилището и 2300-те дни, (1877) стр. 275, 276

Светилището съдържа жизненоважни истини, които ще спасят читателя на Библията от грешките на калвинизма и другата крайност, универсализма. В епоха, когато универсализмът се възражда сред Божия народ, е важно да се отбележи, че нито темата за Светилището, нито тази за Умилостивението се разбират правилно, когато се следва този път.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Ще завършим този раздел, като подчертаем голямата разлика между масовото християнско разсъждаване и адвентизма. Има само една ключова цел в християнската мисъл: чрез убийството на заместителя на човека, Божията справедливост може да бъде удовлетворена. Но тъй като това съответства на удрянето на канарата и заколването на агне върху месинговия олтар, то не се отнася до символиката на говоренето на скалата или истинското значение на двата козела, представени в Деня на умилостивението.

Чрез двата основни принципа на:

1. Пророческата рамка на Даниил
2. Системата на светилищата в еврейската година,

планът на спасението се превръща в процес, обхващащ целия период от християнската история с две основни фокусни точки на умилостивението:

1. Кръстът на Христос през 31 г. сл. Хр. и
2. Съдът, започнал през 1844 г

Тези две фокусни точки имат капацитета не само да ударят скалата, но и да предприемат следващата жизненоважна стъпка да ѝ говорят. Но както ще открием, тъй като адвентизмът не е избягал от правосъдната система на Сатана – система, която изисква смърт – адвентната концепция за умилостивение успява само да засили проблема с тази система.

Това не означава, че пътят, който адвентистите са извървяли, е неправилен. Напротив, Божието дело, както обсъдихме по-рано, цели да накара греха да изобилства, за да можем да намерим истинска

СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ПРОТЕСТАНТСКО И АДВЕНТНО УМИЛОСТИВЕНИЕ

благодат. Адвентната доктрина за съда, или както я наричат, *изследователния съд*, засилва фалшивата правосъдна система, възприета от всички нас.⁴⁸ Тя излага правилната рамка за идване в славната светлина на истинското Евангелие, но това движение спира по пътя и се отвърща от съдбата си. Адвентизмът дава на света наследство от засилено правосъдие, без да извърви последните стъпки към разбирането на Новия Завет за съда, който е освободен от осъдителната справедливост, която изисква жертва.

На Даниил било открито, че умиротворителната система със жертвоприношения на езичеството и папството трябва да продължи до 1844 г. От това време нататък щяла да дойде вест, която да освободи Евангелието от фалшивата представа за Божията справедливост, която се нуждае от задоволяване. Както ще обсъдим по-нататък, в края на 1800 г. наистина дошла вест, която предложила на адвентистите ключа, чрез който те биха могли да избягат от сатанинската система за умиротворение, но вестта била отхвърлена и така църквата не могла да направи нищо друго, освен да се оттегли от интензивното чувство на осъдителна присъда към по-основния възглед за Евангелието, открит в протестантските църкви.

Но сега нека се обърнем към завършването на първоначалното адвентно разбиране за това как грехът е премахнат от Светилището и заличен преди Второто пришествие на Христос.

⁴⁸ Виж книгата *Както ти съдиш*, гл. 19. Достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ

Ако сте чели до този момент, значи сте достигнали дълбоко в сърцето на адвентната рамка за спасителния план. Работата по тези точки изисква усилия, за да ги съберете заедно, но се моля да разберете стойността на този процес.

В центъра на адвентната доктрина за умилостивението била вярата в буквално светилище на небето.

"Но главното на това, което казваме, е: ние имаме такъв Първосвещеник, който седна отдясно на престола на Величието в небесата, Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е издигнал, а не човек." Евреи 8:1-2

Джеймс Уайт, един от основателите на адвентното движение, излага аргумента за небесното светилище, както следва:

Нашата позиция е, че е настъпила промяна в службата и делото на **нашия буквален Първосвещеник в буквалното светилище на небето**, която е уподобена на идването на младоженеца на сватбата. Този възглед е перфектна защита срещу спиритизма. [метод за изучаване на Библията] **Ние не само вярваме в буквален Исус, който е „свещеник в светилището“, но също така вярваме, че това светилище е буквално.** – И още, когато Йоан казва, че е видял „един като Човешкия Син“ „всред седемте светилника“, тоест в Светилището, ние не знаем как да направим светилника духовен, а Човешкия Син буквален. Затова ние вярваме, че и двете са буквални и че Йоан е видял Исус, докато е бил „Свещеник“ в Светото място. Йоан имал видение и за друга част от

НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ

светилището, което се отнася за времето на прозвучаването (на тръбата) на седмия ангел.

...Пресветото място, съдържащо Ковчег на десетте заповеди, беше отворено за нашия Велик Първосвещеник, за да влезе и да извърши умилоствие за очистването на Светилището. Ако си позволим да кажем, че няма буквален ковчег, съдържащ десетте заповеди на небето, можем да отидем само една крачка по-далеч и да отречем буквалния Град и буквалния Божи Син. Разбира се, адвентистите не трябва да избират духовния възглед, а този, който представихме. Не виждаме средна позиция за заемане.⁴⁹

Това била нова идея в християнската мисъл. Коментирайки Евреи 8-ма глава и Светилището, Адам Кларк изразява общото мнение.

Скинията беше мястото сред евреите, където Бог живееше чрез символа на присъствието Си. **Това може да е символ само на небето, където Бог обитава в своята същностна слава, обитава и се явява на ангели и прославени светии; и следователно небето се нарича тук истинската скиния, за да се разграничи от символа.**⁵⁰

Но какво да кажем за разполагането или опъването на тази скиния? Какво било това, което Господ издигнал на небето? Кларк продължава:

Еврейската скиния била човешко дело, макар и направена под Божието ръководство; **небесата, тази истинска скиния, чисто Божие дело, безкрайно по-славно от това на евреите. Скинията също била символ на човешкото естество на Христос, Йоан 1:14: И словото стана плът, и обитаваше между нас, και εσκηνωσεν εν**

⁴⁹ James White, *The Parable*, page 16

⁵⁰ Adam Clarke, Commentary on Hebrews 8:2

УМИЛОСТИВЕНИЕ

η' μιν и се настани между нас; защото, както Божественото присъствие обитаваше в скинията, така пълнотата на Божеството, телесно, обитаваше в човека Христос Исус. И това човешко тяло беше особено Божие дело, тъй като не дойде по пътя на естественото раждане.⁵¹

Кларк посочва, че скинията, издигната от Бог в Евреи 8:2, е небето и може би в опит да представи нещо по-конкретно, той предлага човешката природа на Христос като телесен храм. За да се представи идеята за конкретна сграда в небето, в която Бог и Неговият Син действат, вярата на адвентистите и това, което те казват за самия Бог, до голяма степен се сблъсква със стандартната християнска теология. Например, първата точка от англиканската вяра гласи:

Има само един жив и истински Бог, вечен, **без тяло, части или страсти**; с безкрайна сила, мъдрост и доброта; Създателят и Пазителят на всички видими и невидими неща. И в единството на това Божество има три Лица, от една субстанция, сила и вечност; Отца, Сина и Светия Дух.⁵²

Вярата в триединен бог, който няма тяло, превръща каквато и да е буквална концепция за истинска сграда в небето, в която Бог се движи и действа в нещо безсмислено. Чуйте опита на Карол, която е израснала с тази вяра.

Когато моят Бог беше без тяло, части или страсти, аз се чувствах като чайка на плажа, обвита в мъгла. Някъде над мен знаех, че една славна сила управлява небесата, но всичко беше мистерия и студена бяла светлина на интелекта. Това бе отвъд моето разбиране, но в същото

⁵¹ Пак там

⁵² http://anglicansonline.org/basics/thirty-nine_articles.html

НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ

време успокояващо, защото Той отговаряше за всичко и не трябваше да мисля много за това.⁵³

Усещането да си обвит в мъгла е ефектът на спиритизма върху учението за Бога. Джоузеф Бейтс, друг основател на адвентното движение, обяснява колоритно ситуацията:

Според мен тази спиритуализираща система, когато Божието слово допуска буквално тълкуване и – според правилото – първо буквално; е, използвайки описателния език на моряк, като кораб, който опипва пътя си в Бостънския залив през нощта, в дебел сняг с пълна луна. Нищо не може да бъде по-измамно за моряка; носещите се облаци в един момент осветяват небосвода с тънкостта на мъгла (насърчавайки моряка да повярва, че сега ще види фара) в следващия момент стават по-тъмни и така продължават да мамят плаващите, докато внезапно големите пенещи се вълни не реват навсякъде около тях — корабът се разбива върху скалите — един общ вик се разнася за милост и всяка надежда е завинаги изчезнала - кораби и моряци, разпръснати по целия плаж! Мили Боже, помогни ни да се отървем от тези духовни тълкувания на Твоето слово, където е така ясно, че второто пришествие и царството на Христос ще бъдат толкова буквални и реални, колкото събитията, случили се при първото пришествие, сега записани в историята.⁵⁴

Богът на адвентните пионери бил в рязък контраст с мистериозния католически и протестантски бог. Джеймс Уайт излага това направо, изправяйки се срещу първата точка на англиканската вяра:

⁵³ <https://donna-carol-voss.com/2015/02/08/without-body-parts-passions/>

⁵⁴ Joseph Bates, *The Opening of the Heavens*, (Press of Benjamin Lindsey, 1846), page 22

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Какво е Бог? Той е материален, организиран интелект, притежаващ както тяло, така и части. Той е във формата на човек. Какво е Исус Христос? Той е Божият Син и е като своя Баща, тъй като е „сияние на славата на Отца Си и изразен образ на Неговата личност“. Той е материален разум, с тяло, части и страсти; притежаващ безсмъртна плът и безсмъртни кости.⁵⁵

Когато Джеймс Уайт заявява, че Бог е под формата на човек, неговата мисъл е, че ние сме създадени по Божия образ не само в морално, но и във физическо отношение. Ще оставя на него сам да обясни позицията си:

ЧОВЕКЪТ е създаден по образа на Бог. „И Бог каза: Да създадем човека по Наша прилика, по Наше подобие. „И така, Бог създаде човека по свой образ, по Божия образ го създаде.“ Бит. 1:26, 27. Вижте също гл. 9, стих 6; 1 Кор.11:7. **Тези, които отричат личността на Бог, казват, че „образ“ тук не означава физическа форма, а морален образ** и те правят това основната отправна точка за доказване на безсмъртието на всички хора. Аргументът звучи така: Първо, човекът е създаден по Божия морален образ. Второ, Бог е безсмъртно същество. Трето, следователно всички хора са безсмъртни. Но този начин на разсъждение също би доказал, че човекът е всемогъщ, всезнаещ и вездесъщ и по този начин ще облече смъртния човек с всички атрибути на божеството. Нека опитаме:

Първо, човекът е създаден по Божия морален образ.

Второ, Бог е всемогъщ, всезнаещ и вездесъщ.

Трето, следователно, човекът е всемогъщ, всезнаещ и вездесъщ.

⁵⁵ James White, *Review and Herald*, August 19, 1858

НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ

Това, което доказва твърде много, не доказва нищо по същество, следователно позицията, която твърди че образът на Бог означава неговия морален образ, не може да бъде поддържана. Като доказателство, че Бог е личност, прочетете неговите собствени думи към Мойсей: „И Господ каза: Ето, има място при мене, и ти ще застанеш на скала; и докато славата Ми минава, ще те сложа в цепнатина на скалата и ще те покрия с ръката си, докато минавам. И ще взема ръката си и ти ще видиш гърба ми; но лицето ми няма да се види.“ Изх. 33:21-23. Вижте също гл. 24 ст. 9-11. Тук Бог казва на Мойсей, че ще види формата (образа) му. Да се каже, че Бог е направил така, че за Мойсей да изглежда сякаш е видял неговата форма, когато той няма форма, означава да обвиним Бог, че добавя към лъжата някаква присмехудна измама пред слугата Си Мойсей.⁵⁶

Би трябвало да е достатъчно ясно от това, което представихме, че доктрината за небесното светилище, както адвентистите са я изповядвали за първи път, е тясно свързана с техните възгледи относно учението за Бог. Тяхното отричане на спиритуалистичната вяра в Триединството е това, което логично им позволява да представят учението за буквално светилище в небето. Католическите и протестантските вярвания отричат това напълно и разглеждат подобни предложения като абсурдни. Доктрината за Троицата спиритуализира адвентната такава за умилюстивението, като по този начин неутрализира значението на старозаветната типология, свързана с него. Отново проследете логическата връзка на Джоузеф Бейтс, основана на неговия възглед за Бог.

И Даниил, пророкът, учи същото учение. „Видях в нощните видения: и ето, един като Човешкия Син дойде с небесните облаци и дойде при Стария по дни, (описан в девети стих) и го доведоха пред

⁵⁶ James White, *The Personality of God*, 1861

УМИЛОСТИВЕНИЕ

него; и му беше дадено господство и слава, и царство, което никога няма да бъде унищожено." Дан. 7:13, 14. Сега всички признаваме, че този човек е бил Исус Христос; защото никое същество на земята или на небето никога не е имало обещание за вечно царство освен Него. **И не му ли го дава Древният по дни? Няма ли да е абсурдно да се твърди, че Той сам Си го е дал? Как тогава може да се каже (или докаже), както заявяват някои, че Синът е Старият по дни; – този пасаж и онзи в петата глава на Откровение ясно доказват, че Бог и Неговият Син са две личности на небето.** Исус казва: „Аз излязох и дойдох от Бога; нито аз дойдох от Себе Си, но Той ме изпрати. Йоан 8:42. „Излязох от Отца и дойдох на света; пак напускам света и отивам при Отца.”⁵⁷

Невъзможно е за тринитарният ум действително да повярва, че Отец дава буквално царство на Своя Син. Това може да бъде само символичен жест за целите на спасителния план – и това е опустошителният гений на Троицата. Тя принуждава ума да превключи на метафорична предавка и след това го лишава от действителността на Светилището, Човешкия Син и Старият по дни. Тези реалности са заменени с метафорични етикети, които просто са окачени на стена, за да им се възхищаваме, сякаш сме в художествена галерия.

Така езическата теологията на умиротворението, издигната от Рим и развита от неговите протестантски дъщери, се превърнала в стандартно учение на днешните адвентисти от седмия ден.

⁵⁷ Joseph Bates, *Opening of the Heavens*, 1846, page 18

НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ

Както ще уточним по-късно, адвентното движение в крайна сметка се отказва от възможността да разбере истината от 1888 г. и променя възгледа си за Бог обратно към Троицата. Затова възприемането му за умилоствението се „забило“, както предупредил Бейтс, че ще се случи. Адвентистите се отказали от буквалното разбиране на Светилището с две отделения и затова останали без друг избор, освен да признаят стандартните възгледи за умилоствението. Така езическата теология на умиротворението, издигната от Рим и развита от неговите протестантски дъщери, се превърнала в стандартно учение на днешните адвентисти от седмия ден. Подобно на Самсон, който флиртувал с Далила, очите на адвентизма са извадени и той в момента мели царевица за духовните филистимци.

Доктрината за умилоствението, изразена в типологията на Стария завет, може да намери сила само като се основава на учението за Единствения Бог - Отец и Неговия Единороден Син.⁵⁸

Джоузеф Уагонър предоставя някои от своите систематични доводи защо Троицата и доктрината за умилоствението не могат да работят заедно.

Много теолози наистина смятат, че умилоствението, по отношение на неговото достойнство и ефикасност, се основава на доктрината за троицата. Но не виждаме никаква връзка между двете. Напротив, защитниците на тази доктрина действително изпадат в трудността, която изглежда нетърпеливо се опитват да избегнат. А тя се състои в това: Те приемат отричането на троицата за равностойно на отричане на Христовата божественост. Ако беше така, трябваше да

⁵⁸ Повече по тази тема ще намерите в книгите *Разбиране на Божията персоналност* от Линфорд Бийчи; *Мъдростта на Бога* и *Моят Любим* от Ейдриън Ибънс достъпни на fatheroflove-bulgaria.com

УМИЛОСТИВЕНИЕ

се придържахме към доктрината за троицата толкова упорито, колкото е възможно; но не е така. Тези, които са чели нашите забележки относно смъртта на Божия Син, знаят, че ние твърдо вярваме в божествеността на Христос; но не можем да приемем идеята за триединството, както се поддържа от тринитаристите, без да се откажем от претенциите си за възвишеността на жертвата, направена за нашето изкупление.⁵⁹

Уагонър разглежда различен въпрос, който се отнася до това кой или какво всъщност е умряло на кръста. Той обяснява:

Тринитаристите твърдят, че терминът „Христос“ обхваща две различни и отделни естества: едното, което било просто човешко; другото, второто лице в троицата, което пребивавало в плътта за кратък период от време, но не можело да страда или да умре; по този начин умредият Христос е само човешка природа, в която обитавала божествеността. И двете класи имат човешки принос и нищо повече. Без значение колко възвишен е бил вече съществуващият Син; без значение колко е славен, колко могъщ или дори вечен; ако само човешкото е умряло, жертвата е била чисто човешка. И що се отнася до заместническата смърт на Христос, това е социнианство. Следователно забележката, че доктрината за триединството унижава умилостивението, като го основава единствено на човешки принос, е справедлива. Няколко цитата ще докажат правилността на това твърдение:

„Като Бог, Той се подчини на всички изисквания на закона и го почете при оправдаването на грешниците; като човек той понесе проклятието, прикован за дървото, и изтърпя наказанието му.“ - Наръчник за умилостивението, стр. 25.

⁵⁹ J.H. Waggoner, *The atonement*, page 165

НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ

„Страданията на Христос бяха понесени в неговата човешка природа. Въпреки притежаването на божествена такава в нея той не можеше да страда и да умре. Страданията Му бяха понесени в Неговата човешка природа.“ Пак там, стр. 88

„Не е част от учението за умилостивението, че божествената природа е страдала, в лицето на Спасителя.“ – Барнс за умилостивението, стр. 224.

„Посредник трябваше да бъде човек, за да е възможно да претърпи смърт; защото, като Бог Той не би могъл да умре.“ – Теологичен речник на Бък

„Тринитарианците не се придържат към страданията или смъртта на божествеността“ – Матисън за Троицата, стр. 39.⁶⁰

Въпреки че Уагонър спори в рамките на разбирането за умиротворението, неговият аргумент все още е валиден и показва друг от многото проблеми, които доктрината за Троицата създава за умилостивението. Изучаващият Библията е изправен пред перспективата, че само част от Исус е умряла, което в крайна сметка отнема силата на доктрината за наказателно заместване. Това създава объркване, което кара мнозина да изоставят всякакви опити да разберат умилостивението.

Как това е свързано с темата за буквалното светилище в небето? Цялата рамка на тази храмова система зависи от вярата в буквален Отец, който е родил Своя Син. Това установява действителността на Бог и Неговия Син, притежаващи тяло и части и следователно можещи да действат в истинско Светилище, направено от материални елементи. Забележете какво правят адвентистите, след възприемането на Троицата, с пасаж

⁶⁰ Пак там, стр. 165-166

УМИЛОСТИВЕНИЕ

като Даниил 7-ма глава, който описва Бог, седнал на трон и председателстващ съда в светилището на небето.

Заслужава да се отбележи фактът, че това твърдение не коментира дали членовете на Божеството имат физически или материални тела. Адвентистите са се въздържали от спекулиране относно този аспект на Божията природа. Говорейки за Него, те наблягат на Неговите характеристики, като личност, самосъществуване, трансцендентност, неизменност, всезнание, вездесъщност, всемогъщество, святост и любов. Вярно е, че в Библията Бог е представен като имащ уши (Пс. 17:6), ноздри (2 Царе 22:9), уста (Второзаконие 8:3), ръка (Зах. 2:9), нозе (Пс. 18:9). Но тези изрази обикновено се считат за антропоморфизми, тоест такива, които приписват на Бог човешки характеристики. Казва се, че това са опити да се помогне на хората да разберат Бог, Който е много над тях.⁶¹

Ако искате да последвате Исус в Пресветото място чрез вяра, ще откриете, че при логично изследване доктрината за Троицата в крайна сметка подкопава този процес. Мога да свидетелствам за това по силата на факта, че когато учих в адвентен богословски колеж, почти никой не вярваше в буквално светилище на небето, нито се придържаше към адвентната доктрина за умилостивението, преподавана от нейните пионери.

Нека се върнем към това как първоначалните адвентисти са разбирали процеса на умилостивението и след това ще го рамкираме в контекста на това, което представихме в първата половина на тази книга.

⁶¹ Don F. Neufeld, *Review and Herald*, October 6, 1977

СЪДЪТ И ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ГРЕХА

Мисля, че думите на Дж. Х. Уагонър са подходящи за навлизане в разбирането на адвентистите относно съда и обосновката зад идеята за заличаването на греха преди идването на Христос.

Във великия спасителен план няма изолирани, независими истини, също както няма специален „спасяващ“ дълг в християнския живот. Необходима е съвкупността от всички проявления на благодат, за да се създаде съвършен християнски характер; по същия начин **са необходими всички истини и доктрини на Евангелието, за да се създаде една цялостна система за спасение.** Великата основа на всичко е жертвата на Христос; проливането на кръвта му за греховете на света (Евр. 9:22). На нас принадлежи помирението чрез неговата смърт (Рим. 5:10; 2 Кор. 5:20). Както делото на свещениците по закона достига крайната си цел едва когато първосвещеникът отиде в пресветото място с кръвта на приноса за грях и очисти Божието светилище от греховете на хората, така и **резултатът от Евангелието на опрощението се осъществява напълно, не чрез смъртта на жертвата; не чрез нашето покаяние и помирение с Бога; но чрез действието на нашия велик Първосвещеник, Който се явява в присъствието на Бог за нас, за да заличи**

УМИЛОСТИВЕНИЕ

греховете ни и да ги премахне завинаги от присъствието на престола на Всевишния.⁶²

Уагонър представя критично важната идея, че според образците в Стария завет умилостивението е завършено с действията на нашия Първосвещеник в небето. Тези грехове не просто се прощават, но се премахват чрез посредническото дело на Христос в небесното святилище.

Споменахме в една по-ранна глава как два козела били избрани в Деня на умилостивението. Единият бил Господен, а другият - за отпущане. Ще се позова на Стивън Хаскъл за обяснението на процеса от Деня на умилостивението в древната еврейска икономика. Всяка стъпка е важна и аз съм дълбоко благодарен за делото, което тези адвентни пионери са извършили, за да съберат този материал и да ни дадат правилната основа за разбирането на умилостивението.

Първосвещеникът убивал козела на Господа и след това, облечен във великолепните си одежди, с нагръдника на съда, носещ имената на дванадесетте израилеви племена на сърцето си, и свещените ониксови камъни с имената на племената на раменете си, той преминавал с кръвта на козела в пресветото място. Първосвещеникът минавал през втората завеса, носейки златната кадилница, пълна с огнени въглени от олтара [с тамян] пред Господа, и ръка с шепа тамян. Тогава Той поставял благовоние то върху въглените в кадилницата, така че облакът от благоуханият тамян да го покрие, докато преминава пред видимото Божие присъствие, както то се проявявало между херувимите над ковчега на завета. С пръстите си той поръсвал кръвта върху умилостивилището над нарушения Божий закон. След това, като

⁶² J.H. Waggoner, *The atonement*, page 200

СЪДЪТ И ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ГРЕХА

излизал в първото отделение, той докосвал рогата на златния олтар [за тамян] с кръвта.

Когато „приключвал с примиряването на святото място, скиинята на събранието и олтара“, той излизал в двора. Сега символично първосвещеникът понасял в свое лице всички грехове на израилтяните, които били изповядани и пренесени в светилището. След това той полагал ръцете си върху главата на козела за отпущане изповядвал „над него всички беззакония на израилтяните и всичките им престъпления във всичките им грехове, като ги възлагал на главата на козела“ и той бивал отпращан далеч, „с ръката на здрав човек в пустинята“. Козелът понасял върху себе си всички беззакония в „необитаема“ земя, „земя на раздяла“.

Връщайки се в скиинята на събранието, първосвещеникът оставял настрана великолепните си свещенически одежди и обличал другите си дрехи; след това, като идвал отново в двора, той очиствал съда от осквернението на греха. Телата на животните, чиято кръв бивала взимана в светилището, били изнасяни от лагера и изгаряни. Когато слънцето залязвало в деня на изкуплението, всички грехове били отишли в „земята на раздялата“ и нищо освен пепел не оставало като спомен за тях.⁶³

След като обяснява подробно символиката в предобразите, старейшината Хаскъл представя тяхното значение в изпълнението на образа.

Така в предобраза се провеждало онова небесно дело, което трябва да реши вечната съдба на всяка душа, която някога е живяла на земята. В образ и сянка изповяданите грехове на Израил са били пренасяни в светилището през цялата година; очистването на

⁶³ Stephen Haskell, *The Cross and Its Shadow*, (Review and Herald, 1914), pages 210-211

УМИЛОСТИВЕНИЕ

светилището било премахването на тези грехове. „Затова беше необходимо образците на небесните да бъдат пречистени с тези [кръвта на животните]; а самите небесни неща с по-добри жертви от тези.“

Всеки грях е белязан пред Господа на небето. Когато греховете са изповядвани и простени, те са покрити. Това е символизирано чрез пренасянето им в светилището, където ничии човешки очи, освен тези на свещеника, не са виждали петната от кръвта на приноса за грях върху роговете на златния олтар пред завесата.

Не е възможно небесните книги винаги да съхраняват записите за греха или Христос винаги да носи беззаконието на света. Както символичното дело било извършвано в края на годината, така и очистването на небесното светилище ще се извърши към края на Христовото свещеническо дело. Очистването на небесното светилище налага преглед на записите – изследователен съд.⁶⁴

Делото на първосвещеника при поставянето на ръцете му върху главата на козела за отпущане включва прехвърляне на греха върху него. Това прехвърляне на греха предполага разглеждане на небесните книги със записите. Това е критичен компонент от адвентното разбиране за умилоствението; изследване на записи в небето, за да се запазят имената на онези, които са изповядали и изоставили греховете си, и да се изтрият имената на онези, които претендират за името на Христос, но са отказали да се смирят и да се покаят. Какви доказателства намираме за подобни записи в небето?

"Също и теб умолявам, искрени ми съработнико, помагай на тези жени, които се бориха заедно с мен за благовестието заедно с

⁶⁴ Пак там, стр. 212

СЪДЪТ И ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ГРЕХА

Климент и с други мои съработници, **чиито имена са в книгата на живота.**" Филипяни 4:3

Всички, които живеят на земята, ще му се поклонят, **чиито имена не са записани в Книгата на живота** на закланото Агне от създаването на света. Откровение 13:8

"Тогава боящите се от ГОСПОДА си говореха един на друг и ГОСПОД внимаваше и слушаше. И се **написа книга за спомен пред Него за онези, които се бояха от ГОСПОДА и които зачитаха Името Му.**" Малахия 3:16

"Ти скитанията ми преброил си, съзлите ми си сложил в меха Си, не са ли те **в Твоята книга?**" Псалми 56:8

Библията говори за Книгата на живота, в която са записани имената на онези, които приемат Христос като свой Спасител. Има и книга за възпоменание, където животът на тези, които се покланят на Бог, е описан пред Него.

Както казахме по-рано, очистването на Светилището в Даниил 8-ма глава има своя паралел с работата по разглеждане на книгите на записите, описани в Даниил 7-ма глава. В тях са записани делата на хората. Малко по-нататък Хаскъл описва съда, разкрит в Даниил 7-ма глава.

Вижте сцената. Отец е седнал на съдилищния престол. Ангелите, които са били „служещи духове“ на онези, чиито дела трябва да бъдат разгледани пред Бог, са готови да се подчиняват на заповедите. Книгите се отварят. Но все още нещо липсва. Вниманието на Даниил сега е привлечено от “небесните облаци” – безброй ангели – носещи Спасителя пред Отца с триумф... Сега е настъпило времето, когато Христос трябва да получи Своето царство и да претендира за Своите поданици; и ангелите обичат тържествено да носят своя могъщ

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Командир пред съда, където Христос изповядва името на всеки победител пред Отца и пред безбройната група ангели докато книгите разкриват един живот след друг.⁶⁵

Старейшината Хаскъл сега обяснява ходатайството на Исус, нашия Първосвещеник, като пледиране със заслугите на Своята кръв пред Отца в полза на онези, които са изповядали името Му и са се покаяли за греховете си.

Земният първосвещеник поднасял кръв, за да изкупи греховете на хората; нашият Първосвещеник умолява със собствената Си кръв. "Татко, моята кръв, моята кръв, моята кръв." Земният първосвещеник носел кадилницата с благоухания тамян; Христос представя благоуханната праведност на Своя собствен характер, която Той приписва на всеки, чиито грехове са изповядани и покрити с Неговата кръв, когато имената им се изправят пред великия Съдия.

В земното светилище първосвещеникът спирал в първото отделение, за да се докосне до рогата на златния олтар и да го очисти от всички грехове, които са били прехвърлени върху него; (Лев. 16:18,19) защото докато продължавали службите през Деня на умилостивението, ако някой си спомнел за неизповядани грехове, той все още можел да принесе своята жертва и да му бъде простено. (Числа 29:7-11). Така че, докато нашият Първосвещеник служи пред Отца в изследователния съд, всеки, който осъзнае, че е грешник, може да дойде да изповяда греховете си и да бъде простен чрез заслугите на Христос, великият Носител на греха.

Когато Неговото дело приключи във вътрешното помещение на небесното светилище, нашият Първосвещеник ще остане за миг във

⁶⁵ Пак там, стр. 213

СЪДЪТ И ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ГРЕХА

външното отделение, за да могат греховете, които са били изповядвани, докато Той е бил в Пресвятото място, да бъдат взети заедно с греховете на праведните от всички векове и отнесени извън светилището.

Докато Исус се моли като наш Първосвещеник, има надежда за всеки каещ се грешник; но когато Той най-накрая излезе от светилището, вратата на милостта ще бъде завинаги затворена. Тогава няма да има ходатай (Ис. 59:16). В предобраза, когато първосвещеникът излизал от светилището, той „прекъсвал помирението“. Когато нашият Първосвещеник излезе, Той ще провъзгласи: „Който е неправеден, нека бъде и занапред неправеден; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; а който е праведен, нека бъде и занапред праведен: и който е свят, нека бъде и занапред свят.“ (Откр. 22:11). Всеки случай се решава веднъж завинаги. Благодатното време приключва навеки. Всички, които чакат до това време, надявайки се да бъдат спасени, няма да намерят кой да се застъпи пред Отца; те ще бъдат загубени за вечността.⁶⁶

Следвайки типологията от Деня на умилостивението в комбинация с други писания, адвентистите изучаващи Библията отбелязали важното значение на това, че делото на Исус като ходатай ще приключи, преди Той да дойде отново на тази земя. Това означава, че Божият народ ще е престанал да греши преди идването на Христос. Те ще почиват напълно в Христовата благодат и на Него ще е даден пълен контрол над живота на спасените, които са живи на земята.

Библейското учение, че ходатайството на Исус в полза на хората може да ги доведе до съвършенство на характера преди Неговото идване на Христос, е основният въпрос, разделящ служението на Христос в

⁶⁶ Пак там, стр. 214-216

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Святото място от това в Пресвятото място. В първото онези, които искат прошка за греховете чрез кръвта на Христос, не са и помисляли да получат от Него съвършен характер преди идването Му.

Живеещите преди времето на съда през 1844 г. вярвали, че Христос е покрил греховете им и те ще бъдат усъвършенствани при Второто пришествие. Този достъп до небето чрез служението на Христос в Светото място бил напълно легитимен. Но когато Христос влязъл в Пресветото място, естеството на Неговото дело било да усъвършенства техния характер.

Тук се разглеждат четири ключови въпроса.

1. Данииел 7-ма глава представя сцена на съда в небето преди идването на Христос.
2. Тази сцена на съда е мястото, където се случват събитията от Деня на умилостивението на небето чрез делото на Христос, нашия Първосвещеник.
3. Сцената на Съда се провежда в Пресветото място на светилището в небето и това означава, че Христовото дело се е променило от времето след октомври 1844 г.
4. Всички Божии хора трябва да се смирят и да се покаят за греховете си, докато се преглеждат книгите със записите. Тяхната вяра се хваща за Исус по такъв начин, че те вярват, че Христос ще им даде пълна победа над греховете им.

СЪДЪТ И ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ГРЕХА

Въз основа на ученията на адвентните пионери сега заключаваме, че скритата вражда в сърцата им ще трябва да бъде напълно разкрита, изповядана и изцелена чрез служението на Христос. Фокусът на този съд не е Божият гняв, а греховността на човека и необходимостта от трансформация на характера в подобие на Христовия. Католическата и протестантската църкви категорично отхвърлят идеята, че хората могат напълно да преодолеят греха в живота си. Това е така, защото акцентът не е върху преобразяването на грешника, а върху покриването и защитата му от Божия гняв. Неправедният се стреми да стане по-добър с помощта на Христос, но не съществува неотложна причина той да се изправи срещу всеки детайл от живота си, защото това не е от значение. Акцентът е, че всички дела са били завършени на кръста и няма какво друго да се прави, освен да се вярва. Вярно е, че съществува страх от изгаряне в пъкъла, ако не изповядаш Христос, но след като Го приемеш, всяка неотложност е потисната.

Протестантското учение за наказателното заместване със завършено изкупление на кръста не дава на човека възможност да се изправи срещу скритата вражда в сърцето си. Това гарантира, че тази дълбоко вкоренена омраза никога няма да бъде наистина излекувана и премахната. Наказателното заместване отваря вратата за човека да

Протестантското учение за наказателното заместване със завършено изкупление на кръста не дава на човека възможност да се изправи срещу скритата вражда в сърцето си.

повярва, че Бог, който изисква смъртта като справедливост за греха, може да му прости. Това е удрянето на скалата и е началото на пътуването в Светилището, но то не може да даде на грешника вход в Пресветото място, където Христос да го научи да говори

УМИЛОСТИВЕНИЕ

на скалата и да изцели всичките му грехове преди края на неговият живот.

Адвентната доктрина за Изследователния съд и делото на Христос в Пресвятото място за усъвършенстване характера на Неговия народ преди завръщането Му на земята е това, което дава на човека възможността най-накрая да се изправи срещу скритата вражда към Бога, която живее в душата му. Тази враждебност, както казахме по-горе, се проявява в проекцията на фалшива справедливост върху Бог. Това е справедливост, която изисква смърт и затова трябва да бъде умиротворена.

Това вкоренено негодувание трябва да бъде премахнато, преди да може да бъде извършено умилоствението. Християнският възглед за изкуплението няма силата да изложи дълбоко скритото недоверие в човека. Както ще открием, само адвентната доктрина за изкуплението има силата да се изправи срещу нашето истинско човешко състояние. Темата за съда преди идването на Христос е жизненоважна, за да ни помогне наистина да се изследваме, за да видим степента на нашия проблем.

Както вече посочихме по-рано, поради факта, че адвентната доктринална система не успява да избяга от фалшивата правосъдна система, която изисква успокоение, тя не може наистина да излекува враждата, която съществува във вярващите. Не Бог е този, Който се гневи на човека и трябва да бъде умиротворен чрез кръвта на Христос. Грешникът е, който трябва да осъзнае осъждането, което съществува в самия него. Адам осъдил Божия Син с враждебност, а после проектирал това върху Бог, виждайки Го като Един, чиято справедливост изисква смърт. Тази измама трябвало да бъде изобличена, за да бъде изкуплението пълно. Необходимо е да се

СЪДЪТ И ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ГРЕХА

откажем от лъжата, че Бог осъжда и убива хората, преди да можем наистина да се освободим от тази вражда.

Адвентната доктрина за съда и заличаването на греховете осигурява средство, чрез което това да се случи. Докато адвентните пионери положили основната рамка за прекратяване на необходимостта от жертва и приношение в мисленето на човека, друга вест трябвало да дойде до Божиите хора, за да бъдат подготвени да застанат пред Бога, без неотложната нужда Исус да се моли „Моята кръв, моята кръв“ като средство за успокояване на справедливостта на Отца, предпазващо грешника от това да бъде убит като резултат от Божието присъствие.

Точно както Авраам и ханаанката действали под облак от неразбиране, така и адвентистите от седмия ден, получавайки светлината за съда, продължили да се мъчат от неразбирането на Божия характер, приемайки го като Някой, чиято справедливост трябва да бъде удовлетворена. Вратата на Авраам и ханаанката ги довела през тяхното неразбиране до победа. Ще победи ли и вратата на адвентистите?

Те проповядвали закона, докато не станали сухи като хълмовете на Гелвуде. Мисълта за необходимостта от преодоляване на греха, поставена наред с идеята, че Бог ще съди, осъди и унищожи онези, които не успяват да спечелят победата, увеличила тежестта им драстично.

Адвентистите гледали на себе си като на филиделфийската църква, която била призована през вратата на Светилището в Пресветото място.

"До ангела на филиделфийската църква пиши: Това казва Светият, Истинният, у когото е Давидовият ключ; **който отваря, и никой няма да затваря; и затваря, и никой няма да отваря.**" Откровение 3:7

За тях вратата към Светото място, което представлявало безкрайно служение на прошка без необходимост от победа, била затворена. Нова

УМИЛОСТИВЕНИЕ

врата се отворила, канеща ги в Пресветото място, за да получат Божия печат.

Проблемът за тях бил, че се опитали да влязат там с погрешно възприятие за справедливост, която изисквала удовлетворение. Резултатът от това бил превръщането на верните филиделфийци в апатични лаодикийци.

"Зная твоите дела, че не си нито студен, нито горещ. О, да беше или студен, или горещ! А така, понеже си хладък — нито студен, нито горещ — ще те изплюя от устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, беден, сляп и гол; то съветвам те да си купиш от Мен злато, пречистено през огън, за да забогатееш; и бели дрехи, за да се облечеш и да не стане явен срамът на твоята голота; и очен мехлем да помажеш очите си, за да виждаш." Откровение 3:15-18

Адвентистите били богати с разбирането на толкова много истини за Евангелието, пророчеството, Светилището и много др., но без правилен поглед върху характера на Бог, те не могли да бъдат изцелени от окаяното си, бедно и голо състояние. Те били слепи за истинското си положение. Вместо да се покаят, те избрали да се хвалят с всички прекрасни неща, които били научили, и се установили в самочувствие, което щяло да се окаже смъртоносно.

Подобно на израилтяните, които избягали от Египет, те били напуснали Вавилон на фалшивото учение в другите църкви. Също като Израил, те обещали на Господ да пазят всичките Му пътища; но тъй като не разбрали истинското си състояние, те в крайна сметка не успели да влязат в обетованата земя и отишли в пустинята на своето християнско преживяване.

СЪДЪТ И ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ГРЕХА

Бог искал да ги преведе през това погрешно разбиране на Неговия характер и съда. Отец искал Неговата църква най-накрая, след хиляди години, да влезе в обещанието за истински мир и почивка.

Бог изпратил вест до Своя народ чрез двама мъже, Е. Дж. Уагонър и А. Т. Джоунс, за да започне да коригира това недоразумение. Тя дошла през 1888 г. и била проповядвана в адвентните църкви през следващите 7 години. Тази вест, която се съсредоточавала върху разбирането на Стария и Новия завет, била отхвърлена. Затова заветите са това, което трябва да проучим по-нататък, поставяйки тяхното истинско разбиране във връзка с умилюванието.

СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ

Четенето на Стария завет убеждава най-много, че Бог може да бъде суров, насилствен и смъртоносен заради Своята решимост да поддържа реда. Когато четем историята за потопа или Содом и Гомор, изглежда очевидно, че Божията справедливост ще унищожи нарушителите на Неговия закон. Това засилва заключението, че жертвите и приношенията са били необходими, за да се укроти Божия гняв срещу греха. Животинските жертви сочели към смъртта на Христос, Който удовлетворява божествената справедливост и прави всичко отново добро.

Животът на Христос на земята изглежда напълно различен от начина, по който Бог се появява в Стария Завет. Правени са много опити да се съгласува контрастът между двата записа. В глава 5-та ние разгледахме живота на Христос като пълно откровение за Божия характер и невероятната молитва, с която Той се молел, оповестявайки, че делото, което Неговият Отец Му бил възложил било завършено в нощта преди разпятието Му. Това би трябвало да ни провокира да поставим под въпрос основополагащата рамка на християнството и значението на Кръста.

Една от централните черти на хомота, който християнството е положил на плещите си и който предотвратява пълното разкриване на истината за характера на Бог, се намира в темата за двата завета.

СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ

Християните учат, че Старият завет е споразумение между Бог и израилтяните. Същността му била завет на закона. Бог очаквал от тях да спазват заповедите и въпреки че можел да бъде милостив и търпелив, Той нямало да се поколебае да накаже и убие непокаяли се души, които нарушавали Неговия закон. Когато Исус дошъл, бил въведен Новият Завет и грешниците вече били под благодат, а не под закон. Казва се, че Новият завет замества Стария. Това ги разцепва окончателно.

Тогава кръстът се разглежда като величествен разделител на времето. Той изолира религията на Израил от християнството, тъй като се казва, че еврейската религия е фокусирана върху закона, а християнството върху благодатта. Той също така разделя Библията на два вида текстове. Новият завет говори за реалността, докато Старият завет е предимно затъмнен от сенки.

Тази разделяща времето система на заветите била поддържана от известния римокатолически теолог Августин и пренесена направо в протестантските църкви. По-късно тя била наследена от адвентното движение и приета като истина, тъй като нямало други леци за разбиране на заветите.

В този завет обаче, който правилно се нарича Старият и е даден на планината Синай, **изрично е обещано само земно щастие.** Съответно тази земя, в която народът е бил въведен след като е бил воден през пустинята, се нарича земя на обещанието. Мирът и царската власт, и победите над враговете, и изобилието от деца и плодове на земята и дарове от подобен вид са обещанията на Стария Завет. И **това наистина са символи на духовните благословения, които принадлежат на Новия Завет [завет];**⁶⁷

⁶⁷ Philip Schaff, "Augustine, Anti Pelagian Writings," Nicene and Post Nicene Father Series 1, Vol 5

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Августин твърди, че обещаното на евреите се отнася само до този живот. То служи само като ограничен пример за това какви са благословенията на Новия завет.

Върху тази основа е изградено голяма част от протестантството. Въпреки положените усилия да бъде счупен този хомот, никой не успял да се освободи. Ето цитат от баптистко изповедание на вярата:

Двата класа завети, разделени на две; тяхната природа и контраст; **старият - изпълнен и заменен от новия**; подготовка на езическия свят за идването на Месия; естеството и съвършенството на Евангелието.⁶⁸

Това разбиране на заветите е друг пример за враждата на човека срещу Бога.

Защото плътският ум е вражда срещу Бога; защото не се подчинява на Божия закон, нито може. Римляни 8:7

Това унищожавя делото на закона като учител, който води при Христос. (Галатяни 3:24). То разкъсва основите на истините, дадени на Мойсей, и ги приковава на римски кръст.

Павел говори за двата завета като двете преживявания, през които преминава Авраам чрез браковете, които сключил - със Сара и Агар.

Защото е писано, че Авраам имал двама сина: единият от робиня, а другият от свободна жена. Но този, *който беше* от робинята, беше роден по плът, а този от свободната жена чрез обещание, **което е символично. Защото това са двата завета**: този от планината Синай, който ражда робство, който е Агар. Галатяни 4:22-24

⁶⁸ <https://founders.org/covenants/the-covenants-chapter-viii/>

СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ

Първоначално Авраам се оженил за Сара. Липсата му на вяра била разкрита и разширена в брака с Агар. Преживяването на Авраам с египтянката го смирило и го довело до нозете на Неговия Спасител. Травмата от това, че трябвало да изпрати сина си Исмаил го измъчвала и му разкрила безполезността на опитите да изпълни Божиите обещания чрез собствените си усилия.

Следователно делото на Стария Завет е част от плана за спасение. Павел го нарича *славно*.⁶⁹

"...който ни направи способни да бъдем служители на нов завет — не на буквата, а на Духа; защото буквата убива, а Духът оживотворява. Но ако служенето на онова, което докарва смърт [Старият Завет], написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, че израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му, който преминаваше, как служенето на Духа [Новият Завет] няма да бъде с по-голяма слава? Защото, ако служенето на онова, което докарва осъждане, стана със слава, служенето на онова, което докарва правда, го надминава много повече по слава." 2 Коринтяни 3:6-9

Вярно е, че Христос разкрил истината за Бог по такъв начин, че разделил историята на света, но тази истина се намирала под формата на семена в Стария Завет. Христос винаги се е позовавал на него като на авторитет за това, което е казал.

В тази светлина заветите представляват две преживявания в християнския живот на всеки човек. Те не са два периода от време преди и след Кръста. Авраам, Мойсей и Давид са оправдани чрез вяра точно както християните днес. Христос заявява, че Авраам е видял Неговия ден

⁶⁹ Повече по този въпрос ще намерите в книжката *Пътуване на вярата* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

УМИЛОСТИВЕНИЕ

и се е зарадвал (Йоан 8:56). Павел казва, че евангелието е било проповядвано на Авраам (Галатяни 3:8).

Тази истина относно заветите е в основата на вестта, дадена на младите служители Е. Дж. Уагонър и А. Т. Джоунс. Размишлявайки върху този въпрос, Уагонър пише през 1888 г.:

Оправданието чрез вяра е нещо, което всеки трябва да изпита сам. Хиляди, които са живели при първото пришествие на Христос, не са знаели нищо за това преживяване, докато хиляди, които са живели много преди Той да дойде, всъщност са доведени при Христос за прошка и са я получили. Авел беше счетен за праведен чрез вяра; Ной беше наследник на правдата, която е чрез вяра; и Авраам всъщност видя Христовия ден и му се зарадва, въпреки че умря 2000 години преди първото пришествие. **И това най-положително доказва, че апостолът в трета глава на Галатяни говори за индивидуално преживяване, а не за диспенсационни промени.** Не може да съществуват каквито и да са християнски опит, вяра, оправдание, праведност, които да не са индивидуален въпрос. Хората се спасяват като личности, а не като нации.⁷⁰

Системата на заветите, използвана от християните, която се разделя при Кръста, създава вид дуализъм, чрез който хората четат Писанието. Дуализмът означава полярна, бинарна опозиция, каквато виждаме в конфликта между доброто и злото. Старозаветната ера на закона и новозаветната ера на благодатта представят Бог като противоречив в Неговия характер. Това Го прави да изглежда непоследователен, двуличен. Преди кръста Бог действа най-вече чрез закона. След Кръста Той си служи предимно с благодатта. Това е в

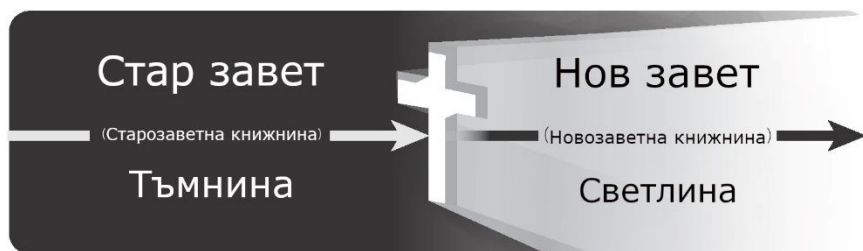
⁷⁰ E.J. Waggoner, *The Gospel in Galatians*, (1888), page 33

СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ

съответствие с източния принцип Ин/Ян, където бяла точка се съдържа в черната половина на кръга и черна такава се съдържа в бялата.

Можем да противопоставим тези два възгледа за заветите, както следва:

1. ВРЕМЕВИ ДИСПЕНСАЦИИ

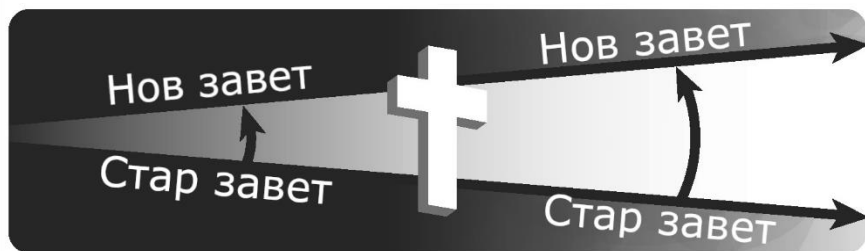


Стар Завет преди кръста, Нов Завет след като Израил е спасен чрез Закона, а християните чрез благодат. Символично прощение в Стария Завет. Реално прощение след кръста.

След като тази рамка бъде приета, умът е раздвоен в четенето на Библията. Приема противоположностите за нещо нормално. Вземете за пример този стих:

Защото законът беше даден от Мойсей, *но* благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос. Йоан 1:17 (Версия на крал Джеймс)

2. ДВЕ ПРЕЖИВЯВАНИЯ



УМИЛОСТИВЕНИЕ

Старият Завет води до Новият Завет. Всичко преминава от Стария Завет към Новия Завет. Старият Завет разкрива греха; Новият Завет дава благодат.

Според заветната рамка на Августин, законът се отнася до периода преди Кръста, а благодатта и истината - за след него. Законът и Христос са разделени в този стих чрез неправилна рамка. Сега нека го прочетем в друга версия на Библията без добавената дума *но*.

Защото законът беше даден чрез Мойсей; благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос. Йоан 1:17 (NIV)

Думата *защото* може да се преведе и като *понеже*. Тъй като законът е дошъл чрез Мойсей, благодатта и истината идват чрез Исус. Законът е нашият учител, който ни довежда при Христос. Този процес е бил същият в дните на Авраам, какъвто е и днес; във всички периоди от историята законът ни показва нашата греховност, за да можем да признаем нуждата си от Спасител. Разбирането ни за заветите драстично влияе върху начина, по който четем Писанието. Нека помислим за друг текст. Забележете как само благодарение на добавената при превода дума стихът е в съзвучие със системата за противопоставяне на заветите.

Защото законът не направи нищо свършено, но внасянето на по-добра надежда *направи*; чрез което се приближаваме до Бога. Евреи 7:19 (Версия на крал Джеймс)

Законът е в контраст с по-добрата надежда. Той не прави нищо свършено, но по-добрата надежда е тази, която го прави. Но това тълкуване не отразява истината, че законът е този, който ви води до по-добрата надежда. Както казва Давид в псалмите:

Законът на ГОСПОДА *е* свършен, обръща душата; свидетелството на ГОСПОДА *е* сигурно, прави мъдър простия. Псалм 19:7

СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ

Как разбирате тези текстове зависи от това каква система на заветите използвате. Когато двата завета станат преживяване на всеки човек, и законът, и благодатта работят заедно. Те не са в опозиция, а в съзвучие.

Връщаме се към Божия характер. Когато използваме типичната система на заветите, смъртта и унищожението, приписвани на Бог в Стария завет, могат да изглеждат хармонични на Божията светлина и милост чрез Исус в Новия завет. Например, как да хармонизираме тези две твърдения; едното от Исус Навин в Стария завет, а другото от Исус в Новия.

"И когато изведоха при Исус тези царе, Исус извика всичките израилеви мъже и каза на предводителите на войниците, които бяха отишли с него: **Приближете се и сложете краката си на вратовете на тези царе! И те се приближиха и сложиха краката си на вратовете им. И Исус им каза: Не се бойте и не се страхувайте; бъдете силни и смели, понеже така ще направи ГОСПОД на всички ваши врагове, срещу които воювате!** И после Исус ги удари и ги уби, и ги обеси на пет дървета; и те висяха на дърветата до вечерта." Исус Навиев 10:24-26

"И ето, един от тези, които бяха с Исус, протегна ръка, измъкна меч си и като удари слугата на първосвещеника, му отсече ухото. Тогава Исус му каза: Върни меч си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат. Или мислиш, че не мога да се помоля на Моя Отец и Той да Ми изпрати още сега повече от дванадесет легиона ангели?" Матей 26:51-53

Това, което казва Исус Навин, е точно обратното на това, което твърди Христос. Можем да ги хармонизираме, като кажем, че Исус Навин е живял под система от закони, системата на Стария завет. Христос е в Новия Завет. Ето как можем да направим така, че

УМИЛОСТИВЕНИЕ

противоположностите да се съчетаят и никога повече да не задават въпроси защо са в несъответствие.

Когато използваме правилната система на заветите, както ни учат Уагонър и Джоунс, можем да започнем да виждаме, че Бог позволява естествената вражда в Исус Навин и Израил да изобилства. Това е с цел благодатта да изобилства много повече. Този метод донася последователност в разбирането за Божия характер в цялата Библия. Другата система насърчава ума да мисли в противоположности.

Дуализмът за първи път е видян неясно в египетските религиозни вярвания чрез контраста на боговете Сет (безпорядък, смърт) и Озирис (ред, живот). Първата изрична концепция за дуализма идва от древноперсийската религия на зороастризма около средата на пети век пр. н. е. Зороастризмът е монотеистична религия, която вярва, че Ахура Мазда е безсмъртният създател на всички добри неща. Всякакви нарушения на заповедта на Ахура Мазда произтичат от друдж, което е всичко несътворено. От това идва важен избор, който хората трябва да направят. Те или участват напълно в човешкия живот за Ахура Мазда, или не го правят и дават сила на друдж. Личният дуализъм е още по-отчетлив във вярванията на по-късните религии.⁷¹

Египетската религия развива дуализъм, за да обедини бога на живота с този на смъртта. Двухазветната разделителна система на християнството позволява Богът на Библията да бъде едновременно Бог на живота/благодатта и Бог на смъртта/закона.

Този заветен дуализъм е естествено развитие на проявения в Троицата. Божият Син е представен досущ като Отец и все пак в процес

⁷¹ <https://slife.org/dualism/>

СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ

на раждане от Отец. Единството на Сина с Отец Му дава същите качества като на Бащата, Който е нероден. В същото време Божият Син е роден от Отца и все пак е в безкраен процес на раждане. Тези идеи не се хармонизират естествено, освен ако не бъдат поставени в рамките на дуализма.

Вестта на Уагонър и Джоунс счупва хомота на дуализма, който е тънко положен в Писанията от ранните „църковни отци“, които били силно повлияни от гръцките философски идеи.

Ако двата завета действат последователно през цялата човешка история, то когато Исус казва, че Той е възкресението и животът, този принцип е хармоничен в цялото Писание. Когато се казва, че Бог е Бог на живите, а не на мъртвите, тогава това трябва да е в съгласие с цялото Писание (Матей 22:32).

Затова истината за заветите, донесена от Уагонър и Джоунс е жизненоважна стъпка в разобличаването на този дуализъм, оформен около Писанието от католическия и протестантския свят, който насърчава мисленето в противоположности и приемането на противоречия.

Адам е този, който съди нашия Отец в небесата като Бог на смъртта. Тази вражда в сърцето му е способна да остане скрита чрез ученията на заветния дуализъм на католици и протестанти.

При възстановяването на заветите до тяхното правилно разбиране, светлината може да обгърне Писанията, за да докаже, че следното е вярно:

"Понеже Аз, ГОСПОД, не се изменям, затова вие, синове на Яков, не се довършихте." Малахия 3:6

Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги. Евреи 13:8

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Христос ни казва, че Той е проявил напълно характера на Своя Отец на земята пред учениците, които Го следвали.

Изяхви името Ти на човечите, които си Ми дал от света. Те бяха Твои, Ти ми ги даде и те опазиха Твоето слово. Йоан 17:6

Когато Е. Дж. Уагонър започва да прилага последователен възглед за Писанието чрез коригираната рамка на заветите, той вижда неща като следното:

„Но“, ще каже някой, „Вие направихте помирието изцяло от страна на хората; Винаги са ме учили, че смъртта на Христос помирява Бога с човека; че Христос умря, за да задоволи Божията справедливост и да Го умилостиви.“ Е, ние оставихме въпроса за помирието точно там, където го е поставило Писанието; и макар то да има много да каже за необходимостта човекът да се примири с Бога, то нито веднъж не наемква за такова нещо като необходимостта Бог да се примири с човека. **Да се посочи нуждата от подобно нещо означава да се повдигне сериозно обвинение срещу характера на Бог. Идеята е дошла в християнската църква от папството, което от своя страна я е донесло от езичеството, в** което единствената представа за Бог е

Да се предположи, че Христос е умрял, за да задоволи Божията справедливост, означава да се повдигне сериозно обвинение срещу Божия характер. Тази идея идва от папството, което я е получило от езичеството.

СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ

като за същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен с жертва.⁷²

Уагонър идентифицира сърцевината на проблема. Да се предположи, че Христос е умрял, за да задоволи Божията справедливост, означава да се повдигне сериозно обвинение срещу Божия характер. Тази идея идва от папството, което я е получило от езичеството. Това са двете сили, посочени в Даниил 8-ма глава като ежедневната и престъплението на запустението. Именно чрез примирителната система Божият народ е потискан от тези две опустошителни сили. Уагонър разкрива това през 1893 г. На следващата година той отива още по-далеч:

Идеята за умилостивение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилостивен, за да можем да получим прошка, не намира основание в Библията. Върхът на абсурда е да се каже, че Бог е толкова ядосан на хората, че няма да им прости, освен ако не бъде осигурено нещо, което да успокои гнева Му, и че следователно Той Сам предлага на Себе Си дара, с който се успокоява...

Християнската идея за умилостивението е тази, изложена по-горе. Езическата, която твърде често се поддържа от изповядващи се за християни, е, че хората трябва да принесат жертва, за да успокоят гнева на своя бог. Цялото езическо поклонение било просто подкуп за техните богове, за да бъдат благосклонни към тях. Ако смятали, че боговете са им много ядосани, те принасяли по-голяма жертва и затова в екстремни случаи се принасяли човешки жертви. Те вярвали, както поклонниците на Шива в Индия днес, че техният бог

⁷² E.J. Waggoner, *Present Truth UK*, September 21, 1893, page 386.7

УМИЛОСТИВЕНИЕ

бил задоволяван при вида на кръвта. Преследването, което се извършваше в така наречените християнски страни в минали времена и до известна степен дори и сега, е само разкриване на тази езическа идея за умилостивение. **Църковните водачи си представят, че спасението е чрез дела и че чрез тях хората могат да изкупят греха и затова принасят този, когото смятат за непокорен, като жертва на своя бог, а не на истинския Бог, защото Той не е задоволяван от такива жертви.**⁷³

Това са толкова дълбоки изявления в християнски контекст. Те осигуряват необходимите инструменти, за да може най-накрая да се разбере умилостивението.

В тях Уагонър предизвика Лутер, Калвин и всички протестанти. Светилището сега наистина можело да започне да се почиства от човешката вражда, крита в продължение на хилядолетия, а умилостивението най-сетне станало достъпно.

Нека спрем, за да обобщим тези точки относно това как може да се осъществи очистването на Светилището.

1. Адам погрешно вярва, че Бог възнамерява да убие жена му, защото е яла от плода на дървото.
2. Адам съди и осъжда Бог в сърцето си и взема плода в бунт. Това, което смята, че Бог иска да направи на жена му, той иска да направи на Бог и Неговия Син.
3. Като проявление на враждата, която изпитва към Бога Каин убива брат си Авел.

⁷³ E.J. Waggoner, *Present Truth UK*, August 30, 1894, page 550

СЧУПВАНЕ ХОМОТА НА ЗАВЕТНИЯ ДУАЛИЗЪМ

4. Системата на жертвоприношенията, дадена, за да открие на човека враждебността, която е вътре в него, е изкривена от хората, за да се превърне в нещо, което успокоява Божия гняв срещу тях. Враждата на хората срещу Бога се проектира върху Него, за да бъде виждан като този, който има враждебност срещу тях.
5. Много езически народи са разработили системи за принасяне на животински или човешки жертви с цел да умилостивят своите богове, изопачавайки първоначалния план на жертвоприношенията от Едем.
6. Умиротворителните принципи на жертвоприношението идват в християнската църква чрез учението, че Бог изисква смъртта на Сина Си, за да задоволи Своя гняв и справедливост.
7. Християнското учение за умилостивението учи, че Божията справедливост е защитена със смъртта на Неговия Син.
8. Адвентистите от седмия ден въвеждат учението за Изследователния съд преди Второто пришествие на Христос. Двете жизненоважни съставки, които са в основата на това, е пророческата последователност от царства в Даниил, комбинирана със системата на Светилището на Стария Завет.
9. Адвентната система измества фокуса на умилостивението върху делото на Христос като Първосвещеник в небето и необходимостта от премахване на греха в човека преди Второто пришествие.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

10. Изследователният съд засилва осъдителността в човека. Това довежда до изобилие от греха, но не донася преизобилна благодат.
11. Вестта на Уагонър и Джоунс от 1888 г. разбива дуалистичната заветна система на християнството и възстановява единството на Писанието.
12. Това им позволява да демаскират умиротворителната система от жертвоприношения и затова те започват да трансформират цялото значение на умилоствението.

Сега се обръщаме точно към тази трансформация на умилоствението.

ИЗРАСТВАНЕ ДО МЪЖЕСТВО — КРЪСТЪТ Е НАСТОЯЩА РЕАЛНОСТ

"Казвам още: дотогава, докогато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, макар и да е господар на всичко, а е под настойници и управители до назначения от бащата срок. Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните неща на света; но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос." (Галатяни 4:1-7)

Павел говори за християнския живот в контекста на дете, което има усещането за роб в бащиния си дом. То не познава сърцето на бащата и затова животът с него се усеща суров и прекалено регулиран. Настъпва промяна, когато то пораста и опознава какъв действително е неговия баща. То започва да вижда нещата по съвсем различен начин.

Вестите, дадени на Уагонър и Джоунс, предоставили възможност на християнската църква най-накрая да израсне до мъжество; да разбере сърцето на Отца без фалшивото възприемане на умилостивението.

Християнството е гледало на Христовия кръст по същия начин, по който Израил е гледал на месинговата змия на пръта. Както отбелязахме в

УМИЛОСТИВЕНИЕ

глава 7-ма, Божията заповед към Мойсей да направи образ на нещото, което хапе и убива народа, е в съответствие с езическата концепция за умилоствението. Идеята, че Божията справедливост е удовлетворена със смъртта на Неговия Син, е също толкова езическа, колкото и издигането на медната змия; и двете осигуряват удовлетворение на човешките възприятия за справедливост.

Нашето естествено разбиране за Божията справедливост ни кара подсъзнателно да гледаме на Божиите действия, като че са на робовладелец, който е строг, суров и където е необходимо, наказващ. Под принципите на света ние тълкуваме действията на Отец като на Един Който със сила смазва престъплението.

Отец търпеливо и мъчително е чакал децата Му да започнат наистина да Го разбират. Той знаел, че човешките вярвания за умиротворяване ще продължат и ще се разширят от времето на Даниил през 600 г. пр . н. е. чак до XIX век. Двете опустошителни сили, описани в Даниил 8-ма глава, щели да действат, преди да се отвори прозорец за малък отрязък от човешката раса, през който светлината да може да проникне напълно в сърцата и умовете на хората.

Дали адвентистите от седмия ден биха имали вярата да говорят на скалата или, подобно на Мойсей, биха я ударили два пъти с гняв, отнемайки шанса на хората да видят нов и жив път за приближаване към Отца?

Докато Уагонър и Джоунс продължават да изследват Писанията без да са обременени от завесата на Августиновата система, скъпоценната истина се излива от техните гласове и пера.

Пишейки по темата за кръста, Уагонър прониква в реалността на Новия завет, която е била скрита в продължение на хилядолетия. Преди това

ИЗРАСТВАНЕ ДО МЪЖЕСТВО – КРЪСТЪТ Е НАСТОЯЩА РЕАЛНОСТ

тя се появявала само за кратки отрязъци от време като проблясъци на светлина в тъмен свят.

„Кой ви омагьоса, вас пред чиито очи Исус Христос беше открито разпнат? Исус бил представен пред галатяните, когато Павел им проповядвал, като открито разпнат пред очите им. Представянето било толкова ярко, че те наистина могли да видят Христос пожертван. Това не било умело рисуване с думи от страна на Павел, нито богато въображение от страна на галатяните, защото тогава всичко би било само измама. Не; това бил действителен факт; Христос бил там, разпнат, пред очите им и чрез Духа Павел им дал възможност да Го видят.

Знаем, че не умението на Павел да рисува красиви картини с думи им е позволило да си представят, че са видели разпятието, тъй като на друго място апостолът казва, че е решил да не знае нищо друго освен Исус Христос и то разпнат, и че нарочно и внимателно се е въздържал от употреба на мъдри думи, от страх да не направи Христовия кръст безрезултатен (1 Кор. 1:17, 18; 2:1-4). Галатяните нямали опит по този въпрос. **Христовият кръст е нещо настоящо. Изразът „Елате на кръста“ не е празна последователност от думи, а покана, която може да бъде буквално изпълнена. Христос е разпнат пред нас и всяко стръкче трева, всяко листо в гората разкрива този факт. Да, ние имаме свидетелството в собствените си тела, че макар и грешни и тленни, ние все пак живеем. Докато човек не види Христос разпнат пред очите си и не Го вижда на всяка крачка, той не познава реалността на Евангелието.**⁷⁴

⁷⁴ E.J. Waggoner, *The Glad Tidings*, (Pacific Press, 1900), pages 99-100

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Каква поразителна мисъл! Как е възможно това? Христос да страда в агония всеки ден?

„Кръстът е нещо настоящо! Докато не осъзнаем това, ние не „познаваме реалността на Евангелието!“ Това е предизвикателство за цялото християнство. Думите на Уагонър поразяват ума като изблик на светлина, разсейвайки детинските представи за умилоствение и изгаряйки цялата рамка на Наказателното Заместничество за миг.

Възмездие, изисквано от наказателното заместничество, представя Кръста като еднократно събитие в потока на човешкото битие. То отнема съзнанието за агонията на Отца и Сина при понасянето на греховността ни през цялата история на нашата раса.⁷⁵ Но много повече от това, то представя Бог като такъв, Който търси отмъщение за греховете. Уагонър отваря напълно нова реалност. Сцените с римските войници, които бият Христос, плюят в лицето Му, поставят трънен венец на главата Му, не са събития в рамките на един ден, а в продължение на хилядолетия. Това, което Христос разкрива в плътта, всъщност е прозорец към Неговото преживяване в Духа всеки ден, докато хората отново Го разпъват за себе си (Евреи 6:6).

Уагонър встъпва в зрелостта на християнството; той започва да разбира сърцето на Отца и Сина и тяхната агония като родители в отношенията с техните коравосърдечни, самозаблудени деца.

Блудният син, който взема наследството на баща си, не разбира неговата болка нито мисли за нея, докато странства. Останал вкъщи, бащата коленичи със сълзи до леглото си, молейки се на Бога детето му да бъде в безопасност и да се върне в обятията му. Синът никога не бил схващал любовта на баща си, докато бил в неговия дом. Той се възприемал като

⁷⁵ Повече за това прочетете в книгата *Кръст проучен и кръст срещнат* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com

ИЗРАСТВАНЕ ДО МЪЖЕСТВО – КРЪСТЪТ Е НАСТОЯЩА РЕАЛНОСТ

роб и оставал във външния двор от месинг; имащ уши, но не чуващ, имащ очи, но не виждащ.

От момента, в който Адам съди и осъжда Своя небесен Баща в градината, агонията пронизва сърцето и на Отца, и на Сина. Всички родители, които са отхвърлени от децата си вкусват от това. Адам няма понятие за себеотрицанието, което се изисква от страна на Бог, за да продължи да се грижи за него и да му дава дихание. Божият Син е убит или пронизан от основаването на света от скритата вражда на Адам (Откровение 13:8).

Както казахме по-рано в книгата, Христос никога не е говорил за Кръста като инструмент за удовлетворение на Божията справедливост. Той го представя само като непрекъснато настоящо себеотрицание пред лицето на човешката неблагодарност и егоизъм. Този контраст е жизненоважен за разбирането на умилостивението.

Тогава Исус каза на учениците Си:
„Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си и Ме последва. Матей 16:24

Това е истинският Кръст и това е, което Бог и Неговият Син правят всеки ден:

"А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На този, който би

Христос никога не е говорил за Кръста като инструмент за удовлетворение на Божията справедливост. Той го представя само като непрекъснато настоящо себеотрицание пред лицето на човешката неблагодарност и егоизъм.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха. Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две. Дай на този, който проси от теб, и не се отвръщай от онзи, който ти иска назаем. Чули сте, че е било казано: „Люби ближния си, а мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните." Матей 5:39-45

Апостол Павел говори за Кръста като за настояща реалност, в която ученикът влиза в разпъващото преживяване на себеотрицанието заедно със своя учител.

"Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен." Галатяни 2:20

"Но ние имаме това съкровище в съдове от пръст, за да бъде превъзходството на силата от Бога, а не от нас. Угнетявани сме отвсякъде, но не сме съкрушени; в безизходица сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не сме изоставени; поваляни сме, но не сме унищожени; винаги носещи в тялото си умирането на (Господ) Исус, за да се яви в тялото ни и животът на Исус." 2 Коринтяни 4:7-10

Можете ли да направите изводите? Преживяването на кръста е да се издържа яростта и презрението на човека, без да се реагира по същия начин. Това е даването на любов в замяна на омразата; това е да допускаш да бъдеш неразбран, без да се опитваш да изобличиш другите за техните лъжливи измами. Това е, което Исус понася всеки ден. И когато постъпваме като Него, това говори на сърцата на онези, които ни мразят и преследват, и прави така, че в тях да се извърши умилоствието.

ИЗРАСТВАНЕ ДО МЪЖЕСТВО – КРЪСТЪТ Е НАСТОЯЩА РЕАЛНОСТ

Не отмъщавайте, скъпи мои приятели, но оставете място за Божия гняв, защото е писано: „На мен принадлежи да отмъщавам; Аз ще отплатя“, казва Господ. Напротив: „Ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дайте му нещо да пие. Правейки това, ще натрупате горящи въглени на главата му.“ Не бъдете победени от злото, а победете злото с добро. Римляни 12:19-21 (Нова Международна Версия)

Върху месинговия (изобразяващ възприятието на човека) олтар във външния двор е представена жертвата, символизираща Кръста, която удовлетворява божествената справедливост. Но когато преминем в Пресвятото място, това се осмисля като агония за Христос заради бунта и омразата на Неговите зли деца, които е трябвало да понесе; това е зората в ума на детето, през която то осъзнава, че Отец всъщност страда поради неговото нечестие. Тогава и само тогава Божият Син може да направи нашето желание за жертва и принос да спре и да разберем заедно с всички ангели, че Бог никога не е искал жертва за грях.

Възгледът за Кръста като нещо настоящо, а не като еднократно събитие, помага да се обясни защо Исус казва, че е завършил делото, дадено Му от Отца, *преди да* умре на физическия Кръст. Агонията, която Той претърпял в Гетсимания, е Неговото най-голямо изпитание, където кръвта Му се пролива или капе от челото Му заради свръхчовешката битка в ума Му дали да спаси човечеството или да го остави да се изправи пред собствените си последици.

Нашият Отец проявява снизхождение, извършвайки умилостивение чрез месингов/затъмнен начин, който ние разбираме, за да ни отведе до мястото, където най-накрая ще Го познаем, ще осъзнаем нашето неразбиране за Него и след това ще бъдем помирени и умилостивението ще завърши.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Кръстът на Новия Завет е безкрайно по-привлекателен от Кръста на Стария, но и двата са необходими. Не е нито само единия, нито само другия.

Във всичките им страдания Той беше наскърбен и Ангелът на Неговото присъствие ги спаси; в любовта Си и в състраданието Си Той ги изкупи; и Той ги взе и ги носеше през всичките древни дни. Исаия 63:9

Страданието на Спасителя изгрява в душата по по-дълбок начин. Агонията в Гетсимания се превръща във врата към над 6000 години на тъжно себеотрицание. Огромната любов на Бог ни обгръща и става абсолютно невъзможно да се съпротивяваме, след като отворим тази врата.

В подножието на този Кръст изгубеният грешник мисли не за себе си, а за своя Отец. Грешникът стана в агония за страданието, което е причинил. Съкрушен и сломен, той плаче за егоистичната си нечувствителност към преживяването на Своя Баща. Каменното сърце започва да се руши и обещанието за ново привлича грешника напред. Точно там, където грехът му сега изобилства, благодатта, изобилната благодат го привлича в лоното на Любовта.

Като човек, изпитал това преживяване, Джордж Файфийлд, колега на А. Т. Джоунс, пише следните красиви думи.

Думата „умилостивение“ (англ. at-one-ment) означава *единство*. Грехът донесе нещастие, а нещастieto донесе неразбиране на Божия характер. Така хората започнаха да мразят Бога, вместо да Го обичат; и мразейки Него, Единствения Отец, хората мразеха и човека, своя брат. По този начин, вместо едно семейство и един баща, хората бяха отделени от Бога и един от друг и държани раздалечени от омраза и егоизъм. Трябва да има умилостивение.

ИЗРАСТВАНЕ ДО МЪЖЕСТВО – КРЪСТЪТ Е НАСТОЯЩА РЕАЛНОСТ

Умилоствение може да бъде постигнато само чрез такова разкриване на Божията любов, въпреки греха и скръбта, че сърцата на хората да бъдат докоснати с нежност; и те, освободени от заблудите на Сатана, да могат да видят колко напълно и ужасно погрешно са разбирали Божествения характер и то въпреки Духа на Неговата благодат. Така те могат да бъдат водени, като братя завръщащи се в дома на Отца в блажено единство.

Умилоствението не означава да се укроти Божият гняв, така че хората да се осмелят да дойдат при Него, но да се разкрие любовта Му, така че те да го пожелаят. Не Христос примирява Бога със света, а Бог в Христос примирява света със Себе Си. Никъде не се споменава, че Отец трябва да се помири с нас; Той казва: „Аз не съм Се отделил от теб, но ти си Ме изоставил“.⁷⁶

Истинската природа на умилоствението в Новия Завет не е юридически въпрос, а въпрос на сърцето, както мъдрецът казва:

"Повече от всичко, което пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота." Притчи 4:23

Файфийлд пише за умилоствението като нещо, което разкрива Божията любов до такава степен, че докосва сърцата на хората и ги привлича към Създателя им. Той заявява, че не става дума за успокояване на Божията ярост, а за осъзнаване на Неговия характер и откриване, че нашият гняв трябва да бъде омиротворен.

Бих перифразирал казаното от Файфийлд по следния начин: в старозаветния поглед върху Кръста справедливостта изисква да бъде удовлетворена, докато новият завет желае повторното обединяване на две

⁷⁶ George Fifiield, *God is Love*, (1897), page 48

УМИЛОСТИВЕНИЕ

сърца в любов и хармония. За да се случи това, неразбирането, което хората са имали за характера на Бог, трябва да бъде премахнато, в противен случай умилюстивението не може да се осъществи.

Старозаветният кръст успокоява гнева ни и ни позволява да простим на Бога за трудностите, които сме срещнали в живота. Кръстът на Новия завет ни дава достъп до свещената стая на Божието сърце и ни позволява да осъзнаем цената на греха ни спрямо Него, на безопасно място и без осъждане.

Страшната картина на съдията в Даниил 7-ма глава, който разглежда внимателно всяка наша мисъл и действие, се трансформира в картина на Светилището, което вече не изисква кръв и може да бъде пречистено в Даниил 8-ма глава.

Това е много тясна пътека. Законът на Новия завет е духовен (Римляни 7:14). Това е въпрос към сърцето, а не правен кодекс, изписан на камък. Ще изберем ли да дойдем в Пресветото място? Трябва да се откажем от детинските си представи за Отец като Някой, Който търси умилюстивение чрез кръв. Време е да приемем, че тази фалшива идея е била проектирана върху Бог от Адам и всички негови потомци и трябва да се откажем от нея. Няма друг начин да влезем в Пресветото място и да останем там без посредник за греха.

ЗНАЧЕНИЕТО НА КРЪВТА В СВЕТИЛИЩЕТО

При премахването на старозаветното покривало се изявява славата на Стария Завет. Тази слава ни се представя чрез характера на Христос.

"И така, като имаме такава надежда, пристъпваме с голямо дръзновение и не сме като Мойсей, който слагаше покривало на лицето си, за да не могат израилевите синове да гледат края на това, което преминаваше. Но техните умове бяха заслепени. **Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос.**" 2 Коринтяни 3:12-14

Проливането на кръв вече не се разбира като задоволяване на Божия гняв, а в действителност е израз на човешкия.

"Ние ако бяхме живели в дните на бащите си, не бихме станали техни съучастници в проливането на кръвта на пророците; с което свидетелствате за себе си, че сте синове на онези, които избиха пророците. Допълнете и вие мярката на бащите си. Змии! Рожби на усойница! Как ще избегнете осъждането на пъкьла? Затова, ето, аз изпращам до вас пророци, мъдреци и книжници: едни от тях ще убиете и ще разпънете, други от тях ще биете в синагогите си и ще гоните от град в град, за да дойде върху вас всичката праведна кръв, пролята на земята — от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, Варахиевия син, когото убихте между храма и олтара. Истина ви казвам: всичко това ще дойде върху това поколение." Матей 23:30-36

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Кръвта на Исус не е пролята от каещи се грешници, а от хора, които са изпълнени с гняв срещу Него. Еврейските водачи изrekli дълбока истина, когато казали:

"...Ние имаме закон и според нашия закон Той трябва да умре, защото направи Себе Си Божи Син." Йоан 19:7

Точно както Каин, който търсел облекчение от изобличаващите молби на Авел, така и еврейските водачи искали Исус да млъкне, за да не се нарушава господството им над народа. Законът, на който се позовавали, бил този на Мойсей. Те вярвали, че Исус е богохулник и следователно според тяхното тълкуване на този закон Той трябвало да умре.

Първосвещеникът Каяфа използвал принципа на наказателното умилостивение, за да представи как смъртта на Христос ще спаси народа.

"Ако Го оставим така, всички ще повярват в Него; и римляните ще дойдат и ще отнемат и страната ни, и народа ни. А един от тях, Каяфа, който беше първосвещеник през тази година, им каза: Вие нищо не знаете, нито съобразявате, че **за нас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото да загине целият народ.**" Йоан 11:48-50

Исус не е принесен от хора, които осъзнават, че сърцата им са зли. Той е убит от ревниви и мразещи мъже, които искат да заемат Неговото място. Колко извратено е убийството на Исус да се преосмисля като нещо, което Божията справедливост изисква. Такива идеи маскират нашата скрита вражда срещу Бога. И все пак, удивително е, че Бог ни среща там, където сме в нашия гневен светоглед и отваря врата в умовете ни, за да можем да повярваме в прошката Му.

Проливането на кръв е нашият закон, както изразява това Каяфа: „Имаме закон“. Това е истинското значение на думите:

ЗНАЧЕНИЕТО НА КРЪВТА В СВЕТИЛИЩЕТО

И според закона почти всичко се пречиства с кръв и без проливане на кръв няма опрощение. Евреи 9:22

Ние четем този стих и мислим, че Бог е изискващият кръв. Но това е просто враждата в човешките сърца, които проектират върху Него собственото си помрачено мислене. Отец поставя тези огледала в закона, за да разкрие нашите дълбоко вкоренени предразсъдъци, макар Той никога да не ги е желал.

Нека истинността на това задържи умовете ни: проливането на кръв е проявление на човешката греховност срещу Бога. Където и да присъства тя, там се проявява несъвършеното мислене на човека. В детинското, месингово, старозаветно разбиране кръвта очиства, но в сърцето на Бог тя осквернява всичко.

Независимо от този факт, Бог приема нашата жертва. Той понася нашата омърсена месингова змия, надявайки се да може да ни убеди в Своята изкупителна любов. Така че е напълно вярно следното:

"Но сега в Христос Иисус вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христос." Ефесяни 2:13

Ние сме тези, които са били далеч в гнева си. Но според човешкото разбиране кръвта на Христос ни приближава до Бога. Той не е бил далеч от нас; ние сме се отделили от Него. Той не бил приближен до нас чрез кръвта на Христос, но ние сме били доведени до Него в нашето детско разбиране. Слава на Бог, който проявява такова търпение към нас и ни води в нашата слепота. Христос е трябвало да бъде издигнат като змия, преди да можем да възприемем Божията прошка.

В този контекст виждаме, че кръвта в Светилището е проява на нашия гняв срещу Отец. Бог заповядал ритуалите на храмовата служба да се извършват по такъв начин, че да отговарят на нашите искания за проливане на опрощателна кръв. Грехът е, който замърсява

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Светилището. Поръсването с кръв върху завесата и олтара в светилището го замърсява с греха на теологията на удовлетворяването.

Нашата плътска човешка гледна точка е, че това очиства, но за Бога то замърсява, защото Неговите мисли не са като нашите мисли и нашите пътища не са като Неговите пътища. Неговата любов към нас Го кара да носи Кръста чрез нашето фалшиво разбиране с надеждата, че ще бъдем очистени от изискването за кръв, така че вече да нямаме нужда от посредник за нея.

Когато следваме типологията на приноса за грях в Стария завет, е напълно логично обикновеният човек и дори управниците в общността да поставят от кръвта на своите жертви върху роговете на жертвения олтар в двора, а самата тя да се излива в основата му. Това представлява разбирането на обикновените хора на месинговото ниво на удовлетворението, вярващи, че Божията справедливост изисква смърт. Човешкото схващане за умилостивението, в това незряло състояние на ходенето с Бога, не достига до самото Светилище.

*Това представлява
разбирането на
обикновените хора
на месинговото
ниво на удовлетво-
рението, вярвайки,
че Божията спра-
ведливост изисква
смърт.*

"И ако някой от народа на земята съгреша от незнание, като извърши нещо, което ГОСПОД е заповядал да не се върши, и стане виновен, ако му се посочи грехът му, който е извършил, да принесе приноса си, коза, женска, без недостатък, за греха, който е извършил. Да положи ръката си на главата на жертвата за грях и да заколи жертвата за грях

ЗНАЧЕНИЕТО НА КРЪВТА В СВЕТИЛИЩЕТО

на мястото на всеизгарянето. **Тогава свещеникът да вземе с пръста си от кръвта ѝ и да я сложи върху роговете на олтара за всеизгаряне, и да излее цялата ѝ кръв в подножието на олтара.**"
Левит 4:27-30

Това е еквивалентно на удрянето на скалата, за да потече живата вода. То изпълнява човешкия закон, отразен в огледалото на старозаветните символи, който заявява, че без проливането на кръв няма опрощение.

Ръководството на Божия народ, което трябва да слуша гласа на Христос в Божието Слово и да Го следва в Пресвятото място, има за цел да научи хората да говорят на скалата. Но ние виждаме, че когато свещеникът съгреши, кръвта се внася в Пресветото място и всъщност той вика с Авраам: „О, Исмаил да е жив пред Тебе!“ Подобно на Мойсей те удрят скалата и внасят кръв в Пресветото място, вместо да дойдат в присъствието на Бог чрез нежния роден Син и да Му говорят.

"Ако помазаният свещеник съгреши и народът стане виновен, тогава за греха, който е извършил, да принесе на ГОСПОДА юнец без недостатък в жертва за грях. Да приведе юнеца при входа на шатъра за срещане пред ГОСПОДА, да положи ръката си на главата на юнеца и да заколи юнеца пред ГОСПОДА. И помазаният свещеник да вземе от кръвта на юнеца и да я принесе в шатъра за срещане. **И свещеникът да натопи пръста си в кръвта и да поръси от кръвта седем пъти пред ГОСПОДА пред завесата на светилището. Свещеникът да сложи от кръвта и върху роговете на олтара за благоуханното кадене, който е в шатъра за срещане пред ГОСПОДА, после да излее цялата кръв на юнеца в подножието на олтара за всеизгаряне, който е на входа на шатъра за срещане.**" Левит 4:3-7

За Бог краят е явен от самото начало. Той знаел, че малко след изтичането на 2300-те години, които били доминирани от езическото

УМИЛОСТИВЕНИЕ

удовлетворяване и престъплението (мерзостта) на запустението, водачите на Божия народ щели да донесат кръв в Пресвящото място и да затворят ушите си за славната вест, дадена чрез Джоунс и Уагонър.

Подобно на еврейските водачи, ръководителите на адвентистите били решени да стоят зад своите ориентири и да не се отдалечават и на сантиметър от своята система за удовлетворяващо умилостивение. С гняв те ударили скалата два пъти. Веднъж в лицето на Е. Дж. Уагонър и втори път в лицето на А. Т. Джоунс. Те отказали да отворят пътя за Божия народ, за да живеят пред очите на Бог без посредник за кръвта. Както пише един от свидетелите на тези събития:

Христос е забелязал всички тежки, горди, присмехулни речи, насочени срещу неговите слуги, като произнесени срещу него самия.⁷⁷

Хората, изповядващи благочестие, презират Христос в лицето на Неговите пратеници. Подобно на евреите, те отхвърлят Божието послание. Юдеите питаха за Христос: „Кой е този? Това не е ли синът на Йосиф?“ Той не беше този Христос, когото евреите търсеха. Така и днес средствата, които Бог изпраща, не са това, което хората очакват.⁷⁸

Кръвта, поръсвана в светилището в Деня на умилостивението, е символ на отхвърлянето на истината от страна на Божиите водачи, които отнемат възможността на Неговия народ да я получи. В рамките на едно поколение вестта била почти повсеместно отхвърлена.

Тогава той да заколи козела на приноса за грях, който е за народа, да внесе кръвта му вътре зад завесата, да направи с тази кръв, както

⁷⁷ E.G. White, *Review and Herald*, May 27, 1890, par. 5

⁷⁸ E.G. White, *Fundamentals of Christian Education*, (Review and Herald, 1897), page 472

ЗНАЧЕНИЕТО НА КРЪВТА В СВЕТИЛИЩЕТО

направи с кръвта на бика, и да поръси с нея умилостивилището и пред умилостивилището. Левит 16:15

В старозаветната умиротворителна система, убиването на козела символизира разбирането на човека за умилостивение чрез кръв. В системата на новозаветното сърце това представлява отхвърлянето на истината от Божиите хора, които са проляли Христовата кръв и са Го пронизали чрез отказа си да влязат в Пресвятото място, изповядвайки себе си като онези, които са омърсили Светилището с кръв.

В полагането на ръце и хвърлянето на вината върху живия козел, човекът разкрива природата си да обвинява някой друг за собствените си грехове. „Дяволът ме накара да го направя“ е викът на човешката раса. В системата на Стария завет умилостивението се извършва, когато вината е хвърлена в краката на този, който е в грешка; точно както лидерите на адвентното движение хвърлили вината за разделението върху раменете на Джоунс и Уагонър. Тези мъже били „козел за отпущане“ за бедствията, идващи върху църквата.

Със сигурност е вярно, че Сатана ще почувства вината за ролята си в греховете на всички хора. Той ще се скита в пустините на разрушената земя в продължение на 1000 години, но обърнатият човек вече няма да търси възмездие срещу него, нито ще го обвинява; той просто ще позволява на своя Спасител да му отговори, казвайки „Господ те смъмри“. (Юда 1:9)

Само когато желанието за отмъщение и наказание бъде премахнато от душата, пълнотата на Божия Дух може да живее в сърцето. Нашият Отец не търси възмездие, нито хвърля вина върху другите. Като Божии деца ние сме призвани към това преобразяване на характера.

Въпреки че ръководителите на адвентната църква ударили скалата два пъти и затова загинали в пустинята на теологията за умилостивението,

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Бог все пак ще доведе в Пресветото място група, която приема вестта, представена от Джоунс и Уагонър между 1888 и 1895 г. Тя ще разпознае грехът, който изобилствал в посланието за съда, изповядвано от адвентните пионери. Ще осъзнае, че тази картина на съд с поръсването на кръв е отражение на техния собствен образ, а не Божия път.

Докато изследваме Светилището, получаваме следната заповед:

"И ми бе дадена тръстика като тояга; и един каза: Стани и измери Божия храм и жертвеника, и преброй поклонниците в него; **но двора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото той е даден на езичниците**, които ще тъпчат святия град четиридесет и два месеца." Откровение 11:1-2 (Библия, НЗ 2000)

Откровение 10-та глава описва опита на Божия народ при изяждането на думите в малката книжка, която преди това е била запечатана, а сега била отворена. Вестта на Уилям Милър, която дошла през 1830-те, била сладка в устата, но преживяването на разочарованието било горчиво в корема. По това време силата на малкия рог трябвало да бъде сломена. Необходимостта от умиротворяващи жертвоприношения в поклонението трябвало да бъде изобличена. Каква била заповедта в Откровение 11-та глава, която щяла да позволи на Божиите хора да очистят светилището? "Оставете съда." Какво било в съда? Олтарът на жертвоприношението, който представлявал жертвената система. Защо това трябвало да бъде изоставено? Защото то символизира сатанинската система за справедливост, според която човечеството било убедено, че, за да има спасение, то трябва да бъде платено.

Веднъж убедени чрез удрянето на скалата, ние би следвало да продължим към Пресветото място в светлината на характера, който Христос разкрива на земята. Би следвало да оставим жертвения олтар зад себе си. Да престанем да изискваме смърт за прегрешение. Да спрем

ЗНАЧЕНИЕТО НА КРЪВТА В СВЕТИЛИЩЕТО

да съдим и осъждаме другите. Когато Божият Дух ни въведе в това преживяване, тогава можем да се хванем за този стих.

"Видя, че нямаше мъж, и се изуми, че нямаше посредник. Тогава Неговата ръка Му донесе спасение и Неговата правда, тя Го подкрепи. И Той облече правда като броня и сложи на главата Си спасение за шлем, и облече като дреха одеждите на отмъщението, и се загърна като в мантия със ревност." Исая 59:16-17

Делото на умилюстивението е да доведе Божия народ до мястото, където вече няма нужда от пледираща кръв. Това дело можело да бъде завършено в двора, но същата теология на умилюстивението дошла и в Пресветото място. Христовото застъпничество там позволило на вестта от 1888 г. да се издигне. Завършването на това дело е да се остави двора и нуждата от кръв. Когато кръвта престане да бъде внасяна в Светилището, тогава то може да бъде пречистено.

Как кръвта спира да омърсява Светилището? Като престанем да чувстваме ненавист към всички хора, доказвайки, че нашата вражда спрямо Бога е престанала. Тогава няма да има човек в Светилището като ходатай. Тогава Михаил ще се повдигне (Даниил 12:1), защото когато Божиите хора напълно отразяват Неговия характер, светът ще пожелае да ги убие. Но Христос ще се изправи и ще ги спаси. Алилуя!

НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ

Докато протестантската реформация набира скорост, Мартин Лутер е помолен от своя покровител, курфюрстът Джон Фредерик Саксонски, да направи списък с точки на вярата, които стават известни като *Точките* (или *членовете*) на *Смалкалд*.

В тях Лутер обобщава това, което смята за най-важните учения на християнството. Още първата точка гласи:

Първата и главна точка е следната: Исус Христос, нашият Бог и Господ, умря за нашите грехове и беше възкресен за нашето оправдание (Римляни 3:24–25). Той единствен е Божият Агнец, Който отнема греховете на света (Йоан 1:29) и **Бог възложи на Него беззаконието на всички ни (Исаия 53:6)**. Всички са съгрешили и са оправдани свободно, без собствените си дела и заслуги, чрез Неговата благодат (Ефесяни 2:8-9), чрез изкуплението, което е в Христос Исус, в Неговата кръв (Римляни 3:23–28). Това е необходимо да се вярва. Това не може да бъде придобито или усвоено по друг начин чрез каквото и да било дело, закон или заслуги. Затова е ясно и сигурно, че само тази вяра ни оправдава... В тази точка не могат да се правят никакви отстъпки или уговорки дори и небето, земята и всичко останало да преминат (Марк 13:31).⁷⁹

⁷⁹ Martin Luther, *The Smalcald Articles*

НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ

Исаия 53-та глава играе централна роля в християнското разбиране за умилоствението. Казва се, че Бог възлага на Христос „беззаконието на всички нас“ и че „на Господа беше угодно да Го смаже“. Какво точно означава това? Адам Кларк изразява общото разбиране:

Тези огнени лъчи, които трябваше да паднат върху цялото човечество, се отклониха от Божествената справедливост на изток, запад, север и юг, отразиха се и се събраха в Него. И така, Господ положи на Него беззаконията на всички ни.⁸⁰

Алберт Барнс се съгласява:

Йехова направи така че да се нахвърлят върху Него, за да го поразят с бедствие, както човек е победен или сломен в битка. Смесът е, че Той не е бил победен от собствените Си грехове, а се е сблъскал с нашите, сякаш са били направени да се устремят да Го срещнат и да Го повалят. Тоест, Той пострада вместо нас; и каквото и да беше призован да издържи, беше следствие от факта, че беше заел мястото на грешниците; и след това беше понесъл страданията, които бяха правилният израз на Божието недоволство и беше потънал под могъщото бреме на умилоствението на света.⁸¹

Тези представи за умилоствението, както сме заявявали многократно, разкриват нашето човешко разбиране по въпроса. Изразяват погрешното вярване, че Бог ни е ядосан и иска да ни убие за нашето прегрешение.

Ако застанем в Пресветото място, оставяйки жертвения олтар, както сме увещани в Откровение 11:2, можем да започнем да виждаме съвсем

⁸⁰ Adam Clarke, Commentary on Isaiah 53:6

⁸¹ Albert Barnes, Commentary on Isaiah 53:6

УМИЛОСТИВЕНИЕ

различна картина. Първо, намираме следната улика в същата глава на Исаия:

"А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го сметохме за наказан, поразен от Бога и унижен." Исаия 53:4

Пророкът предсказва, че докато Исус търпи нашето отхвърляне и ни носи, дори когато съгрешаваме спрямо Него, ние ще считаме това, сякаш Бог е Този, Който Го отблъсква и унижава. Коментаторите бързо предполагат, че това се отнася за онези, които са Го разпнали по онова време, докато вярвали, че Бог Го наказвал за Неговите собствени грехове.

Вярно е, че еврейските водачи са искали това да е така и са избрали тази гледна точка, но има ли по-дълбок смисъл в това твърдение? Стойки в Пресвятото място, възможно ли е Исаия всъщност да казва, че цялото човечество ще проектира своето отхвърляне на Божия Син върху Отца и ще заяви, че Бог е този, Който е причинил страданието, а не ние?

Ако погледнем по-отблизо текста в Исаия 53:6, забелязваме нещо интересно в буквалния прочит:

Всички ние сме се скитали като овце, всеки към своя път сме се обърнали и Йехова го е срещнал (бел. прев. с) наказанието на всички нас. Исаия 53:6 (Буквален превод на Йънг)

Въпросът при четенето на този текст е кой иска да извърши наказанието? Бог ли е, Който наказва Своя Син, или всъщност се казва, че Бог е позволил на скритите ни враждебни чувства да се проявят към Сина Му, за да можем всички да видим разкрити желанията си за наказание? С други думи, *наказанието на всички ни* означава ли, че Бог налага наказание върху нас, или означава, че ние го налагаме върху Него (и всички останали, за които смятаме, че го заслужават) и то пада върху Христос?

НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ

Помислете за предишния стих, който повечето хора разбират така: „Той беше ранен *за* нашите прегрешения“. Думата *за* подсказва, че Бог Го наранява заради прегрешенията. Но на ивритът това също толкова лесно може да бъде преведен като *от*. Тогава няма ли да има идеален смисъл? Христос е наранен *от* нашите грехове. Всъщност Той е наскърбен, когато грешим. Той е разпъван отново, когато изберем да Го отхвърлим и да приветстваме Сатана в живота си чрез нашите греховни избори. Помислете за някои други преводи на този текст.

Но Той беше **наранен поради нашите грехове и беше наранен поради нашите беззакония**; наказанието на нашия мир беше върху Него; *и* от неговите синини бяхме изцелени. Исаия 53:5 (Брентънов превод на Септуагинтата)

В нашата слепота и природна вражда ние естествено четем тези текстове като израз на Божия гняв към нас. Това скрива реалността, че всъщност ние Го нараняваме, и вместо това поставя акцента върху предполагаемия Божия гняв.

Много, ако не и всички хора познават чувството, което са изпитали, когато са обидили друг човек, и яростта, която получават като отговор на несправедливото си отношение. Това ни кара да забравим грешното, което сме направили, като вместо това се фокусираме върху отсрещната прекомерна реакция. Това е, което човешката раса прави с Бога в своето разбиране за Кръста.

И така, Адам изяжда плод, който не трябва да яде и тогава Бог става толкова гневен, че иска да го убие. Сега можем да си представим Отец как беснее наоколо с вдигнати ръце и крещи колко е ядосан на Адам за нарушаването на правилата. Това би дало възможност за прехвърляне на вината. Но какво да кажем за спокойния, хладен и пресметнат отговор без никаква проява на емоции, който съдържа тихо произнесените думи „Ще те намеря и ще те убия“. И двете представи

УМИЛОСТИВЕНИЕ

отговарят убедително на нашите предубеждения към Бог, за да се прехвърли нашата вина върху Него и да изглежда така сякаш Той е полудял. Нима много хора не са имали мисълта: „Всичката тази болка и страдание, Исус измъчван и осакатен, всичко това, защото Бог се е нуждаел от някого, когото да накаже и който да умре – това не е ли прекалено и нелогично? Какъв Бог би постъпил по този начин?“ Това ни позволява да потискаме вината си и да избягваме признанието за това как нашият егоистичен живот е наранил Отец.

Да убиеш Адам за това, че е изял плод? Кой Творец би направил това? Независимо какво си представяме, резултатът е да прехвърлим вината върху Бог, като си внушим, че Той проявява прекомерна реакция.

Начинът по който разбираме Исая 53-та глава дефинира как осмисляме случилото се в Гетсиманската градина.

Тогава Той им каза: „Душата Ми е много наскърбена, дори до смърт. Останете тук и бъдете с Мен.“ Матей 26:38

Защо душата на Исус била изключително наскърбена? Дали заради това че гневът на Отца сега слизал върху Него, или заради въздействието на пълното човешко отхвърляне.

Защо душата на Исус била изключително наскърбена? Дали защото гневът на Отца сега слизал върху Него? Или Той преживявал въздействието на отхвърлянето от цялото човечество, изразено чрез присъстващите ученици? Спърджън излага случая пред нас, както той го възприема:

Тогава какво е това, мислите си вие, което толкова специфично бележи Гетсимания и скръбта

НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ

му? Ние вярваме, че тогава Отец Го е наскърбил заради нас и че **нашият Господ е трябвало да вземе определена чаша от ръката на Отец. Не от евреите, не от предателя Юда, не от спящите ученици, не от дявола дойде изпитанието**, но това беше чаша, напълнена от Един, за Когото Той знаеше, че е Негов Баща, но Който въпреки това разбираше, че е определил за Сина Си много горчива отвара, чаша, която не се пие от тялото Му и жлъч която не се консумира от плътта Му, но която особено порази душата Му и смути най-съкровено кътче в сърцето Му. Той се сви пред това изпитание и затова бъдете сигурни, че то беше глътка, по-ужасна от физическата болка, тъй като от нея той не се превеи; то беше отвара, по-зловеща от укор, при който Той не се беше отклонил; по-страшно от сатанинското изкушение, което Той бе победил: нещо немислимо ужасно, поразяващо, пълно със страх, дошло от ръката на Отца. Това премахва всички съмнения относно какво е било, тъй като четем „Господ благоволи да Го смаже, Той Го огорчи; като направиш душата Му принос за грях“. „Господ изправи срещу Него беззаконието на всички нас.“ Той Го направи грях за нас, въпреки че Той не беше познал грях. Това причинило на Спасителя такова невъобразимо страдание. Сега Той бил на път да „вкуси смъртта за всеки човек“, да понесе дългащото се на грешниците проклятие, защото застанал на тяхно място и трябвало да страда вместо тях. Ето тайната на тази агония...⁸²

Спърджън представя чашата на Христос, пълна с яростта на Отца към греха. Това е идеалната маска, за да скрием реалността на нашата естествена човешка омраза към Бог и Неговия Син. Как така Отец направил душата на Сина Си принос за грях? Библията ни казва ясно:

⁸² Charles Spurgeon, *The Agony in Gethsemane*, October 18, 1874

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как няма заедно с Него и да ни подари всичко? Римляни 8:32

Когато бях с вас всеки ден в храма, вие не се опитахте да Ме хванете. Но това е вашият час и силата на тъмнината. Лука 22:53

Бог предал Христос на нас. Исус казал на главните свещеници: „Това е вашият час и силата на тъмнината.“ Любовта на Бог, която поддържала Христос до този момент, сякаш изчезнала. Изглежда сякаш Отец Го изоставя? Дали Бог е отхвърлил Своя Син или по-директно казано излял ли е яростта Си върху Него, за да Го остави след това да умре? Как да разберем това? Откъде е дошла тази мъка?

Тогава главните свещеници, книжниците и народните старейшини се събраха в двореца на първосвещеника, наречен Каяфа, и замислиха да вземат Исус чрез измама и да Го убият . Матей 26:3-4

Лидерите на нацията планират да убият Исус. Той знае това и чувства болката от отхвърлянето на онези, специално избрани да озарят света с истината.

Той дойде при своите и неговите не Го приеха. Йоан 1:11

Може би учениците, които са избрали да Го последват, ще разберат царството, което Той идва да установи? Малко преди Гетсимания четем тъжната реалност:

"Но ето, ръката на този, който Ме предава, е с Мен на трапезата. Защото Човешкият Син наистина отива, както е било определено, но горко на този човек, чрез когото се предава! И те започнаха да се питат помежду си кой ли от тях ще е този, който ще стори това. Стана още и спор помежду им кой от тях се счита за по-голям." Лука 22:21-24

НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ

Когато Исус ги предупреждава, че един от тях ще Го предаде, учениците са шокирани и се чудят кой би могъл да бъде. Това се превръща в дебат на тема кой от тях е най-големият ученик. Нима не били чули нищо от това което Исус ги учил? Колко мъчително било това за Него. След цялото време, което Той ги поучавал, те все още не били схванали основния принцип на Неговото царство на любовта.

Когато напускат мястото, на което са яли, Исус се опитва да ги предупреди за това, което ще направят:

"И като изпяха химн, излязоха на Елеонския хълм. Тогава Исус им каза: Вие всички ще се отвърнете от Мен тази нощ, защото е писано: „Ще порази пастира и овцете на стадото ще се разпръснат.“ А след като бъде възкресен, ще отида преди вас в Галилея. А Петър в отговор Му каза: Даже и всички да се отвърнат от Теб, аз никога няма да се отвърна!" Матей 26:30-33

Петър отхвърля призива на Исус. Това е още едно доказателство, че той все още вярва на себе си повече от колкото на Христос. Той е просто говорител на цялото човечество. Каква мъка понася Исус? Това не е някаква тайна:

"Презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвърщат лице, беше презрян и не Го сметохме за нищо." Исая 53:3

Скърбта идва директно чрез отхвърлянето от хората, пред което Той е изправен. Именно понеже скриваме лицата си от Него, Той е пронизан от скръб. Ако си позволите да влезете с Уагонър в християнска зрелост, ще видите, че това отхвърляне се случва с Христос всеки ден.

Във всичките им страдания Той беше наскърбен и Ангелът на Неговото присъствие ги спаси; в любовта Си и в състраданието Си

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Той ги изкупи; и Той ги взе и ги носеше през всичките древни дни. Исаия 63:9

През всичките дни на този свят Христос ни взема и ни носи. Докато ние го отхвърляме чрез нашите греховни мисли и действия, Той се грижи за нас, защитава ни, ходатайства и плаче за нас. Когато придобием смелостта да изоставим месинговия олтар, ще видим Кръст, толкова ярък, толкова пламтящо пълен с любов, че сърцето ни ще бъде затрогнато дотолкова, че да се помирим с Бог, за да можем да получим умилостивението.

В колективното отхвърляне на Христос, в този момент на осъзнаване, че няма никой на планетата, който да Го желае, Той преживява в сърцето Си реалността, че:

Няма никой, който да разбира; няма никой, който да търси Бога. Римляни 3:11 (Нова Международна Версия)

По-късно водачите на Израил изразяват всеобщото чувство, разкривайки всепроникващата вражда на човека срещу Бога:

Той се доверява на Бог. Нека Бог го спаси сега, ако го иска, защото той каза: „Аз съм Божият Син“. Матей 27:43 (Нова Международна Версия)

Тези думи всъщност са проекцията на човешките мисли върху Бога. Колективната неоспорима воля на Адамовите синове и дъщери звучи в общия вик.

... "Махни го! Махни го! Разпни го!" — Да разпна ли вашия цар? — попита Пилат. „Ние нямаме друг цар освен Цезар“, отговориха главните свещеници. Йоан 19:15

Небесният Отец не протестира. Той ни позволява да проектираме това върху Него. Как? Със Своето мълчание. Единственият пулс, който Исус

НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ

може да почувства, е този на колективното човешко отхвърляне. Гласът на човечеството, подпомаган от Сатана и неговите ангели, заглушава Божия. Бог ни позволява да седнем на трона Му, за да съдим и осъждаме Неговия Син.

Защо ни позволява да направим това? За да може нашето престъпление да изобилства.

"Ти направи това, а Аз премълчах, и ти помисли, че Аз съм съвсем като теб. Но Аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред очите ти." Псалми 50:21

Ето как Бог дава Своя Син. Той ни позволява да заглушим гласа Му. Той не отвръща. Не говори, но ни оставя да поемем по своя път. Нека прочетем това отново:

Всички ние сме се скитали като овце, всеки към своя път сме се обърнали и Йехова Го е срещнал (с) наказанието на всички ни. Исаия 53:6 (Буквален Превод на Ъънг)

Тъй като ние се обръщаме към нашия собствен път, отказваме да състрадаваме с Христос и отхвърлихме молбите Му да простим на враговете си и да се откажем от нуждата си да наказваме, мълчанието на Бог прави така че определеното ни наказание да се срещне с Неговия Син.

В мрака на нощта, докато Исус отчаяно се опитва да проникне през отхвърлянето, което Му налагаме, Той Си мисли, че ако само Неговите ученици се молят за Него, магията на отчаянието, която е върху Него, може да бъде разбита.

"И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш. И дойде при учениците и ги

УМИЛОСТИВЕНИЕ

намери заспали, и каза на Петър: Как! Не можахте ли поне един час да бдите с Мен? Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, но плътта — немощна. Пак отиде втори път и се моли, казвайки: Отче Мой, ако не е възможно да Ме отмине тази чаша, без да я пия, нека бъде Твоята воля. И като дойде, пак ги намери заспали, защото очите им бяха натежали." Матей 26:39-43

След всеки път, в който се моли на Своя Отец за знак на Неговото приемане, Той отива при учениците Си, за да види каквато и да е форма на доказателство, че някой го е грижа за Него. Той ги намира заспали. Това Го пронизва дълбоко. Сатана прошепва в ухото Му, че цялото Му дело е напразно и че никой не се интересува от Него. Той знае, че спящите ученици, без подкрепата на молитвата, ще избягат от Него, както и правят. (Матей 26:56).

Голямата скръб на Исус не се дължи на тази фалшива идея, че Божията ярост се стоварва върху Него. Тя идва директно от нашето отхвърляне. Той е наранен от това престъпление. Човешката раса е тази, която убива Сина на Бог, а не възлюбеният Му Баща. Адам осъжда Бог, а не Бог осъжда Адам. Но ние никога няма да разберем истинския ефект от нашия грях, докато не го видим в смъртта на Христос.

Бог предава Своя Син на нашия гняв, за да можем да видим враждата, която живее в нас, и осъждането, което несъзнателно изпитваме към Бога.

Стойки пред месинговия олтар в двора, виждаме Бог да приема образа на съдия. Той изглежда лишен от Своите нежни качества на Баща и се появява през тъмните облаци като цар отмъстител. В този начин на мислене изпълнен с несигурност и ужас спрямо нашия небесен Отец, проливането на Христовата кръв ни убеждава, че прошката е осигурена. Чрез това уверение ние сме поканени да отидем с Исус в

НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ

Пресветото място, където ни се предлага възможността да научим какво наистина се е случило и кой е поискал смърт.

По-голямата част от света ще откаже поканата, защото пътят е тесен и малцина са тези, които ще искат да го намерят.

Все пак трябва да си зададем въпроса: Какво има предвид Исус, когато казва „Не моята воля, а Твоята да бъде“? Колективното отхвърляне на човечеството натежава толкова силно върху Него, че Той се чувства отделен от Своя Отец. Общият грях на човечеството е да вярва, че Христос е поразен от Бог и страда заради Него. Исус е изкушаван да повярва в същото. Отхвърлянето Му от хората, произтичащо от вярата, че Бог Го наказва, Го кара да се бори с въпроса дали това може да е истината.

Той започва да се съпротивлява на погрешното вярване, че Бог наистина Го наказва, точно както Авраам се бори с неправилната идея, че Бог иска от него да пожертва сина си. Сатана Го притиска с тази лъжа. Всичко около Исус сякаш потвърждава чувствата Му. Но точно както вярата на Авраам надделява в убеждението, че Бог може да възкреси неговия син, така и вярата на Исус надделява в убеждението, че Неговият Баща в крайна сметка няма да Го изостави, а ще Го възкреси от мъртвите. Исус разцепва тъмнината, когато се моли „Татко, в твоите ръце предавам духа Си“ (Лука 23:46).

Вярата в Исус преодолява всички наши фалшиви представи за характера на Бог. Христос, както и всеки човек в трудните му времена, е изкушен да повярва, че Отец Го е изоставил, но Неговата съвършена вяра не се предава на тази лъжа. Той се държи за Своя Отец и Отец е със Сина Си там в тъмнината.

"Направи мрака Свое скривалище, шатри около Себе Си — тъмните води, гъсти небесни облаци." Псалми 18:11

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Откъде идва този мрак?

В Него беше животът и животът беше светлината на хората. И светлината свети в тъмнината, и тъмнината не я обхваща. Йоан 1:4–5

Защото ето, тъмнината ще покрие земята и дълбока тъмнина хората; но Господ ще осияе над вас и славата Му ще се види над вас. Исаия 60:2

"Но ако нашето благовестие е покрито, то е покрито за тези, които погиват, за невярващите, чиито умове е заслепил богът на този свят, за да не би да ги озари светлината на благовестието на славата на Христос, който е образ на Бога." 2 Коринтяни 4:3-4

...да им отвориш очите, *за да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога...* Деяния 26:18

Тъмнината около Кръста е видимото проявление на човешкото неверие, вдъхновено от Сатана. Тъмнината произлиза от сатанинската власт, която той упражнява над човешката раса. Чрез човечеството Сатана се опитва да постави тъмнината си между Бог и Неговия Син.

Славата на Божията любов, изявена в даването на Неговия Син, е скрита в тази тъмнина от нашето нечестиво неверие. Както народът казва на Мойсей да сложи покривало върху лицето си, така светът забулва Кръста в тъмнина, за да скрие светлината на Божията любов.

Божият лик е затъмнено от *нашия* мрак. Това кара Исус да се чувства така сякаш Неговият Отец Го е напуснал, докато всъщност не това е реалността. Бог не пречи на тази тъмнина да се разпростре, защото докато не се прояви тази тъмнина, ние не можем наистина да имаме представа за враждата, която съществува в нас.

Има обаче двама души, които дават на Исус лъч надежда, че ще Му помогнат да премине през приближаващата гробница: жената, която

НАКАЗАНИЕТО НА ВСИЧКИ НИ

измива нозете Му, и разбойникът на кръста. Исус увековечава делото на жената като казва на учениците Си, че когато се проповядва Евангелието, тази история трябва да бъде разказана заедно с него (Матей 26:13).

Докато Исус виси на Кръста, слушайки как хората Му се подиграват и дори учениците Му изразяват съмнение дали това е Месията, вярата на разбойника избухва в думите: „Господи, спомни си за мен, когато дойдеш в царството Си. ” Каква благодат е това за Исус, каква утеха е да има някой, който изразява вяра в Него в най-мрачния Му час!

Когато всички парчета са събрани заедно, ние откриваме, че макар Бог да Си позволява да изглежда, сякаш излива гнева Си в двора и възлага греховете ни върху Исус като наш заместител, действителността е, че нашата вражда е тази която се стреми да се скрие от ужасната истина, че желаем да убием Божия Син. Ние сме тези, които проектираме този гняв върху Бог и твърдим, че Христос е поразен от Него. Твърдим, че Бог възлага беззаконието върху Сина Си, но истината е, че Той позволява нашето желание за наказание да се срещне с Него и така Бог прави Своя Син принос за греховете ни. Отец Го предава на нашия гняв, за да можем в помрачените си умове да прегърнем прошката.

Колко дълбока и огромна е любовта на Отца към нас. Да се откаже от единствения Си Син, за да ни убеди, че сме Неговото съкровище. Когато чрез тази жертва осъзнаем, че ние сме тези, които изискват смъртта като наказание за греха и че това не е Божият характер, тогава тъмнината ще изчезне и умиловението може да бъде завършено.

Нашият скъп Отец никога не е искал жертва за грях, но Той удовлетворява нашето желание, за да задоволи погрешните ни представи за справедливост. Няма друг начин ние да бъдем спасени от пълната ни глупост и нечестие. Но слава на Бога, Той не ни

УМИЛОСТИВЕНИЕ

осъжда! Слава Богу, Той все още ни обича; и благодаря ти Исусе, че премина през целия този ужас за нас!

ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА

Сега ще се върнем към историята на адвентното движение и неговия отговор на вестта, дадена на Уагонър и Джоунс.

За да поставя нещата в контекст, ще обобща накратко това, което обсъждахме исторически във връзка с възприемането на Кръста от хората и как е разбирано умилюстивението.

Системата на жертвоприношенията, дадена на Адам, за да му открие враждата, която съществува в сърцето му към Бога, е изопачена с течение на времето. Осъждането, което хората изпитват към Отец, се проектира върху тяхната вяра в Него. Те погрешно си представят, че Бог им е ядосан и изисква жертви, за да бъде умиротворен. Дори на истинските Божии последователи са били внушени тези идеи, въпреки че те виждат символа на идващия Месия в жертвоприношенията.

Божии хора са повлияни от народите около тях по отношение на значението на жертвите. Когато са били взети в плен от Вавилон през VI в. пр. Хр., на тях отново им била втълпена идеята за умилюстивяване чрез жертва.

След като Христос идва на земята и дава живота Си за нас, християнската църква издига езическата идея за умиротворение. Тя премахва външната езическа система и унищожавя нейните храмове за поклонение, но запазва принципа на умилюстивението впоследствие представен чрез жертвата на Христос.

Описахме подробно мислите на християнския свят по отношение на умилюстивението и задоволяването на Божия гняв чрез жертвата на Христос. Представеният възглед за Кръста удовлетворява човешкото

УМИЛОСТИВЕНИЕ

разбиране за умилоствението и отваря вратата на прошката. Но това не стига до сърцето на враждата срещу Бога, която живее в хората.

Възходът на адвентното движение през 1840-те съчетава пророчествата на Даниил със системата на еврейското светилище, за да представи вестта за окончателен съд и умилоствение, която измества делото на умилоствението от смъртта на Христос към служението Му в небето като наш Първосвещеник. Премахва мъглата на спиритизма, за да разкрие буквално светилище в небето и делото на съд за отстраняване на греха от онези, които изповядват името на Исус.

Това послание има силата да се изправи срещу враждата, която съществува в човека, което е крачка напред от жертвения олтар към Пресветото място в небето. Посланието на ранните адвентисти не предоставя разобличение на умиротворителната жертвена система. То продължава да представя Бог като Този, Който изисква смъртно наказание за грях.

Въпреки че адвентните пионери ни дават ключа за влизане в Пресветото място, те не предоставят този за умилоствението в него. Тяхното послание правилно кара греха на човечеството да избилства, разкривайки нашата осъдителна природа, но не може да осигури лекарството за този проблем.

Бог изпраща най-ценната вест до старейшините Уагонър и Джоунс. Чрез новото и правилно разбиране на заветите, тя дава на хората възможността да отключат истинското разбиране на праведността чрез вяра. Ето защо историята на тази вест е толкова важна за темата на умилоствението.

Основното ударение в нея включва виждането на Кръста като нещо настоящо. Това отдръпва завесата, за да видим страданията на Бог и Неговия Син и истинското значение на тяхната себеотрицателна

ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА

жертва. Тяхното ежедневно понасяне на човешките страдания има такава непреодолима сила да привлече душата към хармония с Бога.

След като контекстът вече е установен, нека се върнем към тъжната история за отхвърлянето на тази вест от адвентното движение.

Светлината, която Уагонър и Джоунс започват да споделят с Адвентното движение, е силно оспорвана. Битката е съсредоточена върху това как разбираме книгата Галатяни, особено глава 3.

Църковните ръководители вярват, че под закона, споменат в Галатяни 3:19, се има предвид Мойсеевият и е в сила само докато семето (Христос) дойде в света. Следователно след Неговото възплъщение този закон вече не действа. Тъй като адвентистите не искали да премахнат десетте заповеди, те настоявали, че законът за който се говори тук е церемониалният.

"Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се изявят престъпленията, докато дойде Потомъкът, на Когото беше дадено обещанието; и беше постановен от ангели чрез ръката на един посредник." Галатяни 3:19

Използвайки новия си възглед за заветите, Уагонър заявява, че споменатият в този стих закон, е целият морален закон, включително десетте заповеди и че той ще остане в сила до момента, в който Семето (Христос) получи обещанието, дадено на Авраам.

Това обещание включва земята, за която Павел ни казва, че е целият свят.

"Защото обещанието на Авраам или на потомството му — че ще бъде **наследник на света** — не стана чрез закона, а чрез правдата от вяра." Римляни 4:13

Тъй като Авраам не получава обещаната земя, той ще я наследи, когато Христос дойде втори път на земята в края на света. (Деяния 7:5; Евреи

УМИЛОСТИВЕНИЕ

11:10). Пришествието на Исус, споменато в Галатяни 3:19, е Неговото второ идване, а не първото, защото целта на закона да се справи с прегрешението и престъплението се простира до Второто пришествие. Аргументът на Уагонър се обобщава с идеята, че законът винаги е действал, за да разкрие греховността на човека и по този начин да го доведе до Христос.

Затова законът беше наш наставник, *за да ни доведе при Христос*, за да бъдем оправдани чрез вяра. Галатяни 3:24

Той представя едно последователно Евангелие, което е непроменено в цялата Библия и човешка история; наука за спасението, която е постоянна в начина, по който побеждава неправдата. Законът осъжда греха и ни води при Христос, Който ни дава благодат и ни помага да преодолеем слабостите си. Реално можем да кажем, че опитът на Авраам с Агар и Исмаил му помага да осъзнае своята липса на вяра. Той е смирен до покаяние и от вяра му се ражда Исаак. Едното заветно преживяване винаги води към следващото, ако не се съпротивяваме на Божието ръководство.

Както посочих по-рано, тази рамка на Евангелието разкрива по-дълбоката реалност на Христовите страдания през цялото Писание. По този начин Христовият кръст се вижда като настояща реалност през цялата човешка история. Това кара Уагонър да прави изявления като следното:

Тежка грешка е да се предположи, че Христос ходатайства, за да успокои Божия гняв и да Го накара да гледа на човека с благосклонност. Бог не е бил толкова ядосан на света, че да е била нужна смъртта на Неговия Син, за да успокои гнева Му. Не; „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Йоан 3:16. „В това е любовта, не че ние възлюбихме Бога, а че Той ни възлюби и

ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА

изпрати Сина Си да бъде умилоствение за нашите грехове. 1 Йоан 4:10. Бог беше приятел на човека; човекът беше враг на Бога. Бог нямаше нужда да се примирява с човека; но хората трябваше да се примирят с Бога.⁸³

Ръководителите на църквата били изградили теологична система върху напълно различна рамка. Те били поставили почти всичко в системата на протестантските църкви. Смятали че Старият Завет е за евреите, а Новият - за християните.

Уагонър им открил, че делото на Стария Завет е да разобличи напълно тяхната греховност, че във вярата на Новия завет, където този грях изобилства, благодатта може да изобилства много повече. Същето на въпроса е как праведността чрез вяра е постигната с помощта на тези два завета и как те работят заедно. Старата система разделя делото на заветите и по този начин унищожава принципите на праведността чрез вяра. Буквата има за цел да убие, за да може Духът да даде живот. (2 Коринтяни 3:6). Тези завети не може да бъдат разделени.

Вместо да отворят сърцата си, за да чуят вестта на Уагонър, те го нападнали. Ако приемели неговата позиция, щяло да им се наложи пак

Същето на въпроса е как праведността чрез вяра е постигната с помощта на тези два завета и как те работят заедно. Старата система разделя делото на заветите и по този начин унищожава принципите на праведността чрез вяра.

⁸³ E.J. Waggoner, *Present Truth UK*, October 6, 1892

УМИЛОСТИВЕНИЕ

да учат всичко което са разбирали в нов контекст. Гордостта им не би им позволила да направят това.

През 1893 г. А. Т. Джоунс смело излага истината по въпроса в една от своите презентации:

Кога започна тази вест за Христовата правда с нас като народ? [Един или двама в публиката: „Преди три или четири години.“] Колко, три или четири? [Конгрегация: „Четири.“] Да, четири. Къде стана това? [Събранието: „Минеаполис.“] Тогава какво отхвърлиха [водещите] братя в Минеаполис? [Някои в събранието: „Високият вик.“] ... Какво отхвърлиха братята в това страшно положение, в което застанаха в Минеаполис? Те отхвърлиха късния дъжд – силния вик – от вестта на третия ангел.⁸⁴

Силният вик от Вестта на Третия ангел се отнася за Откровение 18:1-3, където се говори за ангел или пратеник, който ще освети цялата земя с Божията слава. Много от обикновените хора с радост приели вестта. Те започнали да виждат, че не е нужно да се ръководят от умилостивителната система, за да угодят на Бог пред лицето на съда. Можели свободно да приемат Христовата праведност, която да им даде победа над греха. Това била голяма крачка напред отвъд протестантската вяра, която била останала при месинговия олтар в двора.

Онази година по време на същите срещи А. Т. Джоунс добавя още една жизненоважна стъпка към вестта. В Августиновата система на заветите съботата била сянка, прикована на кръста. Тя била част от церемониалния закон. Адвентистите си били върнали съботата, когато

⁸⁴ А.Т. Jones, *General Conference Bulletin*, 1893, page 183

ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА

открили Най-святото място на небето и разбрали, че Десетте заповеди все още са там и Седмият ден продължава да е валиден.

Но поставянето на съботата в умиротворителната система я превръща в тежест за повечето хора. Тя придобива статут на нещо, което те трябва да правят за да се спасят. Когато била разбрана правилната заветна система, цялото значение на съботата се трансформирало в духовна реалност, а не в мъртва буква. Чуйте дълбокото изявление на Джоунс.

Сега друго нещо: Кой беше истинският настоящ посредник при сътворението? [Събранието: „Христос.“] Кой си почина? [Събранието: „Христос.“] Кой беше освежен? [Събранието: „Христос.“] Кой благослови? [Събранието: „Христос.“] Чие присъствие го направи свято? [Събранието: „Христовото“] Чие присъствие е в деня? [Събранието: „Христовото.“] Тогава човекът, когото присъствието на Исус Христос не осветява, не осветява и не благославя и на когото не носи почивка, не може да пази съботата. Не виждате ли, само с Христос в човека може да се спазва съботата; защото съботата носи и има в себе си присъствието на Христос.⁸⁵

Джоунс представя духовността на съботата. Присъствието на Христос е по-изобилно в нея, отколкото в другите дни от седмицата. Това прави деня свят. Ние сме запечатани чрез Святия Дух на Христос. Съботата има много по-голям смисъл, когато се разбира като дар на Святия Дух. Тогава тя става средството, чрез което характеристиките на верните ще бъдат запечатани.

През 1890 г. Е. Дж. Уагонър помага за събирането на материал за двата завета в уроците на съботното училище за онази година. Брошурата е изучавана във всички църкви на деноминацията. По силата на

⁸⁵ A.T. Jones, *General Conference Bulletin*, 1893, Sermon 20

УМИЛОСТИВЕНИЕ

провидението тя успява да премине през редакционния процес незабелязано до публикуването ѝ. Реакцията на много от водещите братя може да бъде обобщена с думите на старейшината Дан. Т. Джоунс:

Имам предвид по-специално нашите късни уроци в съботното училище, в които е представен въпросът за завета. Никога в живота ми не се е случвало нещо, което да ме повали така. Почувствах се толкова силно разстроен от цялата афера, че почти не знаех как да действам или какво да правя. Тези неща дойдоха върху нас като гръм от ясно небе.⁸⁶

През периода на 1890-те години повечето адвентни ръководители отказват да слушат Уагонър и Джоунс или да им помогнат. Издателствата на църквата не се съгласяват да отпечатат каквото и да е писано от тях. Елън Уайт, една от църковните ръководителки, която била много запозната със случилите се събития, пише за своята тъга:

Питам, какво означава кавгата и раздора между нас? Какво означава този суров, железен дух, който се вижда в нашите църкви и в нашите институции и който е толкова неподобен на Христос? Изпитвам дълбока скръб в сърцето си, защото видях колко охотно се критикува една дума или действие на старейшината Джоунс или старейшината Уагонър. Колко лесно много умове пренебрегват всичко добро, което е направено от тях през последните няколко години, и не виждат доказателства, че Бог работи чрез тези инструменти. **Укорителите търсят нещо, което да осъдят, а отношението им към тези братя, които ревностно са се заели да вършат добро дело, показва, че в душата има чувство на вражда и**

⁸⁶ Letter Dan T. Jones to George I. Butler, February 13, 1890

ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА

огорчение. Необходима е преобразяващата Божия сила върху сърцата и умовете. Престанете да наблюдавате своите братя с подозрение.⁸⁷

Неприязната, проявена срещу Уагонър и Джоунс, е видимо свидетелство за човешката вражда срещу Бог. Тя е доказателство, че адвентистите не се предават, за да бъдат разбити върху скалата Христос Исус и подобно на Каин, те мразят брат си.

Между 1893 и 1895 г. адвентното движение е в най-високата си точка; то е на Ханаанската граница благодарение на скъпоценната светлина, дадена на тези двама млади мъже. Ако църквата я беше приела, пълната светлина на Кръста и Евангелието щеше да изпълни църквата и света. Но това така и не се случва.

А. Г. Даниелс, който е най-дълго управлявалият лидер на адвентното движение между 1900 и 1922 г., казва следното за реакцията на Църквата към вестта на Уагонър и Джоунс.

Тази вест за праведност в Христос... среща съпротива от страна на сериозни, добронамерени хора в Божието дело! Вестта [1888] никога не е била приета, нито провъзгласена, нито ѝ е бил даден свободен курс, както би трябвало да бъде, за да предаде на църквата безмерните благословения, които били заложили в нея... Разделението и конфликтът, възникнали между лидерите поради противопоставянето на посланието за праведност в Христос, предизвика много неблагоприятна реакция. Редовете и колоните на народа бяха объркани и хората не знаеха какво да правят...

⁸⁷ E.G. White, *16 Manuscript Release*, page 108.3

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Зад опозицията се разкрива хитрият заговор на този майсторски разум на злото... Колко ужасни трябва да са резултатите от всяка негова победа!⁸⁸

След цялото напрежение, оказано върху Уагонър и Джоунс, и двамата мъже в крайна сметка били отделени от адвентната църква. Уагонър потърсил утеха в отношенията със секретарката си, а Джоунс си тръгнал с огорчение към онези, които се отнесли с него толкова възмутително. В края на живота си и двамата мъже изразили смирение и благодарност, че им била предоставена за споделяне такава ценна вест. Аз лично се надявам да ги видя в Новия Йерусалим.

В рамките на 20 години имената на Уагонър и Джоунс били почти напълно забравени. Скъпоценните изявления на настоящия Кръст и премахването на умиротворителната система били погребани. Историците на църквата твърдят, че специалната Божия вест била приета, като по този начин се прикрива враждата, която все още съществува в сърцата на църковните водачи.

1888 г. е забележителна в историята на адвентистите от седмия ден. Тя действително била като пресичане на континентална граница към нова държава. Някои възражатели на братята, наричащи себе си реформатори, се опитали да докажат, че сесията била поражение; докато истината е, че тя се откроява като славна победа... Тя въвела нов период в нашето дело - време на съживление и спасяване на душите... Господ дал на народа Си чудесна победа. Това било началото на голямо духовно пробуждане сред адвентистите.... зората на един славен ден за адвентната църква.... Последвалият ефект от великото възраждане на Минеаполис...

⁸⁸ A.G. Daniells, *Christ Our Righteousness*, 1926, pages 47, 50, 53, 54

ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА

започващо през 1888 г.... бил богат както на святост, така и на мисионски плод.⁸⁹

Когато се казва на хората, че църквата била приела посланието, а всъщност тя презрително го отхвърлила, това я обрича на отстъпничество и поражение, ако не се покае за тази ужасна грешка. Исус неволно бил зашлевен в лицето, бит и оплюван от църквата; доказателство за продължаващата скрита вражда, която отказва да отстъпи контрола и да се подчини на Бог.

Бог призовал още двама мъже през 50-те години на миналия век, за да помогнат да се осъзнае голямата грешка, която била допусната. Тези мъже били старейшините Робърт Уиланд и Доналд Шорт⁹⁰. Те успели да намерят и разпространят писанията на Уагонър и Джоунс и да разкрият на църквата великата трагедия, която се била случила.

Подобно на предшествениците си, те били потискани и конфронтирани. Техният главен противник бил старейшината Лирой Фрум. Тъй като църквата отказвала да влезе напълно в Пресветото място посредством вестта за оправдание чрез вяра, тя била оставена с един всецяло задълбочаващ се закон пред лицето на осъждащ Бог, Който изисквал кръвта на Сина Си, за да бъде успокоен. Това е трудно християнско ходене, особено когато е съчетано с необходимостта от преодоляване на греха преди Второто пришествие на Христос. Църквата се нуждаела от освобождение. Това се случило през 50-те години на миналия век; Адвентизмът не бил тръгнал напред, така че сега щял да се върне назад.

⁸⁹ L.H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, pages 219, 223, 224, 237, 244, 245

⁹⁰ Виж книгата *Вестта от 1888 г.* на Робърт Уиланд за повече подробности

УМИЛОСТИВЕНИЕ

При подготовката на книгата *Въпроси върху доктрината*, Лирой Фрум и онези, които му помагали, подготвили деноминацията за всеобщо отстъпление към традиционните протестантски възгледи за умилостивението и спасението.

Книгата *Въпроси върху доктрината* не само изхвърля ключа, даден на църквата от Уагонър и Джоунс, но и изкоренява основите на вярата във връзка с учението за Светилището и окончателното умилостивение, както и относно Бога, на Когото се покланяме. В по-късна книга, наречена *Движение на съдбата*, Фрум представя вестта от 1888 г. като победа на Троицата над това, което той нарича *ранно адвентно арианство*.

„Божество“ (англ. Godhead) е забележимо тринитарен термин. И многократното използване на това обозначение – „Божеството“ – от Уагонър свидетелства, че той е скъсал с утвърдените елементи на арианството, тъй като двете взаимно изключвайки се, са в непримириим конфликт. Уагонър очевидно е бил първият, отрекъл се от предпоставката за арианството, с цел след това да разкрие по-големите измерения на праведността чрез вяра в цялата ѝ пълнота.⁹¹

Фрум представя отново и отново темата за завършеното умилостивение на кръста и тази за пълната божественост на Христос като второ лице на Троицата. Неговото дело повече от всичко друго спомогнало църквата да излезе от Пресветото място, за да се върне в прегръдките на протестантското разбиране за умилостивението.

Фрум влиза в дискусии с Уолтър Мартин и Доналд Барнхаус, двама протестантски водачи, относно вярата на адвентизма. По-късно пишейки до тогавашния лидер на църквата, Фрум заявява:

⁹¹ Leroy Froom, *Movement of Destiny*, (Review and Herald, 1971), page 280

ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА

Не знам докъде ще доведе всичко това, но е ясно, че сме спечелили мощен кръг от приятели – такива, които вярват, че сме били третираны несправедливо. Лирой Фрум към Р. Р. Фигур, 26 април 1955 г.

Делото на Фрум, заедно с усилията, положени за обучение на служители в новата теология, подготвя църквата за нейното завършено отстъпничество през 1980 г., когато тя публикува новото си изложение на вярата (27-те основни тезиса) и е вече добре дошла в сестринството на протестантските църкви.

През 80-те и 90-те години на миналия век старейшините Робърт Уиланд и Доналд Шорт сериозно се опитват да призват църквата към покаяние, за това че е отхвърлила вестта от 1888 г.⁹² Последният пирон е забит върху ковчега през 2000 г., когато специалният комитет, назначен да разгледа твърденията на старейшината Уиланд и старейшината Шорт е призван да даде отчет. Заключениеето на комисията е, че няма нищо, което да налага покаяние на църквата. Ето доклада, даден през април 2001 г.:

През последните няколко десетилетия Робърт Уиланд и Доналд Шорт, заедно с други, проведоха разговори с лидерите на ръководството на Църквата на адвентистите от седмия ден относно техните опасения във връзка с доктриналния акцент на църквата. През този период въпросните мъже са се обръщали директно към различни лидери на Генералната конференция. Водачите на организацията, която сега е създадена за насърчаване на техните разбирания (Комитетът за изследване на вестите от 1888 г.) се срещнаха с тогавашния църковен лидер Робърт С. Фолкенберг през май 1994 г., за да споделят бремето си. В резултат

⁹² Виж книгата *КОЛЕКТИВНО ПОКАЯНИЕ* на Робърт Уиланд достъпна на maranathamedia.bg

УМИЛОСТИВЕНИЕ

на това Комитетът за първенство на Евангелието беше създаден от Административния комитет на Генералната конференция (ADCOM) на 17 май 1994 г., за да предостави на тази група официална възможност да изложи своя аргумент пред църковното ръководство.

В края на заседанията членовете на Генералната конференция признаха, че макар сесиите да са белязани с добро ниво на общуване, различията в позициите в рамките на комисията са от такова естество, че общ доклад от групата е недостижим. Затова те представиха доклад за констатациите си на ADCOM. **Членовете на Генералната конференция не намират за достоверно мнението на изследователската група от 1888 г., че църковните лидери са били и остават небрежни или в грешка по обсъжданите теми. Особено важно е твърдението на Комитета за изучаване на вестите от 1888 г., което гласи, че църквата или нейното ръководство никога не са приели вестта за праведност чрез вяра, ключов момент от заседанието на Генералната конференция през същата година. Църквата и нейното ръководство обаче са приели безрезервно тази основна библейска доктрина. Подобни различия остават по теми като колективното покаяние, идеята за универсално правно оправдание и други учения. *Адвентист Ривю*, 19 април 2001 г**

В продължение на близо 40 години Уиланд и Шорт се обръщат към църквата, за да се изповядат грешките, които са били допуснати и да прегърнат истината за учението относно праведност чрез вяра, разработено върху истинския предмет на заветите. Църквата отказва. Ключът към възраждането на апостолското благочестие е изхвърлен и хората нямат възможност да го намерят отново, докато не се покаят.

ОБРАТНО В ПУСТИНЯТА

През същата година, когато е направено това изявление, в църквата идва нова вест, която ще възроди делото на Уагонър и Джоунс, Уиланд и Шорт и ще продължи напредъка към Божия печат и славната реалност на праведността чрез вяра в рамките на двата завета, както учат Уагонър и Джоунс.

Тази вест започна на 30 септември 2001 г. Тя се занимаваше с въпроса за нашата стойност като Божии деца и с идеята, че чрез връзката, която Христос има с Отца като Негов единороден Син, ние също можем да получим Неговата вяра и любов към Отец, за да влезем в една и съща връзка на Баща-дете с Бога. По-късно вестта е представена в книгата, *Идентичностни войни*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com. Механиката на тази вест е очертана под формата на история в книгата „*Бягство от Пентагона на лъжите*“, също достъпна на fatheroflove-bulgaria.com.

Сега, след като направихме обобщен преглед на историята до наши дни, нека съберем всички части на завършеното умилоствение, което ражда хора, запечатани в характера на Христос и напълно единни с нашия Отец на небесата.

ДОВЕДИ БУНТА ДО ПЪЛНОТА

В глава 16 разгледахме двете опустошаващи сили: ежедневната [езическо умиротворение] и престъплението (мерзостта) на запустението. [папско умиротворение]. Представихме как този принцип на задоволяване ще доминира в света през 2300-те години започващи от V век пр.н.е., когато Даниил пише за това, до XIX век. Очевидно тази умиротворителна система е съществувала от времето на Адам, но разглеждайки пророчеството в Даниил, ние говорим от това време нататък.

В глава 24 ние изследвахме дълбокия смисъл на Исаия 53:6. Видяхме, че стихът „Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“ има поточен превод, според който Бог прави цялото наше наказание да се срещне с Него, т. е. с Христос. Това е възмездието, за което смятаме, че всеки друг заслужава, но в същината си е страничен продукт от наказанието, което вярваме, че се полага на Божия Син. Кръстът е пълното проявление на враждата, която е била скрита в лоното на Адам. Той ни показва омразата в човешката раса към Бога и Неговия Син.

Нека сега да разгледаме друг набор доказателства, който потвърждава тази идея. Обръщаме се към Даниил 9-та глава. Този пасаж е много важен, защото Даниил има проблем с разбирането на цялото видение, описано в 8-ма глава.

В глава 15 обсъдихме издигането на малкия рог от войната между Мидо-Персия и Гърция. Гавриил дава на Даниил значението на овена и козела, но също така посочва, че целта на всичко това е да обясни последната част от негодуванието (бълг. гнева) във времето на края.

ДОВЕДИ БУНТА ДО ПЪЛНОТА

"И каза: Ето, аз ще ти известя какво ще бъде в последното време на гнева — защото видението се отнася за определеното последно време. Овена, който си видял, с двата рога, са царете на Мидия и Персия." Даниил 8:19-20

Гневът представлява враждата на човека срещу Бога. Както обяснихме в глава 15, сблъсъкът между овена и козела, представляващ войната между Мидо-Персия и Гърция, символизира яростта на Каин към Авел.

Силата на малкия рог, представляваща Рим, взема умиротворителната жертвена система и я издига в папската римска власт.

"И в края на царуването им, когато престъпниците изпълнят мярката на беззаконието, ще се издигне цар със свирепо лице и вещ в лукавщини. И силата му ще бъде голяма, но не като силата на първия; и ще извърши удивително опустошение, ще успява и ще действа, и ще опустоши силни и народа на светиите. Чрез хитростта му измамата ще успява в ръката му; и той ще се надигне в сърцето си и ще погуби мнозина в спокойствието им; ще въстане и против Княза на князете, но ще бъде разбит — но не с ръка. А видението за вечерите и сутрините, което се каза, е вярно; и ти запечатай видението, защото много дни са дотогава. Тогава аз, Даниил, примрях и боледувах няколко дни; после станах и върших делата на царя. И бях ужасен за видението, защото никой не го разбираше." Даниил 8:23-27

Даниил припада, виждайки делото на малкия рог и как тази мерзост ще продължи дълго време. Впоследствие боледува няколко дни. Той не разбира значението на 2300-те дни и как това е свързано с гнева, проявен в силата на Мидо-Персия и Гърция. Разбира, че след тях ще дойде сила, която ще се издигне до такава степен, че ще се изправи срещу Княза на князете, Който е самият Христос. Това се отнася за Неговата смърт на

УМИЛОСТИВЕНИЕ

кръста. Какво обаче означава „Той ще бъде разбит, но не с ръка?“ И позоваването на пророчеството за 2300 дни веднага след това събитие?

Няколко години по-късно Даниил се моли и изповядва греховете на Своя народ. Вавилон е паднал и Мидо-Персия е на власт. Даниил е преминал безопасно от едното царство в другото, но сега търси мъдрост, за да разбере какво предстои да се случи.

След красива, сърдечна молитва Гавриил идва при Даниил, за да му помогне в търсенето му.

"Докато още говорех в молитвата, мъжът Гавриил, когото бях видял във видението в началото, се докосна до мен, когато бях напълно изтощен, около часа на вечерния принос. И ми даде да разбира и говори с мен, и каза: Данииле, сега излязох, за да те науча да разбираш. Когато ти започна да се молиш, излезе слово и аз дойдох да ти кажа, защото ти си възлюбен; затова обърни внимание на словото и разбери видението." Данаил 9:21-23

Гавриил казва на Даниил, че е дошъл да му даде разбиране за видението. Пророкът не е имал ново в глава 9. Следователно тук става дума за това от 8-ма глава, тъй като той не го е разбрал напълно. Бог е казал на Гавриил да направи така че Даниил да разбере цялото видение.

"И чух човешки глас, който извика между бреговете на Улай и каза: Гаврииле, дай на този да разбере видението!" Даниил 8:16

Гавриил се е върнал, за да обясни на Даниил останалата част от видението и да му даде ключа за разбиране края на негодуванието в последните времена. Ангелът започва:

"Седемдесет седмици са определени за народа ти и за светия ти град за свършване на престъплението и за слагане на край на греховете, и за правене на умилоствение за беззаконието, и за въвеждане на

ДОВЕДИ БУНТА ДО ПЪЛНОТА

вечна правда, за запечатване на видение и пророчество, и за помазване на Пресвятото място. И така, знай и разбирай: От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим до Помазаника, Княза, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще бъде възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена." Даниил 9:24-25

Думите на Гавриил са много кратки. Нашата цел не е да даваме подробно обяснение на това пророчество. Ще предоставя няколко ключови акцента, но насърчавам читателя да разгледа разработката на Урия Смит в неговата книга *Даниил и Откровение* за повече подробности.⁹³

Седемдесетте седмици, споменати от Гавриил, започват със заповедта за възстановяване на Йерусалим и продължават до първото идване на Месията. Когато Исус поставя началото на Своето служение и заявява, че времето се е изпълнило, Той има предвид времето от пророчеството на Даниил за Месията.

Времето се изпълни и Божието царство наближи. Покайте се и вярвайте в евангелието. Марк 1:15

Има три заповеди, споменати в книгата Ездра, издадени от царете на Мидо-Персия за възстановяване на Йерусалим. В края на 16-та глава е предоставена диаграма, очертаваща пророчеството за седемдесет седмици във връзка с това за 2300 години. Седемдесетте седмици представляват седемдесет пъти по седем години. Заповедта, дадена през 457 г. пр. н. е. за възстановяване на храма, се простира до 27 г. сл. Хр., когато Исус започва Своето служение. По същото време 69-те седмици или 483 години са завършени.

⁹³ <https://maranathamedia.bg/download/view/danail-i-otkrovenie>

УМИЛОСТИВЕНИЕ

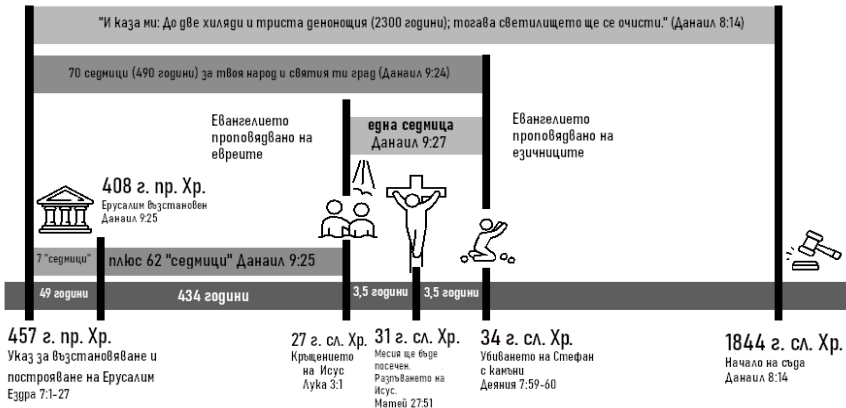
В последната седмица от пророчеството, която се равнява на 7 години, всички точки, споменати от Гавриил, ще бъдат завършени. Дори ако някои от детайлите на пророчеството не са ясни в ума ви, ние можем да сме сигурни, че препратките в Даниил 9:24 се отнасят до делото на Христос, когато Той идва на земята. Ние просто искахме да ви предоставим някакъв по-широк контекст за това пророчество и как то се свързва с видението от Даниил 8-ма глава.

"И подир шестдесет и две седмици Месия ще бъде посечен, и не ще има кои да Му принадлежат; и людете на княза, който ще дойде, ще погубят града и светилището; и краят му ще го постигне чрез потоп; и до края на войната има определени опустошения. И Той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът; и един, който запустява, ще дойде яздейщ на крилото на мерзостите; и гняв ще се излее върху запустителя до определеното време." Даниил 9:26-27 (Библия 1940)

Гавриил открива на Даниил, че Месия ще бъде посечен след 69 седмици. Колко време след 69-те седмици е посочено в стих 27. Той е посечен в средата на 70-тата седмица; в средата на последните седем години от пророчеството. Това е точката, в която „престъплението е завършено и е сложен край на греховете“. (Даниил 9:24).

ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА 2300 ГОДИНИ

Според Данаил 8:14 и 9:24-27



ДОВЕДИ БУНТА ДО ПЪЛНОТА

Данаил 9:24 се прочита много различно, когато удряте скалата и когато ѝ говорите. Смъртта на Христос в контекста на Стария завет носи смисъла, че Исус удовлетворява божествената справедливост и следователно довършва престъплението, което означава, че Божият закон е задоволен и следователно е сложен край на проблема с греха на човешката раса.

Коментирайки този стих, Адам Кларк предлага следното относно първите три точки от Даниил 9:24:

I. Завършване (לכלל להחל, задържане), престъплението, което е извършено от проповядването на Евангелието и изливането на Светия Дух сред хората.

II. Да сложи край на греховете; по-скоро לטאט ולחם улахатем чатаот, „за да сложи край на приносите за грях“, което нашият Господ направи, когато предложи своята безупречна душа и тяло на кръста веднъж завинаги.

III. Да направи помирение (ולכפר ולחאпер, „да направя умилостивение или изкупление“) за беззаконие; което той направи, като веднъж принесе себе си. – Адам Кларк, Коментар на Даниил 9:24

Думата за *завършване* всъщност означава завършване по отношение на завършеност.⁹⁴ Вижте подредбата на Библия Хебраика Щутгартензия:

Евр.7620 Евр.7651 Евр.2852 Евр.5921 Евр.5971 Евр.5921
седмица седем се определя при хора и при

⁹⁴ Аз съм дълбоко благодарен на моя скъп приятел Рубен Олшевски за проучването на тази тема в Даниил 9:24

ДОВЕДИ БУНТА ДО ПЪЛНОТА

Тук в Даниил виждаме по-дълбокото значение на Исая 53:6 и как Бог е направил нашето осъждане на Неговия Син да бъде напълно разкрито. Бог довежда бунта ни, греха на човешката раса, произтичащ от предателството на Адам, до неговото крайно проявление.

Това съвпада съвършено с делото на двата завета. Старият Завет прави нашата греховност да изобилства; *довежда я до завършване*. След като я видим в пълнотата ѝ, на нас е дадена благодат, за да се покаем и да изповядаме това ужасно престъпление срещу Бог и Неговия Син.

Нека осъзнаем каква възвишена мисъл е, че Бог ни прощава за скритото в сърцата ни желание за Неговото убийство. Думите на Исус са пълни с надежда и истина:

„Татко прости им, защото не знаят какво правят!

Такава божествена любов ме докосва до самата сърцевина на съществуването ми. Какво прозрение иска да представи Бог; че враждата, която съществува в душата ми, е източникът на омразата, която изпитвам към хората, а след това да знам, че ми е безвъзмездно простено всичко това. Благодаря ти, Татко!

Поглеждам към небето с отчаяние и се изкушавам като Каин да кажа: „Бог никога няма да ми прости за това!“

В подножието на Кръста аз съм този с чука; Аз съм този, който забива гвоздеите; Аз съм този, който плюе в лицето Му, аз съм този, който Му се подиграва и присмива. Поглеждам към небето с отчаяние и се изкушавам като Каин да кажа: „Бог никога няма да ми прости за това!“

Но тогава чувам гласа на Исус: „Татко прости на Ейдриън, той не осъзнава какво прави“. Благославям те Господи Исусе! Благодаря ти, благодаря

УМИЛОСТИВЕНИЕ

ти. Държа се за словото ти; Вярвам, че Отец Те чува; Вярвам, че ми е простено и с Теб предавам душата си в ръцете на Отца, за да бъде *разпнат с Христос*. Съединявам се с Този, Когото раних, и съм пронизван с Него при мисълта за това, което съм направил.

Надявам се, че можете да видите светлината в това. Когато сме в Пресветото място, Кръстът става откровение за завършения човешки бунт; доведен до пълнота; и че там, където този грях изобилства, благодатта е много по-изобилна за онези, които се доверяват на Божието слово, уверяващо ни, че сме простени.

Това ни води до сърцето на изкуплението. Ако някой вземе сина ви и го убие по най-бруталния, варварски начин, бихте ли се обърнали към него, за да кажете: Прощавам ти даром? Каква удивителна любов струи от престола на Отца! Характерът му е толкова красив, толкова прекрасен, толкова отвъд всичко добро, което можем да си представим. Това е изкуплението. Това е пълното помирение. Нашият гняв, нашата справедливост, проявени към Христос, са напълно простени от Отца.

Благославям те Отче за твоята любов към нас. Признавам вината си пред теб. Познавам враждата, която е съществувала в душата ми. Покаявам се и приемам твоята прошка. Трябваше това да бъде доведено докрай, преди да мога да схвана какво се намира в сърцето ми, но аз вярвам в това, приемам го, изповядвам го и знам, че съм получил прощението. Най-накрая аз съм едно с теб. Аз съм едно с Бога, Който никога не ми е бил гневен, никога не ме е осъждал и никога не ме е заплашвал със смърт. Вместо това Ти търпеливо си ме чакал, привличал си ме чрез Твоя Дух. Благодаря ти, Отче, за това невероятно умилостивение.

НЯМА ВЕЧЕ ХРОНОС

Ангелът Гавраил е инструктиран да направи Даниил да разбере видението от Даниил 8-ма глава (Даниил 8:19). На пророка е показано какво ще се случи в самия край на гнева; което, както обсъдихме в глава 4, представлява проявлението на човешката враждебност към Бога. Според това което разглеждахме по-рано, на Даниил са показани две опустошителни сили, които ще тъпчат Светилището и Божия народ. Това ще продължи 2300 години.

По-късно Даниил получава много по-подробно описание на човешката история и негодуванието на хората срещу Божия план да ги спаси. Гавриил изброява поредица от царства и техните конфликти, които той описва като Царя на Севера и Царя на Юга. Периодът от време, в който езическият Рим отстъпва място на папския Рим е представен в следните стихове:

Защото срещу него ще дойдат кораби от Кипър; затова той ще бъде наскърбен и ще се **върне с ярост срещу светия завет и ще нанесе щети**. Така той ще се върне и ще прояви уважение към онези, които изоставят светия завет. И сили ще бъдат събрани от него, и те ще осквернят крепостта на светилището; тогава ще отнемат ежедневните *жертви* и ще поставят *там* мерзостта на запустението. Онези, които вършат нечестиво против завета, той ще поквари с ласкателство; но хората, които познават своя Бог, ще бъдат силни и ще извършват *големи подвизи*. Даниил 11:30-32

Препоръчвам ви да прочетете коментара на Урия Смит към Даниил, глава 11-та, за да получите исторически подробности за това пророчество.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Папският Рим издига принципите на езическото умиротворително жертвоприношение, като същевременно отнема езическите форми и ги заменя с християнски еквиваленти. От този момент нататък Божият народ е преследван за период от 1260 години.

Той ще говори *надут* думи срещу Всевишния, ще преследва светиите на Всевишния и ще възнамерява да промени времената и закона. Тогава *светиите* ще бъдат предадени в ръката му за време и времена и половин време.⁹⁵ Даниил 7:25

Гавриил описва събитията чак до края на изпитанието, когато Архангел Михаил се вдига. След като са му открити всички тези картини, на Даниил е казано да запечата книгата до края на времето (Даниил 12:4). Тогава един мъж, облечен в лен, се явява над водите на реката, вдига ръка и се заклева в Този, Който живее до вечни векове.

Същият този ангел се появява в Откровение, глава 10 и сега бихме желали да разгледаме отблизо това, което той заявява там. В тази глава книгата, която е запечатана, е отворена отново (Откровение 10:2). Забележете какво казва той:

И се закле в Онзи, който живее завинаги, Който е създал небето и нещата, които са в него, и земята, и нещата, които са в нея, и морето, и нещата, които са там, **че няма да има време повече:** Откровение 10:5-6 (Версия на крал Джеймс)

Това свидетелство на ангела се отнася до края на времето. Той заявява, че тогава ще има забавяне или, че не ще има вече време. Думата на гръцки е *Хронос*. Това твърдение е много важно, но за да го разберем, трябва да копаем по-дълбоко в гръцката митология за Хронос.

⁹⁵ Изразът *Време, времена и половин време* е същият като 1260 пророчески години. Виж Откровение 12:6, 14

НЯМА ВЕЧЕ ХРОНОС

Хронос, известен още като Аион,⁹⁶ е олицетворение на времето в гръцката митология. Той е самосъздаден и се смята, че има формата на триглава змия. Главите са на човек, на бик и на лъв.⁹⁷

Хронос вече е бил объркван или може би съзнателно отъждествяван с титана Кронос от древността поради сходството в имената. Идентифицирането става по-широко разпространено през Ренесанса, с раждането на иконографията на Бащата Време, който използва коса за жътва.

Жътварската коса представлява неговата погубителна природа, защото в края на времето той унищожава всички, които живеят на земята. Повечето са запознати с израза „опустошенията на времето“ или дори с термина краен срок (англ. мъртва линия - deadline). Те са свързани с Хронос.

Апостол Павел познавал тази митология и затова следните негови думи имат дълбоко значение.

... който [Бог] ни е спасил и призовал със свято призвание, не според нашите дела, а според Своего намерение и според благодатта, която ни беше дадена в Христа Исуса преди **възникване на времето**, ...
2 Тимотей 1:9

Думите *възникване на времето*, всъщност са *Хронос Аион*. Павел ни казва, че Богът на небето предшества Хронос Аион. Невъзможно е човечеството наистина да оцени живота преди съществуването на времето. За гръцкия ум би било абсурдно да си представим Бог, Който е съществувал преди него.

⁹⁶ <https://en.wikipedia.org/wiki/Chronos>

⁹⁷ https://www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Chronos/

УМИЛОСТИВЕНИЕ

"Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, **който обитава вечността**, чието Име е Светият: Във високото и свято място обитавам, и при онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушените." Исаия 57:15

Бог живее във вечността. Хората живеят във времето. Каква е разликата? Смъртта. Въвеждането на смъртта във Вселената превръща вечността във време. Смъртта произхожда от Сатана, *онази древна змия* (Откровение 12:9), което съвпада с представата за Хронос като триглава змия.

Когато Адам зачева в сърцето си предателството да убие Божия Син, той изпада от вечността във времето; възприема реалност, в която съществуването ще престане. Когато Адам изкуствено проектира мислите си за смъртта върху Бог, мислейки, че Той ще го убие, човекът се запечатва във времето и става роб на Хронос. Превръща се в слуга на времето.

Перспективата за смърт променя естеството на времето в безмилостен робовладелец. В сферата на вечността времето няма сила да принуди душата или да създаде страх, то просто служи на онези, които са вечни.

Когато Адам изкуствено проектира мислите си за смъртта върху Бог, мислейки, че Той ще го убие, човекът се запечатва във времето и става роб на Хронос.

Неволното желание да се убие Божия Син живее в сърцата на хората; то се проявява в нашето недоверие и осъждане един към друг и ни държи като роби на времето.

НЯМА ВЕЧЕ ХРОНОС

Значението на думите на ангела, че „няма да има вече време“ е, че на земята ще дойде вест, която ще научи хората, че Отец не е Бог на смъртта. Ще ни научи, че нашата вражда към Бог и Неговия Син е това, което ни държи в капана на времето, където се боим, че то се изчерпва и затова живеем в страх от смъртта през целия си живот (Евреи 2:15).

След като веднъж вестта, че „няма да има повече време“ бъде провъзгласена преселването от земното царство на смъртта в това на вечността става възможно, защото тогава ще повярваме, че Отец не е Бог на смъртта. Вечният живот означава, че сега се покланяме на Същество, Коего не отнема живот, нито заплашва да го направи, като по този начин премахваме времето като наш господар.

Исус никога не говори за Себе Си или за Своя Баща като за Същества, Които причиняват смърт. Логиката на това е напълно абсурдна. Съществуването на Бог преди времето може да означава само, че е живял в царство, което никога не е приемало идеята за смърт или отнемане на живот. Ако Бог заплаши някое от Своите създания със смърт, Той би направил Хронос техен господар вместо Себе Си. Нека открием тези принципи и тяхното значение в следния стих:

"но която сега откри чрез явяването на нашия Спасител Христос Исус, който **унищожи смъртта и извади на светлина живота и неглението чрез благовестието,...**" 2 Тимотей 1:10

Когато Исус умира на кръста, Той премахва смъртта. Как се случва това?

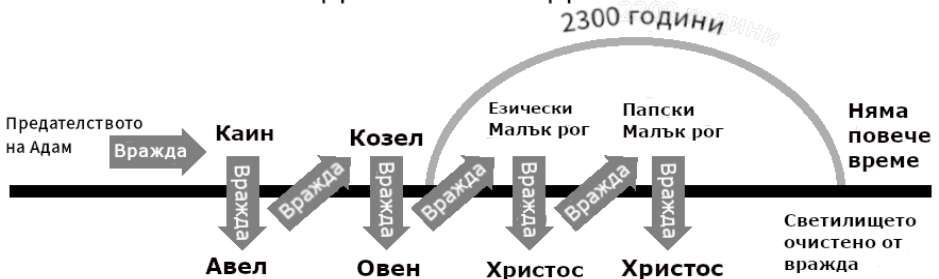
"И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола,..." Евреи 2:14

Сатана държи човешката раса под властта на смъртта. Това е така, защото той ни убеждава, че Бог не може да ни прости, ако не се пролее кръвта на Божия Син. Змията ни убеждава, че Бог иска да ни убие и

УМИЛОСТИВЕНИЕ

желае Неговият Син да бъде пожертван вместо нас. Това е сатанински гений, чрез който се прикрива предателството ни, че всъщност ние

КРАЯТ НА НЕГОДУВАНИЕТО - Данаил 8--ма глава



искаме да убием Божия Син.

Когато Исус умира на кръста, Той открива път към вярата, че можем да бъдем простени; Той отново отваря вратата към вечността.

"...да им отвориш очите, за да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога и да приемат опрощаване на греховете и наследство между онези, които са осветени чрез вяра в Мен." Деяния 26:18

Исус е възкресението и животът. Той не е живот и смърт. Ако Христос е убивал хора, тогава Той също би бил роб на Хронос, защото това означава, че Той действа според неговите принципи.

Как това е свързано с умилостивението? Ето как: За да можем да се помирим напълно с нашия Небесен Отец, ние трябва да Го видим през призмата на *няма вече време*; трябва да Го опознаем като Бог само на живота, а не като такъв на смъртта. Когато виждаме Отец по този начин, нашето светилище или храмът на тялото ни се очиства от негодуванието, от враждата, която съществува в сърцето на човека от самото начало. Гневът на козела срещу овена, отекващ от времето, когато Каин

НЯМА ВЕЧЕ ХРОНОС

убива Авел, най-накрая ще бъде изчистен от човешкото сърце. Ако не позволим на Бог да извърши това специално дело на последното време в нас, ние няма да бъдем помирени; ще бъдем все по-обхванати от страх, тъй като светът ще се срива около нас и накрая Хронос ще ни доведе до вечна тъмнина и смърт.

Поглеждайки напред във времето, от дните на Даниил, Бог вижда враждата в хората, проявена в езическата жертвена система и възстановена в християнската църква чрез учението за наказателното заместване. Бог вижда, че ще са нужни 2300 години от времето, когато Даниил е живял, преди светът да отвори напълно сърцето си за идеята, че Бог никога не е изисквал жертви и приноси. Ще изтекат 2000 години, преди свършената реалност на това, което Христос е направил на Кръста да пробуди човешкото съзнание, като напълно премахне смъртта и отвори вратата към вечността.

Каквото гледаме, в това се променяме (2 Коринтяни 3:18). Когато не виждаме смърт в Христос и Неговия Отец, тогава сме приведени в царството на вечността. Смъртта не може да има власт над нас, защото сме престанали да се покланяме на бога на смъртта.

"Пишем ви за това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което гледахме и ръцете ни попипаха за Словото на живота, защото **животът се яви и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше в Отца и се яви на нас.** Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос." 1 Йоан 1:1-3

Виждали ли сте този вечен живот, който е бил в Отца? Той явил ли ви се е? Ако вярваме, че Бог унищожаваше нечестивите (вместо тяхното унищожаване да е резултат от собствения им отказ да бъдат изцелени),

УМИЛОСТИВЕНИЕ

тогава не можем да видим този вечен живот и оставаме под робството на Хронос. Скъпи читателю, може да бъдеш изкушен да отхвърлиш това, което четеш, защото то говори в рамка, която не познаваш. Може да ти звучи странно, но търси Господа с цялото си сърце, моли се за мъдрост и виж, че в Христос Исус наистина Хронос е победен и започва вечността!

Нека помним, че Божиите мисли не са като нашите мисли и нашите пътища не са като Неговите пътища.

МОЯТ ВЪЗЛЮБЕН СИН

Или не знаете, братя (защото говоря на тези, които познават закона), че законът владее над човека, докато е жив? Римляни 7:1

В оригинал на гръцки този стих казва: „законът има власт над човека, докато Хронос е жив. Разбира се, можем да преведем това като „докато трае времето“, но по-дълбокото внушение е, че законът в контекста на смъртта има власт над нас, докато сме синове на Хронос.

Както посочихме в последната глава, ние сме станали чада на Хронос, когато сме повярвали, че Бог е Бог на смъртта. Смъртта дава власт на Хронос над нас и подхранва враждата ни с мисълта, че един ден Отец ще сложи край на живота ни; че Той ще ни доведе до смърт. Павел нарича това *закона на греха и смъртта* (Римляни 8:2).

Това е накарало мнозина да се покланят на времето. Култът на олимпийските спортисти често е насочен към времето. Златният медал се дава за най-краткото време или на този, който победи времето най-добре.

Чувайте текста на известната песен на Ения, *Само Времето*:

Кой може да каже накъде върви пътят;
накъде тече денят, само времето
И кой може да каже дали любовта ти расте
както сърцето ти е избрало, само времето
Кой може да каже защо сърцето ти въздиша;
докато любовта ти лети, само времето

УМИЛОСТИВЕНИЕ

И кой може да каже защо сърцето ти плаче
когато любовта ти лъже, само времето

Тези текстове отразяват поклонението на Хронос и неговото всемогъщество над човешката раса чрез измамата, че Бог е Бог на смъртта.

Христос, Който е преди Хронос, разтваря за нас портите на живота. Като удовлетворява изискванията на закона за греха и смъртта, Той просветлява човешкия ум, че има възможност смъртта да бъде избегната. Павел изразява това по следния начин:

Затова, братя мои, и вие станяхте мъртви за закона чрез тялото на Христос, за да се ожените за друг – за Този, Който беше възкресен от мъртвите, за да принесем плод на Бога. Римляни 7:4

"И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола," Евреи 2:14

Когато Христос удовлетворява змийската справедливост да умре вместо нас, Той ни дава способността да вярваме, че Бог няма да ни убие и че можем да бъдем простени. Това бил единственият начин ние да бъдем освободени от господството на смъртта. Скалата е ударена, за да ни дари водата на живота.

Но както казахме по-рано, когато Христос поема върху Себе Си нашата природа, Той събаря разделителната стена между човека и Бога; Той убива враждата, която е в нас, и идва да се засели на нейно място.

Именно в тялото, което е приготвено за Него, Христос събира отново Бога и човека. Доказателството за тази обединена реалност се проявява при Неговото кръщение. Небесата се отварят и Бог говори на Сина Си като на един от нас.

МОЯТ ВЪЗЛЮБЕН СИН

И ето, дойде глас от небето, който казваше: „Това е скъпият ми син, в Когото се наслаждавам. Матей 3:17 (Гиндейл)

Когато Бог се обръща към възплътения като човек Христос, Той говори на нас, казвайки: ти си моето скъпо дете, в което се наслаждавам.

Моментът, в който са изречени тези думи, разкрива, че умилостивението е завършено от страна на Бог точно тук при кръщението. В сърцето на Бог няма нищо против нас. Той изразява само любов, любов, пълна с радост.

Думите към Христос разкриват истината, която е била скрита от нас в продължение на 4000 години заради враждата и омразата ни към Него. В Христос Бог най-накрая може да изяви това, което е копнеел да сподели, без то да бъде изкривено в лъжа.

А сега на Този, Който може да ви утвърди според моето благовестие и проповедта на Исус Христос, **според откровението на тайната, пазена в тайна от началото на света.** Римляни 16:25

Чрез тялото на Христос Бог може да ни говори за копнежите на сърцето Си. Това доказва истинността в думите на Павел:

"Затова Христос, като влиза в света, казва: „Жертва и принос не си пожелал, но приготвил си Ми тяло; всеизгаряния и жертви за грях не са Ти угодни. Тогава казах: Ето, идвам — в свитъка-книга е писано за Мен — да изпълня Твоята воля, о, Боже.“" Евреи 10:5-7.

В лицето на Сина се проявява Божията любов. Христос никога не е убил никого, разкривайки, че Неговият Отец е Бог само на живота. Завършвайки делото на Своя Отец, преди да умре на кръста, Исус доказва, че смъртта не е това, което Бог изисква.

Ако приемем тази истина, тогава можем да бъдем приведени от царството на Хронос в това на Йехова. Единственото, което трябва да

УМИЛОСТИВЕНИЕ

направим, е да приемем Духа на Божия Син и да вярваме, че думите, казани на Христос при кръщението, са казани на нас. Нека признаем своето синовничество или дъщерство пред Бог и умилоствението ще бъде пълно.

Сатана няма да почива, когато се опитаме да избягаме от царството му. Както нападнал Христос и се опитал да Го накара да се усъмни в това, че е Божият Син, така ще направи и с нас.

Сатана ще ни напомня за нашите грехове и неуспехи и ще се стреми да ни убеди, че не можем просто да приемем нашата синовност към Бога чрез вяра посредством синовността на Исус.

Красивата реалност е, че Христос в пустинята победил изкушението на Сатана относно нашата синовност към Бога. Духът на Исус ни се предлага свободно, за да можем в Него и ние да преодолеем изкушенията на Сатана относно същността на истинската ни идентичност.

"Но когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, а син; и ако си син, то си Божи наследник чрез Христос." Галатяни 4:4-7

Силата да вярваме, че можем да получим нашата идентичност като Божии деца, е пряко свързана с вярата ни, че Исус наистина е Божият Син. Когато прегърнем тази истина, тогава можем да схванем реалността, че Бог ни обича точно колкото обича Своя Син. Както Исус казва:

МОЯТ ВЪЗЛЮБЕН СИН

"Исус ѝ каза: Не се допирай до Мен, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и им събщи: Възносям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог." Йоан 20:17.

Когато знаем, че Бог е нашият Отец, точно както на Исус, тогава думите: „Ти си моят възлюбен син“ ще бъдат в душите ни извор на изобилен живот. Невъзможно е да получим същото преживяване, ако вярваме, че Исус е Бог, без да е истински роден Божи Син. Някой може да си помисли, че няма разлика, но Исус е много ясен, когато казва:

"Защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и **наистина познаха, че излязох от Теб**, и повярваха, че Ти си Ме пратил." Йоан 17:8

Думата на гръцки за *излязох* означава *да излезеш от*. Когато вярваме, че това е тайната сила на нашата собствена синовност към Бога, получаваме способността да приемем Неговите думи: „Ти си моят възлюбен син“ и по този начин да получим умилоствението. Както четем в Галатяни 4:6, това е възможно само когато Духът на родения Син пребъдва в нас, а Той не може да пребъдва в нас, ако не вярваме в родения Син.

Това е пътят на Новия Завет към умилоствението. Не се изисква приемането на Христовата смърт. Но както казахме по-рано, ние не можем да влезем в този път освен през Стария Завет; чрез удрянето на скалата и проливането на кръв. Тогава и само тогава можем имаме възможност да дойдем в прегръдките на Отца и да говорим на Канарата с вяра, заявявайки: „Вярвам, че съм Твое дете чрез Духа на родения Син“.

Това преминаване от царството на смъртта в това на светлината е изложено в книгата *Идентичностни войни*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com. Тя говори за войната в душите ни по отношение на вярата, че сме Божии деца чрез Христос. Не е нужно да доказваме или да

УМИЛОСТИВЕНИЕ

предлагаме нещо, за да стигнем до тази реалност; просто трябва да вярваме в нея чрез Христовия Дух.

Но за да поддържаме тази синовност, е необходимо да влезем в реалността на Бог, Който не отнема живот. Само тогава можем да се освободим от Хронос и наистина да бъдем Божии деца без страх от смъртта.

Това е земният живот на Исус, който разкрива характера на Неговия Отец и осъществява умилостивението. Чрез Своята синовност към Отца Христос отново свърза с Него онези от нас, които желаят да бъдат осиновени в това царство. Както Христос ни привлича към Своя Отец, така и ние в тези последни дни сме призовани към същото служение.

СЛУЖБАТА НА ПОМИРЕНИЕТО

"Десетият ден на този седми месец да бъде ден на умилоствивение; да имате свято събрание и да смирите душите си, и да принесете жертва чрез огън на ГОСПОДА. Никаква работа да не вършите в този ден, защото е ден на умилоствивение, за да се извърши умилоствивение за вас пред ГОСПОДА, вашия Бог. Защото всеки човек, който не се смири в този ден, ще се изстреби отсред народа си."
Левит 23:27-29

За човека, който остава пред месинговия олтар и смята, че Бог изисква смърт за непокаяните, за да бъде удовлетворена справедливостта, може да има само страшно очакване на съда.

Тези, които не се считат за достойни в Деня на умилоствивението, биват отсечени. Все пак има много хора, които, макар да им липсва мъдрост относно Божиите пътища, ще влязат в небето благодарение на своята голяма вяра. Те са приели любящата прошка на Бог по един толкова величествен начин, че подобно на жената, която смята, че Исус я е нарекъл куче, ще бъдат доведени чрез вратата си в погрешното им разбиране във вечния живот.

Но в последните дни на земната история тези, които получават Божия печат, трябва да имат истинското познание за Отца, за да издържат в последното изпитание на човешката раса, когато благодатното време за човечеството приключи и живеещите на земята застанат пред Бога без посредник.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

"Каза ми още: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който върши неправда, нека върши още неправда; и който е нечист, нека бъде още нечист; и праведният нека върши още правда; и светият нека още се освещава. Ето, идвам скоро и Моята награда е с Мен, и ще отплатя на всекиго според делото му." Откровение 22:10-12

"Видя, че нямаше мъж, и се изуми, че нямаше посредник. Тогава Неговата ръка Му донесе спасение и Неговата правда, тя Го подкрепи." Исаия 59:16

Обсъдихме много подробно разликите между принципите на умилоствението при основното християнство и при онези, които са извървели пътя на Адвентното движение към много по-дълбока оценка на всичко, казано от Писанието по този въпрос.

Споменахме как адвентистите, ходейки в Пресветото място с Исус в действителния Ден на умилоствението и откривайки важноста на Неговия закон, засилват чувството си на страх поради вярата си в Бог, чиято справедливост изисква смърт. Жизненоважно е да се премине от този мрак към славната светлина на Бога, Който има същия характер като Исус, когато е бил тук на земята.

Страхът да живееш пред очите на Бог без ходатай, съчетан с вярата, че Той ще унищожи престъпника, прави изключително трудно да се устои във вярата. Някои, които се измъчват под неистинната идея, че Бог изисква смърт, ще триумфират във вярата като Авраам; но има далеч по-добър път за извървяване и за 144 000, които ще спечелят победата над звяра и неговия образ. Това е най-сигурният път.

"В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят. В любовта няма страх, а съвършената любов изгонва страха, защото в страха има

СЛУЖБАТА НА ПОМИРЕНИЕТО

наказание, но който се страхува, не е станал свършен в любовта. Ние любим, защото първо Той възлюби нас." 1 Йоан 4:17-19

Елементът, който ни дава дръзновение в деня на съда, е, че сме започнали да виждаме Отец, както Христос го вижда. Ние сме като Исус, тъй като знаем, че Отец е наистина милостив, жалостив и търпелив по характер и че Той по-скоро ще предаде собствения Си живот, отколкото да помисли да отнеме нечий друг.

Причината, поради която не можем да имаме свършена любов към Бога, е страха ни от Него заради въображаемата заплаха от смърт. Йоан ни казва, че страхът идва поради мъчение. *Мъка* на гръцки означава *наказание*. Ако държим на вярата, че Бог ще ни осъди и ще ни отсече със смърт, няма да можем да избягаме от страха и затова няма да бъдем свършени в любовта.

Както уточнихме, ще има някои, които, подобно на Авраам, ще действат с погрешна представа за характера на Бог и все пак ще триумфират, но тази вяра може да бъде удовлетворена само чрез мъченическа смърт. 144 000, които преминават през финалната криза, без да видят смъртта, е нужно да се откажат от фалшивата представа, че Бог – като такъв, който убива – може потенциално да ни изостави и да допусне да умрем в греховете си.

Реалността за всички нас е, че подобно на Христос на кръста ще бъдем изкушени да мислим, че Бог ни е изоставил, когато силата, която изгражда образа на звяра, ще накара останалите да му се поклонят под смъртна заплаха.

"И видях друг звяр, който излизаше от земята. И той имаше два рога, като агнешки, и говореше като змей. Той упражняваше цялата власт на първия звяр пред него и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

И вършеше големи знамения, дотам че направи и огън да слиза от небето на земята пред хората. И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя. И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра." Откровение 13:11-15

Представената тук сила са Съединените американски щати. Тя ще има ролята да наложи поклонението на първия звяр, който е папството. Всичко това е описано подробно в книгата *Даниил и Откровение* от Урия Смит.

Преди да бъде приложен този смъртен указ, посланието за любящия характер на нашия Отец ще покрие цялата земя.

"След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и **земята се осветли от неговата слава.** Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на демони, затвор на всякакъв нечист дух и затвор

на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички нации пиха от виното на гнева на нейното блудстване и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от могъществото на нейния разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея,

Истината за Божия любящ характер причинява страдание на душата, а не страхът, че Той ще убие грешника, ако не се покае. Разликата между тези две позиции е огромна.

СЛУЖБАТА НА ПОМИРЕНИЕТО

народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ;" Откровение 18:1-4

Бог ще бъде представен като напълно ненасилствен и неосъждащ по характер. Силата на Святия Дух ще изпълни тези, които дават това послание до такава степен, че те ще отразяват напълно този характер. Те ще бъдат толкова изпълнени с Неговата любов, че подобно на уханието от алабастрения съд на Мария, това няма да може да бъде скрито от света.

Тези, които приемат вестта, ще преживеят мъка на разкаяние в душите си, защото са вярвали, че Бог е унищожител. Ще изповядат неволната си вражда срещу Него и Сина Му. **Истината за Божия любящ характер причинява страдание на душата, а не страхът, че Той ще убие грешника, ако не се покае.** Разликата между тези две позиции е огромна; това е разликата между живота и смъртта.

Тези, които не приемат посланието за Божия любящ и милостив характер, ще бъдат отсечени. Както са съдили и осъждали другите, така те и сега ще осъдят себе си в отказа си да приемат ярката светлина, която покрива земята.

"Затова, отсега нататък ние не познаваме никого по плът; дори и да сме познавали Христос по плът, пак сега вече не Го познаваме така. И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, (всичко) стана ново! А всичко е от Бога, който ни примири със Себе Си чрез (Иисус) Христос и ни даде служение на примирение, тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че **вложи в нас словото на примирението.**" 2 Коринтяни 5:16-19

Христос е дошъл на тази земя, за да ни помири с Бог чрез разкриването на Своя любящ характер, който всъщност е характерът на Неговия

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Отец. Това дело на помирение е поверено на нас, за да вършим това, което и Той извърши.

Библията ни казва, че ние сме помирени с Бога чрез смъртта на Христос (Римляни 5:10), но това помирение се случва, защото Той ни обича толкова много, че е бил готов човешката раса да Го отхвърли и убие, докато Той все още изявява любящ и прощаващ характер. В рамките на Новия Завет Исус не умира, за да задоволи гнева на Отца Си към нас, а по-скоро поради нашето човешко озлобление към Него. Той разкрива нашата ярост и омраза към Бога и ближните ни и след това, когато преживеем покаяние, Той обяснява как трябва да действваме докато сме в изпитание – да го понесем с любяща благодат, без да осъждаме никого. Дори когато сме Му причинили това, Неговата невероятна любов все още ни е прощавала и Той е мислел как да ни достигне и научи. Това е такава скъпоценна и невероятна любов!

В тези последни дни събитията, случили се в живота на Христос, ще се повторят в Неговите последователи:

"И чух силен глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се хвърли долу обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог. **А те го победиха заради кръвта на Агнето и заради словото на тяхното свидетелство и не възлюбиха живота си дори до смърт.**" Откровение 12:10-11

Божията любов ще бъде така изобилваща в Неговите хора, че те ще са готови да дадат живота си в името на изгубените; те ще са готови да позволят на нечестивите да ги убият и няма да имат никакви зли мисли към тях, а само любов.

Проявата на тази любов в човешките сърца ще доведе целия свят до решение, защото тя не позволява пасивен отговор. Тези, които я виждат,

СЛУЖБАТА НА ПОМИРЕНИЕТО

или ще се стопят пред силата ѝ, или ще се опитат да ѝ се противопоставят.

Тези събития ще приключат благодатното време на целия свят, защото всеки ще вземе свое собствено решение.

Това е откровението на Божията любов към света, което ще завърши процеса на умилостивението. Когато Божията любов е демонстрирана напълно в живота на Неговите деца, всички ще вземат решение или да влязат в тази любов, или да я отхвърлят.

Бог не е Този, Който приключва благодатното време на нечестивите. Не Той ги отсича. Самите нечестиви са, които го правят, защото Бог казва „нека още бъдат неправедни“. Отец не използва сила, но позволява на всеки човек да вземе собствено решение относно Неговия характер.

Ето защо сега дойде часът на Божия съд. Най-накрая, след 2300-те години, в света идва вест, която се завършва с истината, че Бог не наранява и не унищожават.

"Няма да се върши зло и няма да се погубва по целия Ми свят хълм, защото земята ще се изпълни със знание за ГОСПОДА, както водите покриват морето." Исаия 11:9

Знанието за Господ е това, което кара покаяните да не нараняват или унищожават, просто защото Бог не го прави. Ще приемем ли истината за Божия характер и ще влезем ли в служението на помирението? Ще позволим ли на нашия Отец да премахне от нас лъжата, че Божията справедливост изисква смърт? Ще признаем ли, че нашето собствено предателство изисква наказание за прегрешение; собствената ни коравосърдечност е която изисква жертви и приноси?

УМИЛОСТИВЕНИЕ

Моля, присъединете се към синовете и дъщерите на светлината, които губят страха си, защото се отказват от лъжата за наказание, която преди това сме приписвали на Бог.

ПЪРВА АНГЕЛСКА ВЕСТ

Отново сме задължени на адвентните пионери, за връзките, които са направили в Писанието, относно вестта, която щяла да дойде на земята, когато 2300-годишното пророчество относно негодуванието бъдело завършено. Връщаме се към Дж. Х. Уагонър:

Даниил казва, че е чул един свят да пита друг колко дълго трябва да бъде видението, а именно във връзка с това „да даде и светилището, и множеството да бъдат тъпкани“. Отговорът е даден на Даниил със следните думи: „До две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти.“ Стана ясно от Левит 16-та глава, че очистването на светилището и извършването на умилостивението означават точно едно и също нещо; защото умилостивението се прави от първосвещеника, като поръсва кръвта върху умилостивилището и олтара и ги очиства от греховете на хората. Оттук и изразът в Дан. 8:14 е еквивалентен на това да се каже: „До две хиляди и триста дни, тогава ще бъде извършено умилостивението“. И отново, **да открием това време означава да разберем изпълнението на вестта от Откровение 14:6, 7, „дойде часът на неговия съд“, защото Съдът заседава, когато умилостивението е направено.** Така виждаме, че времето за извършване на умилостивението е определено и обявено.⁹⁸

⁹⁸J.H. Waggoner, *The atonement in Light of Nature and Revelation*, (Review and Herald, 1884), pages 212-213

УМИЛОСТИВЕНИЕ

В такъв случай откриваме, че вестта от Откровение 14:6-7 ни представя посланието, чрез което ще се извърши умилоствението. Тази вест съдържа 5 ключови компонента.

Тогава видях друг ангел, летящ всред небето, [1] който имаше вечното евангелие да проповядва на живеещите на земята на всеки народ, племе, език и хора, като казваше със висок глас: [2] „Бойте се от Бога и [3] Му въздайте слава, [4] защото дойде часът на Неговия съд; и [5] поклонете се на Този, Който създаде небето и земята, морето и водните извори.“ Откровение 14:6-7

Думата *ангел* на гръцки може да се отнася за *вестител* или *пратеник*. Този ангел обявява съда, който ще дойде в края на 2300 години, когато започва последното дело на умилоствението. Тази вест е поставена в контекста на вечното Евангелие.

1. Вечното Евангелие

Християнското евангелие се простира само от времето на Исус до настоящето. Поради двузаветната рамка, разработена от Августин и други, то е ограничено до времето след Христовия кръст. Тази идея пренебрегва факта, че същото евангелие, което е проповядвано на Авраам и Израил, е отправено и към нас (Галатяни 3:8; Евреи 4:1-2).

Тази грешка не е открита, докато Е. Дж. Уагонър и А. Т. Джоунс не започват да проповядват вестта за оправдание чрез вяра от 1888 г. нататък. Вестта на първия ангел е поставена в контекста на вечното Евангелие. Ние забелязваме с интерес, че ангелът не просто я изговаря, а по-скоро я носи със себе си. Това предполага, че вечното Евангелие ще израсне от думите, които той изрича.

ПЪРВА АНГЕЛСКА ВЕСТ

2. Бойте се от Бога

Първата част от вестта е призив за поклонение на истинския Бог. Как да разберем кой Бог е това? Петата част от това послание ни казва, че тук става дума за Бога, Който е създал небето и земята, което ни дава първата улика, а втората се намира в първия стих на глава 14:

"И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха **Неговото Име и Името на Неговия Отец** написано на челата им." Откровение 14:1

Този Бог е Отец; Отец, Който е Баща на Своя единороден Син. Адвентното движение основава своето евангелие на поклонението на единствения истински Бог и Неговия единороден Син. Това е първата част от вестта на ангела. Това е крайъгълният камък, върху който е изградена останалата част от вестта. Като потвърждение Павел казва:

За да могат сърцата им да бъдат насърчени, като са свързани в любов и *достигат* до всички богатства на пълна увереност на разбирането, до познаване на тайната на Бога, **както на Отца, така и на Христос, в Когото са скрити всички съкровища на мъдрост и знание.** Колосяни 2:2-3

Ние изброихме някои от причините, поради които поклонението на истинския Бог и Неговия Син е жизненоважно за умилюванието в глава 28. За по-задълбочено разглеждане на тази тема вижте книгите *Божествен риск*, *Моят Любим* и *Бягство от Пентагона на лъжите*, достъпни на fatheroflove-bulgaria.com.

Поклонението на истинския Бог предоставя единственото средство за влизане в релационната (базираната на отношения) природа на умилюванието. С това имаме предвид, че приемането, което Божият Син получава от Отца, става наше, защото Отец е наш Бог по същия

УМИЛОСТИВЕНИЕ

начин, по който е на Христос. Истинността на това се потвърждава от молитвата на Исус в Йоан 17:3.

И това е вечен живот, да познаят Тебе, единствения истински Бог, и Исуса Христа, когото си изпратил. Йоан 17:3

Само две същества са част от формулата за вечния живот. Единственият истински Бог и Исус Христос Неговият Син.

3. Отдайте Му слава

Божията слава се разкрива в живота на Исус Христос. Неговата молитва в Йоан 17-та глава дефинира точно какво е тя.

Аз Те прославих на земята. Завърших делото, което Ти Ми даде да извърша. Йоан 17:4

Исус казва, че е прославил Своя Отец на земята. Това означава, че Неговият земен живот съвършено представя славата на Отец. Исус продължава малко по-късно в своята молитва, за да детерминира печата, с който са запечатани 144 000, както е споменато в Откровение 14:1.

Изявих името Ти на човеците, които си Ми дал от света. Те бяха Твои, Ти ми ги даде и те опазиха Твоето слово. Йоан 17:6

Следователно характерът, който е запечатан на челата на Божия народ, е същият като този, който Исус проявява, докато е тук, на земята. Той обича враговете Си и прощава на онези, които Го убиват. Никога не е наранявал или убивал някого. Той проявява милост към всички хора и желае доброто им, като ги предупреждава за опасността, в която се намират и посочва греха им, за да ги избави от тъмнината.

ПЪРВА АНГЕЛСКА ВЕСТ

Тази вест започва да се проповядва от Уагонър и Джоунс заедно с Джордж Файфийлд, но тъй като е отхвърлена, тя скоро изчезва. Причината, поради която това е от решаващо значение за умилостивението, е изложена в глава 27 – *Няма вече Хронос*. В Божия характер няма смърт. Ако се покланяме на Бог, Който убива хора, тогава не можем да приемем Този, Чийто характер Исус разкрива на земята. Не можем да бъдем направени едно (игра на думи - в английския *умилостивение* =) at-one-ment с Бога на Библията, ако вярваме, че Той е убива. Не можем да получим умилостивението, за да станем част от 144 000. Както посочихме по-рано, има много хора, които са починали преди идването на вестта за настоящия час на съда и не са знаели тези истини; те ще бъдат възкресени за нов живот, въпреки че тяхното разбиране не е било правилно. Но онези, които са запечатани в последния конфликт на земната история, ще избегнат лъжата, че Божията справедливост изисква смърт и именно чрез това те ще спечелят победата над звяра и неговия образ. Това е така, защото звярът и неговият образ използват заплаха чрез сила, за да постигнат подчинение; а звярът е оправдан да използва сила само като ответна реакция на друга. Ако в нас няма абсолютно никакво насилие или осъждане на другите благодарение на правилното ни разбиране за Божия характер, тогава разликата между истината и заблудата ще бъде ясна.

За да обобщим ще кажем, че молитвата на Исус в Йоан 17:3-4 обхваща части 2 и 3 от Вестта на първия ангел.

4. Дойде часът на Неговия съд.

За да бъде умилостивението завършено, всеки трябва сам да прецени въпроса за себе си. В рамката на Стария завет този текст предполага, че Бог ни съди, но в Новия ние сме тези, които съдим Бога относно това

УМИЛОСТИВЕНИЕ

какъв е Неговият характер. Ние решаваме дали искаме да прекараме вечността с Него или не. Писанията са ясни за това кой съди.

Ами ако някои не вярват? Ще направи ли тяхното неверие верността на Бог без ефект? Със сигурност не! Наистина, нека Бог е истинен, но всеки човек лъжец. Както е писано: „**За да бъдеш оправдан в думите Си и да победиш, когато бъдеш съден.** Римляни 3:3-4

Бог е Този, Който е съден, защото Той не съди и не осъжда никого.

Защото Отец не съди никого, но е поверил целия съд на Сина. Йоан 5:22

Вие съдите според плътта; Аз [Исус] не съдя никого. Йоан 8:15

Нито Бог, нито Неговият Син осъждат никого, защото това естествено би довело до смъртта на осъдения. А тъй като Бог не е Бог на смъртта, Той не осъжда. Ние сме тези, които съдим себе си. Как правим това? Ако решим, че Бог съди и осъжда грешниците, тогава това е присъдата, която ще си поставим, когато Го видим в цялата Му слава. Когато един човек осъзнае, че е разбирал и преценявал (съдел) погрешно Бога, докато непрекъснато е отказвал да слуша, когато Той се е опитвал да му говори, това ще накара човека да призове скалите и планините да паднат върху него, след като узнае истината.

"Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери." Матей 7:1-2

Съденето на другите е това, което нарушава връзката ни с Бог, защото Той никога не осъжда никого. Не можем да се примирим с Бог и да получим печата на Неговия характер, когато вярваме, че Той ще убие враговете ни. Осъждането произхожда от Адам, що се отнася до този

ПЪРВА АНГЕЛСКА ВЕСТ

свят. За повече по този въпрос вижте книгата *Както ти съдиш*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com.

5. Поклонете се на Този, Който е направил небето и земята.

Тази част от вестта на Първия ангел е призив за почитане на всички Божии заповеди. Този израз е почти директен цитат от четвъртата заповед, която представя поклонението на Бога в седмия ден.

"Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиши и да вършиши всичките си работи, а седмият ден е събота на ГОСПОДА, твоя Бог;... защото в шест дни ГОСПОД **направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях**, а на седмия ден си почина. Затова ГОСПОД благослови съботния ден и го освети." Изход 20:8-11

Съботата е преживяването на всички, които живеят в лоното на Отца с Христос (Йоан 1:18). Съвършената почивка могат да изживеят само онези, които изповядват, че Бог е съвършена любов. Съботната почивка е неизбежният резултат от вярата, че Бог не е Бог на смъртта и не осъжда. В същото време можем да преживеем тази почивка само когато се откажем от нашата осъдителна природа чрез благодатта на Христос.

Седмият ден събота и нейното потомство – съботите, намиращи се в празниците, носят Светия Дух на Божия народ, за да запечатат характера на Отца в нашите

Присъствието на Бог се намира в съботата в по-голямо изобилие от всеки друг ден, защото Исус, Господарят на съботата, намира съвършен покой в прегръдките на Своя Отец в нея.

УМИЛОСТИВЕНИЕ

сърца. Присъствието на Бог се намира в съботата в по-голямо изобилие от всеки друг ден, защото Исус, Господарят на съботата, намира съвършен покой в прегръдките на Своя Отец в нея. Тази почивка Христос споделя с всички, които вярват в Него и почиват с Него. Тя идва при отказалите се от всякакви усилия да угодят на Бога чрез своите дела. Преживяването на съботата всеки седми ден е плод на праведност чрез вяра. За повече информация по този въпрос вижте книгата *Извор на благословения* и глава 12 от книгата *Утешител*, достъпни на *fatheroflove-bulgaria.com*.

В обобщение, това са вестите, които се комбинират заедно, за да завършат процеса на умилостивение:

1. Вечното евангелие е изградено върху истинското разбиране на двата завета.
2. Поклонението на единствения истински Бог и Неговия роден Син. Това означава отхвърляне на Троицата или всеки друг фалшив бог.
3. Славата на Божия характер, разкрит в Неговия Син на земята. Бог не осъжда и не убива никого.
4. Всички сме в процес на съд, за да определим какъв е Божият характер. Дали Той наистина обича и винаги е милостив, или осъжда и унищожават онези, които не са съгласни с Него?
5. Поклонението на Бог в определените от Него времена, както е разкрито в Левит 23-та глава. Това е, когато Божият Дух се излива в по-голяма степен и осигурява запечатващата Си сила, за да ни направи точно като Исус.

ПЪРВА АНГЕЛСКА ВЕСТ

Когато приемем всички тези истини с вяра, тогава вторият ангел, който следва първия, ще ни говори за нашата свобода от Вавилон и неговото вино. По време на едно от определените от Отца времена, Духът ще се прояви в живота на Божиите светии и те ще плачат с такава голяма радост, че Вавилон е отпаднал от сърцата им и те най-накрая са свободни.

ВАВИЛОН Е ПАДНАЛ

"И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи с виното на своето разпалено блудстване." Откровение 14:8

Вторият ангел следва първия, което означава, че декларираното от него е резултат от първата вест. Какво означава това препращане към Вавилон и какво е неговото вино?

Фразата *Вавилон е паднал* е взета от книгата на Еремия.

"Вавилон беше златна чаша в ръката на ГОСПОДА, която опиваше цялата земя. Народите пиха от виното му, затова народите обезумяха. Внезапно падна Вавилон и беше разрушен — ридайте за него! Вземете балсам за болката му, може би ще се излекува." Еремия 51:7-8

Вавилон е повлиял на целия свят чрез своите фалшиви учения за живота, смъртта и отвъдното. Израил, Божият народ, е съблазнен от тях и в крайна сметка неговото духовно пленничество става буквално.

"Глас на бягащите, на оцелелите от вавилонската земя, за да извести в Сион отмъщението от ГОСПОДА, нашия Бог, отмъщението на Неговия храм! Свикайте стрелци срещу Вавилон, всички, които опъват лък! Разположете стан отвред срещу него, да не оцелее никой! Отплатете му според делата му, според всичко, което е направил, така му направете, защото се е възгордял против ГОСПОДА, против Светия Израилев. ... Така казва ГОСПОД на Войнствата: Израилевите синове и юдовите синове са угнетени

БАВИЛОН Е ПАДНАЛ

заедно; и всички, които ги отведоха в плен, ги държат, отказват да ги пуснат. Но Изкупителят им е силен, ГОСПОД на Войнствата е Името Му. Непременно ще защити делото им, за да успокои земята и да разтрепери вавилонските жители." (Еремия 50:28-29, 33-34)

Вавилон представлява система, воюваща против Божия народ, която се стреми да го пороби. Той се гордее пред Господа. В книгата Откровение този град е представен като мистериозна жена, която преследва и унищожавя Божия народ.

"Жената беше облечена в пурпурно и червено и позлатена със злато и скъпоценни камъни, и бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотии от нейното блудстване. И на челото ѝ беше написано име, тайна: Вавилон, великата, майка на блудниците и гнусотиите на земята. И видях, че жената се беше опила от кръвта на светиите и от кръвта на Иисусовите свидетели; и като я видях, се зачудих твърде много." Откровение 17:4-6

Езическата система на поклонение на тази жена с нейните жертви и приношения е била възприета от народите и в крайна сметка е била издигната и възприета от папското служение.

Богът, на когото тя се покланя, е Троицата. Неговият характер се основава на справедливост, която изисква смърт. Този Бог е Бог на силата и Бог на осъждането, проявяващ милост само към онези, които се считат за достойни чрез своите заслуги или чрез подкрепата на църквата. Нейният ден за поклонение е този на слънцето – неделята – и тя заседава като съдия, готова да решава всички въпроси на живота и смъртта.

Вавилон е пълната противоположност на първата ангелска вест от Откровение 14-та глава. Неговото мистериозно учение поробва привържениците му под страха от смъртта, като ги държи завинаги

УМИЛОСТИВЕНИЕ

несигурни и никога не им позволява да влязат в почивката, която Христос обещава. Протестантските дъщери на блудницата, които се покланят на същата Троица и празнуват неделя, спазвайки нейните постановления, предлагат по-сладко евангелие от Рим, но резултатите са същите; то няма силата да освободи душата от Вавилон и неговото вино.

Когато човек открие, че Богът на Исус Христос не осъжда никого, нито заплашва да го убие; когато разбере, че синовността на Исус към Отца му е подарена, без да се изисква никакво наказание; когато види, че Бог е Този, Който е съден, а той е съдията, душата може да преживее това, което се случва с Мария в нощта, когато измива краката на Исус със скъпоценното миро.

"А когато Исус беше във Витания, в къщата на прокажения Симон, до Него се приближи една жена, която имаше алабастрен съд с много скъпо миро, което изля на главата Му, докато Той седеше на трапезата. А като видяха това, учениците започнаха да недоволстват, казвайки: Защо се прахоса това? Защото това миро можеше да се продаде за голяма сума, която да се раздаде на бедните. Но като разбра това, Исус им каза: Защо досаждате на жената? Понеже тя извърши едно добро дело за Мен. Защото бедните винаги се намират между вас, а Аз не винаги се намирам. Защото тя, като изля това миро върху тялото Ми, го направи за Моето погребение. Истина ви казвам: където и да се проповядва това благовестие по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя направи." Матей 26:6-13

Мария е израз на свободата, която идва при онези, които знаят, че са простени и са скъпи Божии деца. Сърцето ѝ е пълно с благодарност към нейния Спасител затова, че си е възвърнала чувството за себестойност и е очистила ума си от миналата вина.

БАВИЛОН Е ПАДНАЛ

В тези последни дни от земната история група хора ще разпознаят истинската красота на Божия характер. Те ще разберат, че Той никога не ги е осъждал, нито е заплашвал да ги нарани поради греховете им.

Благодарността на душата ѝ е чудесно изразена чрез този народ, който тя купува и излива с любов върху Спасителя. Нейните действия не се харесват на другите последователи на Исус. Те предизвикват възмущение. Това е същият тип негодувание, което се е зародило в сърцето на Адам и е пренесено от Малкия рог до края на 2300-годишното пророчество.

Възмущението на другите последователи на Христос е неволна омраза към Бога и Неговия характер. Благодарността на Мария нецеленасочено

изобличава всички тях. Тя само желае тихо да изрази сърдечната си благодарност към своя любим Учител. Тя е свидетел на Неговия красив характер; Неговата нежна милост и Неговото внимателно отношение и грижа към всички мъже, жени и деца. И Мария отразява това като дава всичко, което има. Това е идеалното огледало на Христос, Който щял да даде всичко, което притежава за всеки от нас.

В тези последни дни от земната история група хора ще разпознаят истинската красота на Божия характер. Те ще разберат, че Той никога не ги е осъждал, нито е заплашвал да ги нарани поради греховете им. Ефектът от тези истини ще направи душата да изпита истинска свобода от Вавилон и неговото вино.

Благоуханието на тяхната признателност не ще може да остане незабелязано и другите последователи на Христос ще се възмутят от тях

УМИЛОСТИВЕНИЕ

и ще ги обвинят пред света. В този момент Исус ще застане в тяхна защита, както прави с Мария и тогава ще се разиграят последните сцени на света.

"И в онова време ще се надигне великият княз Михаил, който се застъпва за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато никога не е била — откакто съществува народ до онова време. И в онова време твоят народ ще се избави — всеки, който се намери записан в книгата." Даниил 12:1

Тогава ще настъпи време на неприятности, каквито никога преди не е имало. Ще изглежда сякаш Сатана и неговите ангели са поели пълен контрол над света, защото падналите църкви са отказали да влязат в светлината на първия ангел от Откровение 14-та глава.

Подобно на Мария, техният фокус не е да осъждат другите за техните грешки, а просто да изразят благодарност за своето спасение, знаейки, че сами по себе си са напълно недостойни, но все пак придържайки се към вестта, че техният небесен Отец не ги осъжда. Без значение какво се случва, те се вкопчват в тази истина.

Подобно на Христос на кръста, вярващите ще бъдат изкушени да мислят, че Бог ги е изоставил. Тогава вярата на Исус ще се прояви напълно в тях, те ще се хванат за своя Спасител и ще чакат благословието на мира да дойде върху тях, също както когато Яков се бори с ангела цяла нощ. Те са способни да се борят с Бог, защото Сатана не може да ги убеди, че Отец действително ги е изоставил. Тяхната вяра в Неговия винаги милостив характер ще ги поддържа през времето на тяхното изпитание и последните остатъци от тъмнина в тях ще изчезнат със Стария завет.

Окончателното умилостивение е завършено. Ние сме едно с Бог по характер и имаме пред себе си радостта от вечния живот. Какво

БАВИЛОН Е ПАДНАЛ

пътуване бе това! Бог ни изведе от месинговия олтар в двора. Той задоволи нашите човешки възприятия за справедливост и допусна да повярваме, че Пастирът е бил поразен от Бог, за да може милостта да тече свободно.

Но тогава, докато продължаваме пътуването, истината за Божия характер проблясва за онези, които желаят да я приемат. Дворът е изоставен и ние разбираме значението на Исусовите думи, че Той е завършил всичко, което Отец Му е дал да направи в нощта преди да умре на кръста. Каква радост е да знаем, че Бог никога не е желаел жертва или принос, но го е направил заради нас, заради нашата нужда от проливане на кръв!

Сега виждаме истината за характера на Отца. Виждаме как тъмните сенки са премахнати и коленичим пред Него със създи от радост, осъзнавайки, че преди това сме Го разбирали напълно погрешно. Ние сме удивени, когато проумяваме, че Христос е взел самата ни природа, за да убие естествената ни вражда срещу Него. Той е страдал повече 6000 години, ден след ден е търпял нашето негодувание, чакайки времето, когато група хора ще повярват на свидетелството, което Той е дал докато е бил на земята.

И накрая, ние сме едно с Бог и благодарим на Единородния Син, че е дошъл да ни спаси от тъмнината на Сатана и неговата измамна правосъдна система.

Колко ценно е умиловитието; колко прекрасно е да бъдеш в пълна хармония с Бога. Хвалете името на Господа.

БЛАГОДАРНО СЪРЦЕ

Няма думи, които наистина могат да предадат благодарността, която изпитвам към нашия Отец в небесата, че ми помогна да се ориентирам по този път към пълно умилостивение. В късната си тийнейджърска възраст изповядвах със сълзи греховете си пред моя Спасител и благодарях на Бог с вяра, че ми е било простено.

Това беше моят опит с месинговия олтар. Вярвах, че вършейки това, няма да бъда унищожен от Бог за греховете си. Исус, любимият Исус, беше винаги с мен. Чувствах се тъжен, ако мислите ми бяха разсейвани от Него дори за няколко часа. От онези моменти до сегашния като един миг изминаха 36 години.

Когато всяка нова истина ми се представяше, копнежът за по-дълбоко познание ме подканваше да продължа напред. В съзнанието ми винаги стоеше въпросът как да събера всички парчета, съчетан със скръбта ми, че повече от 80% хората, посещаващи която и да е от църквите, в които аз ходех, не искаха да преминат отвъд повърхностното си вярване/служене и да узнаят истината.

Вратата на истината се отвори широко за мен преди 20 години, когато моят Спасител ми помогна да осъзная, че думите на Отца към Неговия Син при кръщението на Христос са думи, които мога да приема като изговорени лично на мен в Христос. Това преживяване е документирано в книгата *Идентичностни войни*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com.

От тогава, минавайки през много трудности и скърби, истината бе изковавана чрез молитва, изучаване на Библията и сътрудничество с други търсещи от целия свят.

БЛАГОДАРНО СЪРЦЕ

Сега стоя на най-високия от върховете на евангелските планини. Размишлявам върху благодатта на нашия Бог и Неговия Син и съм изпълнен. Цена моя Баща като най-любящото, красивото и грижовно същество във вселената. Този, Който не прилага никакво насилие върху децата Си и никога не ги осъжда. Той е толкова търпелив и дълготърпелив, милостта Му е вечна към тези, които вярват в нея и аз Го оценявам като достоен за моето поклонение завинаги.

Колкото до моя Спасител, Господ Исус... думите ми не са достатъчни. Ти си моето всичко, ти ме пренесе през целия път и откри такава красива истина в душата ми. Ти ми показа Отца и чувствам дълбок мир. Вярвам, че ми е простено за тъмната лъжа, по която някога залитах. Скърбя за враждата, която проявих към Теб в моята преценка и осъждане на другите. Но сега съм благословен и знам със сигурност, че ще ме избавиш от тъмнината.

Всичко това избледнява сега и пълната радост от моето умилостивение е в ръцете ми. Господи Исусе, вярвам, че ще се проявиш напълно в сърцето ми. Знам, че ще излееш Духа си върху мен в определените от теб времена. Виждам красивия ти характер; Напълно завладян съм от него. Ще чакам толкова търпеливо, колкото съм способен и знам, че скоро ще се видим лице в лице и ти ще ме представиш на нашия Отец и аз ще позная, както съм бил познат.

На Теб, Господи Исусе, и на теб, скъпи Отче, принадлежат сила, богатство и мъдрост, сила и чест, слава и благословение!

"И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята, и по морето, и всичко, което е в тях, чух да казва: На Седящия на престола и на Агнето да бъде благословение и почит, и слава, и господство за вечни векове!" Откровение 5:13

Какви са стъпките към пълна
хармония с Бога?

Изисква ли Бог **проливане на кръв**,
за да може да ни прости?

Причинил ли е Бог смъртта на Сина Си,
за да **плати нашия греховен дълг?**

Защо Исус сравнява Себе Си с
издигната медна змия?

Защо има значение това, че Мойсей
удря Скалата, когато му е заповядано
да ѝ говори?

Ако човечеството е било пленено от
Сатана, **кой определя откупната
цена** за освобождението ни?

Изисква ли се **наказателно
заместничество** за спасението?

Дали смъртта на кръста е
заместническо умилоствение за
греховете ни?

Проповядват ли християнските
църкви **пълната истина за
умилоствението?**



БАЩА

НА ЛЮБОВТА

fatheroflove-bulgaria.com